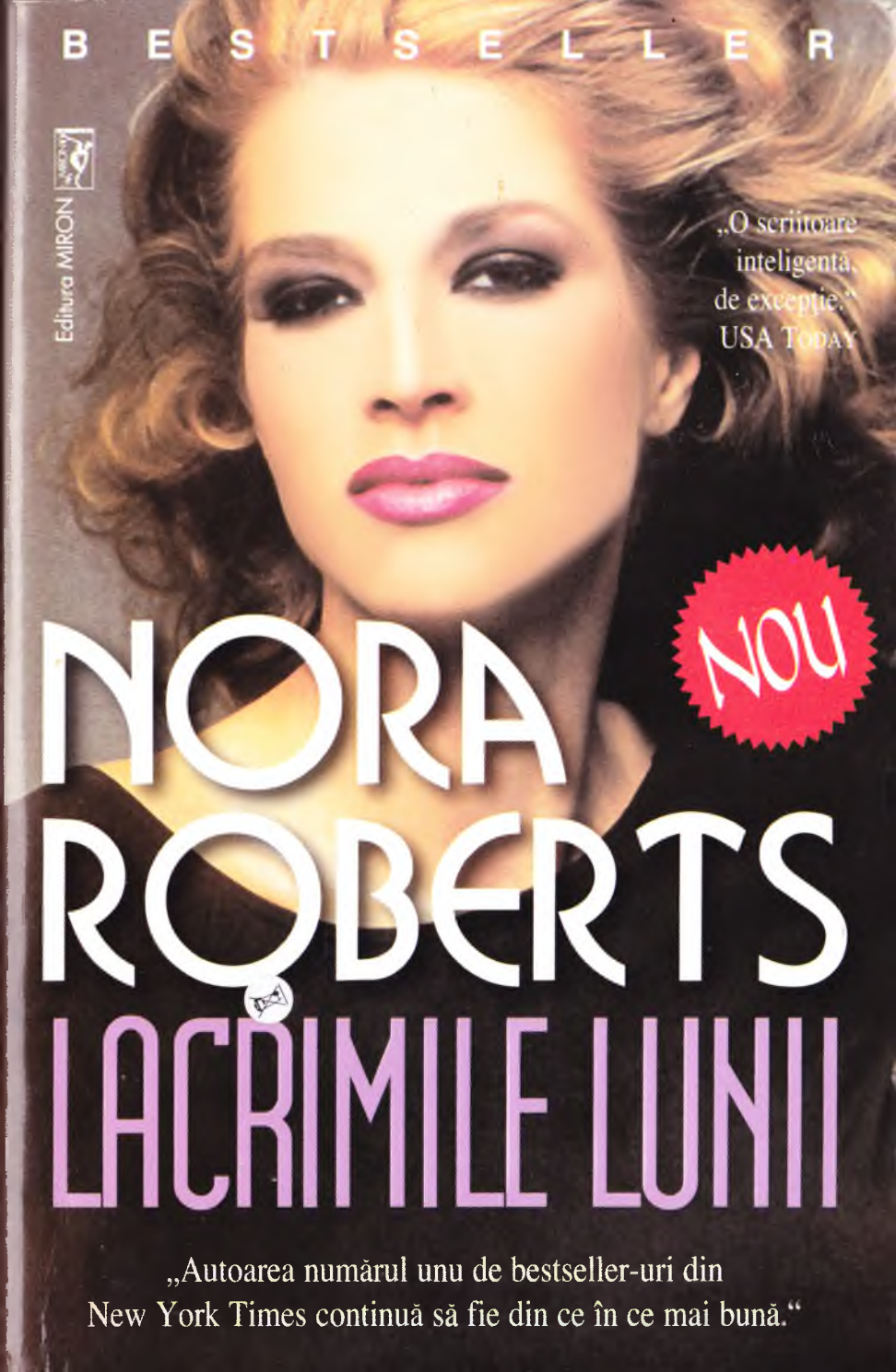
BESTSELLER
Editura MIRON
„O scriitoare inteligentă, de excepție.“
USA TODAY
NOU
NORA ROBERTS
LACRIMILE LUNII
„Autoarea numărul unu de bestseller-uri din New York Times continuă să fie din ce în ce mai bună.“

NORA ROBERTS

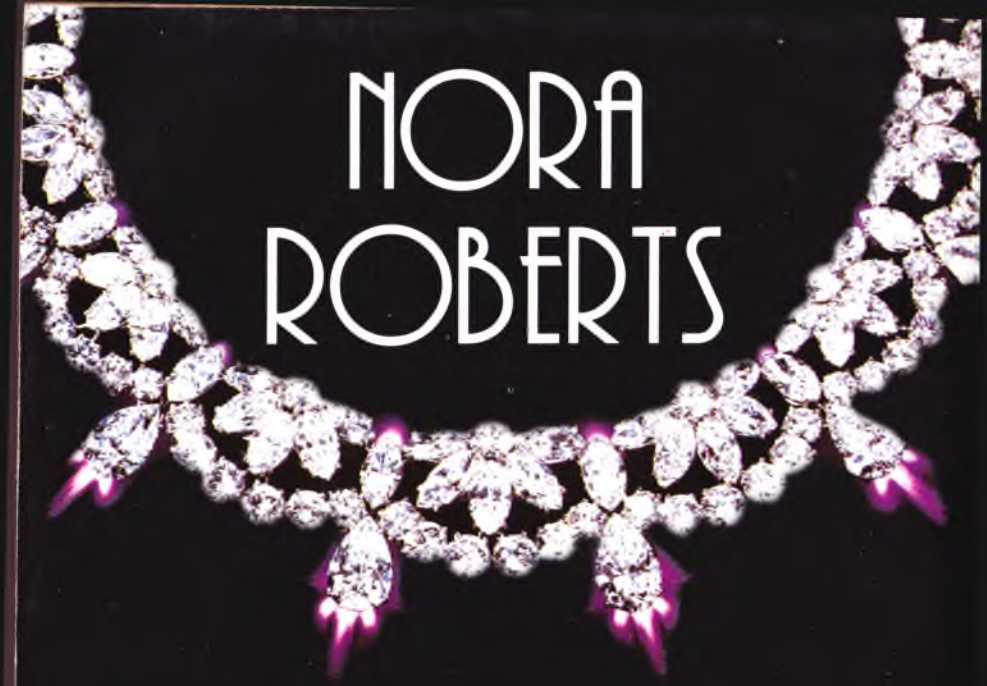

În acest splendid roman, scriitoarea Nora Roberts evocă un tărîm plin de magie, muzică şi mituri – şi imortalizează visele secrete şi pasiunile dăinuitoare a trei fraţi ieşiţi din comun...

„O vrăjitoare narativă."
PUBLISHERS WEEKLY

„Prozele ei au alimentat visele a douăzeci şi cinci de milioane de cititori."
ENTERTAINMENT WEEKLY

„Nora Roberts scrie din ce în ce mai bine."
MILWAUKEE JOURNAL SENTINEL

Lei: 35900

Nora Roberts

LACRIMILE LUNII

TEARS OF THE MOON
by Nora Roberts

© copyright 2000 by Nora Roberts

© copyright 2000 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

LACRIMILE LUNII

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
Bucureşti

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95062-9-3

Capitolul 1

Irlanda este o țară a poeților şi a legendelor, a visătorilor şi a rebelilor. Printre toate acestea şi prin jurul lor se împleteşte muzica.

Melodii de dans sau de plîns, de luptă şi de dragoste. Pe vremuri, menestrelii călătoreau din loc în loc, cîntîndu-şi baladele pentru o masă, un pat şi cîțiva gologani.

Trubadurii şi *seanachais*-ii – povestitorii – erau binevenițI oriunde hoinăreau, în case, hanuri sau la focuri de tabără.

Îşi purtau harul într-înşii, acesta fiind prețuit chiar şi pe plutele zînelor de sub colinele verzi.

Aşa cum mai este şi astăzi.

Odată, nu demult, o povestitoare a sosit într-un sat liniştit de pe malul mării, unde a fost binevenită. Acolo, ea şi-a găsit inima şi căminul.

Printre săteni locuia un cîntăreț, care era mulțumit cu căminul lui. Dar încă îi mai rămînea să-şi găsească inima.

În sufletul lui cînta muzica. Uneori, o auzea înceată şi visătoare, ca o şoaptă drăgăstoasă. Alteori era cu strigăte şi rîsete.

Putea fi dulce sau ferice, sau plină de lacrimi deznădăjduite. Dar era muzică şi îi răsuna în minte. Iar lui îi făcea plăcere s-o asculte.

Shawn Gallagher era un om mulţumit de viaţa lui. Unii ar fi spus că se simţea bine pentru că rareori se trezea din visare ca să vadă ce se întîmpla în jur. Nu avea nimic împotriva acestei păreri.

Lumea lui era muzica şi familia, casa şi prietenii. De ce ar fi fost nemulţumit?

Familia sa locuia de generaţii în satul Ardmore din comitatul Waterford, ţara Irlandei. Acolo, cei din neamul Gallagher aveau o cîrciumă unde serveau de băut în halbe şi pahare, mîncăruri gustoase şi prilej de conversaţii, de cînd îi ştia lumea.

Întrucît părinţii lui Shawn se stabiliseră la Boston de cîtăva vreme, firma era condusă de fratele său mai mare, Aidan.

Acest lucru îi convenea de minune lui Shawn Gallagher, care nu se codea să-şi recunoască lipsa talentului în afaceri şi a dorinţei de a-l avea. Era destul de mulţumit să lucreze la bucătărie, căci gătitul îl relaxa.

Muzica îi cînta, în cîrciumă sau în capul lui, în timp ce pregătea comenzile sau prepara specialităţile zilei.

Desigur, erau momente cînd sora lui, Darcy – care avea toată energia şi ambiţia familiei – intra în timp ce Shawn frigea carnea sau pregătea cîteva sandvişuri, şi se luau la ceartă.

Dar asta nu făcea decît să însufleţească atmosfera.

Nu-i era greu deloc să dea o mînă de ajutor la servit, mai ales dacă se şi cînta sau se dansa.

Iar după ora închiderii, făcea curat fără să se plîngă, căci în localul familiei Gallagher domnea ordinea.

Viaţa în Ardmore îi convenea de minune – ritmul ei încet, întinderea mării şi a falezei, scînteierea colinelor verzi care se unduiau spre munţii umbriţi.

Dorul de ducă tipic pentru cei din neamul Gallagher îl ocolise, iar Shawn avea rădăcini adînci în pămîntul nisipos din Ardmore.

Nu dorea să călătorească, aşa cum făcuse fratele lui, Aidan, sau cum ar fi vrut să facă Darcy. Toate cele necesare îi erau la îndemînă. Nu avea nici un rost să-şi schimbe părerea.

Deşi, într-un fel, bănuia că o făcuse.

Toată viaţa privise pe fereastra dormitorului, spre mare. O avea acolo, în faţa lui, spumegînd pe nisip, presărată cu bărci, furioasă sau calmă sau oricum altcumva. Mireasma ei era cea dintîi pe care o inspira dimineaţa, cînd se apleca pe fereastră.

Dar, cînd fratele lui se însurase cu frumoasa americancă Jude Frances Murray, în toamna trecută, păruse de cuviinţă să facă unele schimbări.

După obiceiul neamului Gallagher, primul care se căsătorea se instala în casa familiei. Şi astfel, la întoarcerea din luna de miere, pe care şi-o petrecuseră la Veneţia, Jude şi Aidan se mutaseră în casa cea mare de la marginea satului.

Avînd de ales între camerele de deasupra cîrciumii şi căsuţa care aparţinea ramurii Fitzgerald din familia lui Jude, Darcy preferase camerele de la cîrciumă.

Îl convinsese pe Shawn, şi pe toţi ceilalţi pe care-i putea manevra, să zugrăvească şi să care pînă cînd transformase odăile cîndva austere ale lui Aidan în micul ei palat.

Lui Shawn îi convenea de minune.

El prefera căsuța de pe colina zînelor, cu vedere spre faleze şi grădini, şi cu linişea ei binecuvîntată.

Nu-l deranja nici fantoma care bîntuia pe-acolo.

Încă nu o văzuse, dar ştia de ea. Lady Gwen, care îşi plîngea iubitul din neamul zînelor pe care îl respinsese, iar acum aştepta ca vraja să-şi urmeze cursul şi să-i elibereze pe amîndoi.

Shawn cunoştea povestea tinerei fecioare care trăise cu trei sute de ani în urmă, în aceeaşi casă, pe aceeaşi colină.

Carrick, prințul zînelor, se îndrăgostise de ea, dar, în loc de a-i spune acest lucru în cuvine, oferindu-i inima lui, îi arătase măreția vieții pe care i-ar fi dăruit-o.

De trei ori îi adusese cîte un sac de argint cu nestemate, mai întîi diamante aruncate din focul soarelui, apoi perle formate din lacrimile lunii căzute în mare, şi în cele din urmă safire, smulse din inima mării.

Dar Lady Gwen, îndoindu-se de inima lui şi de propriul ei destin, îl refuzase. Iar nestematele pe care Carrick i le deşertase la picioare, spunea legenda, deveniseră chiar florile care creşteau în curtea casei.

Acum, cele mai multe flori dormeau, în timp ce vînturile iernii suflau peste coasă. Falezele unde se spunéa că se plimba adesea stafia erau golaşe şi pustii, sub cerul mohorît.

O furtună îşi aduna forțele, aşteptînd să se dezlănțuie.

Era o dimineață aspră, cu vîntul zgîlțîind ferestrele şi strecurîndu-se rece în casă.

Shawn îşi aprinsese focul în vatra din bucătărie, avea ceai fierbinte, aşa că vîntul nu-i deranja. Îi plăcea să-i asculte cîntecele arogante, stînd la masa din bucătărie, unde rontăia biscuiți şi lucra la versurile

unui cîntec pe care îl compusese.

Mai avea o oră pînă să plece spre cîrciumă. Dar, pentru a se asigura că ajungea acolo, pusese să sune ceasul aragazului şi, de rezervă, deşteptătorul din dormitor. Neavînd pe nimeni care să-l smulgă din visuri, uita cu totul de timp.

Întrucît întîrzierile lui îl iritau pe Aidan, iar lui Darcy îi ofereau o scuză să se ia de el, Shawn se străduia să respecte programul.

Problema era că, atunci cînd se adîncea prea mult în muzica lui, nu mai auzea ceasurile şi întîrzia în orice caz.

Acum plutea pe undele unui cîntec de dragoste tinerească şi sigură pe sine însăşi. Năzuroasă ca vîntul, după părerea lui Shawn, dar amuzantă atîta cît dura. O melodie de dans, care să aibă nevoie de picioare iuți şi flirturi.

Avea s-o încerce la cîrciumă, cîndva, după ce o mai cizela şi dacă o putea convinge pe Darcy să cînte versurile. Vocea ei era tocmai potrivită pentru starea melodiei.

Simțindu-se prea bine pentru a se duce în salon, unde înghesuise pianul vechi cumpărat cînd se mutase, rafina versurile, bătînd ritmul cu piciorul.

Nu auzi uşa din față trîntindu-se, nici bocănitul de cizme prin hol şi nici înjurătura mormăită.

Tipic pentru el, îşi spuse Brenna. Pierdut iar într-o lume de vis, în timp ce viața îşi vedea de drum prin jurul lui. Nu ştia de ce se mai deranjase să bată la uşă – oricum Shawn nu auzea decît rareori şi de cînd erau mici intraseră unul în casa altuia ca la ei acasă.

Da, dar acum nu mai erau copii, iar Brenna prefera să ciocănească, decît să intre într-un moment inoportun.

Ce ştia ea, Shawn putea chiar să primească o femeie la el. Roiau în jurul lui ca muştele la miere – nu neapărat că Shawn ar fi fost un băiat dulce, deşi ar fi putut să fie.

Doamne, drăgălaş mai era.

Gîndul îi veni în minte nepoftit, iar Brenna şi-l reproşă imediat. Dar, la urma urmei, ar fi fost greu să nu observe.

Părul acela negru şi frumos, doar puţin cam lung, întrucît nu-şi amintea niciodată la timp că mai trebuia să se şi tundă.

Ochii de un albastru visător – pînă nu-l întărîta ceva, căci atunci începeau să arunce flăcări arzătoare ca focul şi reci ca gheaţa.

Avea gene lungi şi negre, pentru care cele patru surori ale ei şi-ar fi vîntul şi sufletul, şi o gură fermă, cu buze pline, probabil hărăzită pentru sărutări îndelungi şi cuvinte blînde.

Nu că Brenna le-ar fi cunoscut vreodată. Dar auzise despre ele.

Nasul îi era lung şi puţin strîmb, după ce Brenna însăşi îl lovise din greşeală cu o bîtă de baseball, în timpul unei partide, cu peste zece ani în urmă.

Una peste alta, avea chipul unui prinţ de poveste întrupat în realitate. Un cavaler galant, cu un ţel nobil. Sau un înger puţin cam jerpelit.

Adăugînd la acestea un trup prelung şi zvelt, mîini cu palmele minunat de late şi degete de artist, şi un glas ca whiskey-ul încălzit la focul de turbă, portretul ideal era complet.

Deşi pe Brenna n-o interesa în mod deosebit. Atîta doar că aprecia o treabă bine făcută.

Şi se mai mintea pe sine însăşi cu cea mai mare neruşinare! Avea o slăbiciune pentru el încă dinainte de a-l fi croit cu bîta aceea de baseball – cînd ea avea paisprezece ani, iar el, nouăsprezece.

Iar slăbiciunea tindea să se întărească, mai fierbinte, mai nervoasă, acum cînd Brenna avea douăzeci şi patru de ani.

Numai că Shawn nu se uita niciodată la ea ca la o femeie.

Cu atît mai bine, se asigură Brenna, schimbîndu-şi poziţia. N-avea timp să ofteze după de-alde Shawn Gallagher. Mai erau şi treburi de făcut pe lumea asta.

Afişînd un zîmbet ironic, îşi lăsă trusa de scule să cadă, cu un zdrăngănit asurzitor.

Îi plăcu nespus să-l vadă tresărind ca un iepuraş la auzul împuşcăturii.

– Iisuse Christoase!

Shawn îşi împinse scaunul înapoi, cu o mînă la inimă, parcă pentru a şi-o pune din nou în mişcare.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic, continuă Brenna să zîmbească. Mi-a scăpat, continuă ea dulce, ridicînd din nou trusa îndoită. Te-am cam speriat, aşa-i?

– Era să mă omori, naibii!

– Mă rog, eu am bătut la uşă, dar nu te-ai deranjat să vii.

– Nu te-am auzit.

Oftă scurt, îşi împinse părul pe spate şi o privi încruntat.

– Deci, O'Toole s-a prezentat la apel. S-a stricat ceva pe-aici?

– Ai o minte ca o găleată ruginită, replică ea, scoţîndu-şi canadiana, pentru a o arunca pe spătarul unui scaun. Nu-ţi merge cuptorul de-o săptămînă. Tocmai a venit piesa pe care o comandasem. Vrei să ţi-l repar sau nu?

Shawn scoase un sunet de încuviințare, arătînd spre cuptor.

– Biscuiți? întrebă Brenna, în timp ce trecea pe lîngă masă. Ce mic dejun e ăsta pentru un bărbat în toată firea?

– Erau aici, îi zîmbi el într-un mod care o făcea să-i vină să-l ia în brațe. De cele mai multe ori, n-am timp să gătesc numai pentru mine, dar dacă ți-e foame pregătesc ceva pentru amîndoi.

– Nu, am mîncat.

Brenna îşi puse jos trusa cu scule, o deschise şi începu să scotocească prin ea.

– Ştii că mama face întotdeauna destulă mîncare. S-ar bucura să vii şi tu într-o dimineață, cînd vrei, şi să mănînci cum se cade.

– Ai putea să tragi o rachetă de semnalizare cînd face prăjiturile alea crocante. Dar un ceai măcar bei? E cald încă.

– Nu m-ar deranja.

În timp ce-şi alegea sculele, Brenna scoase piesa de schimb, privind picioarele lui Shawn cum umblau prin bucătărie.

– Ce faci? Compui un cîntec?

– Mă canonesc cu cuvintele pentru o melodie, răspunse el absent.

Zări o pasăre singuratică, neagră şi lucioasă, zburînd pe cerul plumburiu.

– Pare să fie urît afară azi.

– Este, şi mai e şi umed. Iarna abia a început şi abia aştept să treacă.

– Încălzeşte-ți puțin oasele.

Shawn se lăsă pe vine cu o cană mare de ceai, preparat aşa cum ştia că-i plăcea ei, tare şi cu mult zahăr.

– Mulțumesc.

Căldura cănii începu să se infiltreze în mîinile Brennei.

– Şi ce-ai să faci cu rabla asta?

– Ce-ți pasă, dacă o să meargă din nou?

Shawn arcui o sprînceană.

– Dacă aflu ce-i faci, data viitoare aş putea-o repara eu.

Aceste cuvinte o făcură pe Brenna să rîdă atît de tare, încît se aşeză pe podea ca să nu se răstoarne.

– Tu? Shawn, tu nu eşti în stare să te descurci nici dacă ți se rupe o unghie.

– Cum să nu fiu? zîmbi el, mimînd că-şi muşca vîrful unei unghii, ceea ce o făcu să rîdă din nou.

– Nu-ți fă probleme cu ce meşteresc eu prin măruntaiele drăciei ăsteia, şi nici eu n-am să-mi fac probleme cu următoarea prăjitură pe care-o s-o coci aici. La urmă urmei, fiecare cu calitățile şi slăbiciunile lui.

– Nu poți să spui că n-am folosit în viața mea o şurubelniță, spuse Shawn, scoțînd una din trusă.

– Şi eu am folosit lingura de amestecat în oală, dar ştiu ce mi se potriveşte mai bine în mînă.

Îi luă uslensila şi, schimbîndu-şi poziția, îşi vîrî capul în cuptor, pentru a se apuca de treabă.

Avea mîini mici, îşi spuse Shawn. Puteau fi crezute delicate, dacă n-ar fi ştiut de ce erau capabile. O privise dînd cu ciocanul, sfredelind cu burghiul, cărînd lemne, dregînd țevi. Cel mai adesea, acele mînuțe de zînă aveau nodurile degetelor julite, zgîriate sau învinețite.

Era o femeie atît de măruntă pentru munca pe care şi-o alesese – sau care o alesese pe ea. Tatăl Brennei era un om priceput la toate, iar fiica lui cea mai mare îi călcase pe urme.

La fel cum se spunea şi că Shawn o moştenea pe mama mamei lui, care uita adesea să spele rufele sau să facă de mîncare, în timp ce cînta. Cînd Shawn dădu să se retragă, Brenna începu să slăbească un şurub, mişcîndu-şi fundul.

Sprîncenele lui se ridicară din nou – doar cu un interes masculin detaşat faţă de acea parte atractivă a trupului femeiesc, după cum îşi spunea el. La urma urmei, avea un trupşor subţirel şi în formă.

Genul pe care un bărbat îl putea culege cu o mînă, dac-ar fi vrut. Iar dacă ar fi încercat, Shawn îşi imagina că Brenna O'Toole l-ar fi lăsat lat la pămînt.

Ideea îl făcu să zîmbească.

Şi totuşi, ar fi preferat să-i privească faţa în fiecare zi. Era un adevărat studiu fizionimic.

Avea ochii vii, de un verde pătrunzător, sub sprîncenele elegante, doar cu puţin mai închise decît nuanţa roşcată a părului. Gura îi era mobilă şi iute la zîmbet sau la mînie.

Rareori şi-o ruja – la fel de rar pe cît se şi farda – deşi era prietenă nedespărţită cu Darcy, care nu punea piciorul afară din casă pînă nu se dichisea perfect.

Avea un nas mic şi ascuţit, ca de spiriduş, care tindea să se încreţească, dezaprobator sau disprețuitor.

De cele mai multe ori, îşi strîngea părul sub o şapcă pe care avea prinsă mica zînă primită cu ani în urmă.

Dar, cînd îşi scotea şapca, pletele i se revărsau în valuri bogate, cu bucle rebele, de un roşu viu. Întrucît dorea să-i mai vadă faţa înainte de a pleca la cîrciumă, Shawn se rezemă de bufet, cu vîrful limbii vîrît în obraz.

– Deci, în ultima vreme umbli cu Jack Brennan, din cîte-am auzit.

Cînd capul ei se ridică brusc, lovindu-se zgomotos de marginea cuptorului, Shawn se strîmbă şi avu inspiraţia de a-şi înghiţi chicotitul.

– Ba nu umblu!

Aşa cum sperase el, Brenna sări afară din cuptor. Avea puţină funingine pe nas şi, în timp ce-şi freca locul lovit, îşi strîmbă şapca.

– Cine ţi-a spus?

– Păi...

Nevinovat ca un mieluşel, Shawn nu făcu decît să ridice din umeri, terminîndu-şi ceaiul.

– Cred c-am auzit pe undeva, prin tîrg, ştii cum vorbeşte lumea.

– Tu ai capul plin de cidru şi niciodată n-auzi naibii nimic. Nu umblu cu nimeni. N-am timp pentru prostii d-astea.

Enervată, Brenna îşi vîrî capul la loc în cuptor.

– Ei, atunci înseamnă că m-am înşelat. Se întîmplă destul de uşor, în ultima vreme, cînd prin sat au apărut atîtea poveşti de dragoste. Logodne, nunţi, copilaşi pe drum...

– Bine măcar că sînt în ordinea cuvenită.

Shawn chicoti. Îi puse amical o mînă pe fund, dar nu observă că Brenna rămase complet nemişcată.

– Aidan şi Jude aleg deja numele, iar ea e abia în luna a doua. Sînt fermecători împreună, nu-i aşa?

– Mhm, răspunse Brenna, cu gura uscată. Îmi place să-i văd fericiţi. Jude crede că în casa asta sînt vrăji. Aici s-a îndrăgostit de Aidan şi şi-a început noua viaţă, şi-a scris cartea, toate lucrurile pe care spune că mai demult nici măcar să le viseze nu îndrăznea, aici s-au întîmplat.

– Ce frumos! Casa asta are ceva aparte... murmură pentru sine Shawn. Se simte în unele momente. Cînd adormi, sau cînd tocmai te-ai trezit. Ca o... aşteptare...

Terminînd de montat piesa nouă, Brenna se retrase din cuptor. Mîna lui Shawn lunecă alene în susul spatelui ei, apoi căzu.

– Ai văzut-o? Pe Lady Gwen?

– Nu. Uneori, se simte un fel de mişcare a aerului, abia o zăreşti cu coada ochiului, dar pe urmă, nimic.

Shawn se retrase, cu un zîmbet nepăsător, şi se ridică în picioare.

– N-o fi pentru mine, poate...

– Eu aş crede că eşti candidatul perfect pentru o fantomă cu inima zdrobită, replică Brenna, iar privirea lui surprinsă o făcu să se întoarcă. Cred că acum merge perfect, adăugă ea, învîrtind butonul cuptorului. Să vedem dacă se încălzeşte.

– Ocupă-te tu de asta, vrei, iubito?

Ceasul cuptorului bîzîi, luîndu-i pe amîndoi prin surprindere.

– Eu trebuie să plec, continuă Shawn, întinzînd mîna să-l închidă.

– Deci, ăsta e sistemul tău de alarmă ca să nu întîrzii?

– Unul dintre ele.

Ridică un deget şi, ca la un semnal, în acelaşi moment se auzi soneria veselă a deşteptătorului de lîngă pat.

– Ăsta-i al doilea, dar o să se oprească de la sine, fiind cu arc. Altfel, trebuia să alerg şi să apăs pe buton de fiecare dată.

– Eşti destul de priceput cînd e vorba de interesele tale, nu?

– Am şi eu momentele mele. Motanul e afară, continuă, în timp ce-şi lua haina din cui. Dacă vine să zgîrie la uşă, să nu- ţi fie milă de el. Bub a ştiut ce-l aştepta, cînd a insistat să se mute aici cu mine.

– Nu uiţi să-i dai de mîncare?

– Nu-s chiar cretin.

Deloc ofensat, Shawn îşi înfăşură o eşarfă în jurul gîtului.

– Are mîncare destulă şi, dacă n-ar avea, s-ar duce să cerşească la uşa bucătăriei tale. Dar cred că oricum s-ar duce, ca să mă facă pe mine de rîs.

Îşi găsi şapca şi şi-o trase pe cap.

– Deci, ne vedem la cîrciumă?

– Mai mult ca sigur.

Brenna nu oftă decît după ce auzi uşa închizîndu-se în urma lui.

Era o prostie să rîvnească la Shawn Gallagher, îşi spuse ea. Niciodată n-ar fi învrednicit-o cu cea mai mică atenţie. Shawn vedea în ea o soră – sau mai rău, un fel de frate onorific.

Iar toate astea, şi din vina ei, recunoscu Brenna, privindu-şi pantalonii de lucru şi cizmele zgîriate. Lui Shawn îi plăcea genul feminin, iar ea numai feminină nu era. Deşi bănuia că ar fi putut să se aranjeze.

Cu Darcy, cu propriile ei surori, chiar şi cu Jude, n-ar fi dus lipsă de consultaţi pentru înfrumuseţarea Brennei O'Toole.

Dar, dincolo de faptul că detesta toată acea agitaţie, ce rost ar fi avut?

Dacă se vopsea, se lustruia şi se dichisea ca să atragă un bărbat, însemna că nu-l atrăgea prin ceea ce era ea cu adevărat.

În plus, dacă folosea ruj, rochii scurte şi tot felul de farafastîcuri, Shawn s-ar fi prăpădit de rîs, spunînd

cine ştie ce prostie care ar fi obligat-o să-i dea un pumn.

Nu, n-avea nici un rost.

Avea să lase dichiselile în seama lui Darcy, care era o campioană a feminismului. Şi într-a surorilor ei, cărora le plăceau asemenea lucruri. Ea, una, avea să-şi vadă de trusa cu scule.

Se înapoie la cuptor, reglîndu-l pentru diferite temperaturi şi verificîndu-i funcţionarea. Cînd fu convinsă că mergea perfect, îl închise şi-şi strînse sculele.

Nu mai avea nici un motiv să rămînă, dar casa era atît de plăcută. Întotdeauna se simţise acolo ca la ea acasă.

Pe vremea cînd în Faerie Hill Cottage locuise bătrîna Maude Fitzgerald, Brenna o vizitase adesea.

Apoi Maude murise, iar în locul ei venise pentru un timp Jude. Se împrieteniseră, aşa că îi fusese uşor să revină la obiceiul de a trece din cînd în cînd, în drum spre casă sau spre sat.

Nu lua în seamă imboldul de a trece pe-acolo mai des, acum, cînd în casă locuia Shawn. Dar îi era greu să reziste.

Îi plăcea liniştea şi toate lucruşoarele drăguţe pe care le adunase Maude.

Jude le lăsase acolo, iar Shawn părea mulţumit să facă acelaşi lucru, aşa că salonaşul era plin cu bibelouri vesele de sticlă şi statuete fermecătoare reprezentînd zîne şi vrăjitori, la care se adăugau cărţile vechi şi un plăcut covor decolorat.

Desigur, acum cînd Shawn înghesuise în spaţiul restrîns al casei ca pentru păpuşi pianul cumpărat la mîna a doua, aproape că nu mai aveai loc de întors. Dar Brenna găsea că nu făcea decît să sporească farmecul. Iar bătrînei Maude îi plăcea muzica.

Ar fi fost mulţumită că cineva compunea din nou muzică în casa ei.

Alene, Brenna parcurse partiturile pe care Shawn le lăsa mereu împrăştiate pe capacul pianului. Întotdeauna compunea cîte o melodie nouă, sau relua cîte una veche ca s-o mai schimbe.

Se încruntă concentrată, studiind liniile şi notele. Nu era prea pricepută la muzică. A, ştia să cînte cîte un cîntec rebel fără a face cîinii să urle, dar muzica instrumentală era cu totul altă mîncare de peşte.

Întrucît era singură, se hotărî să-şi satisfacă o curiozitate. Puse din nou jos trusa de scule, alese o partitură şi se aşeză.

Rozîndu-şi buzele, găsi gama pe claviatură şi încet, cu chiu cu vai, începu să bată notele scrise, una cîte una.

Era o melodie fermecătoare, desigur. Tot ceea ce compunea el era fermecător şi nici chiar dilentantismul ei jalnic nu-i putea ucide complet frumuseţea.

Acestei melodii Shawn îi adăugase cuvinte, aşa cum făcea adesea.

Brenna îşi drese vocea şi încercă să cînte pe note:

În noapte cînd sînt singur şi-şi varsă luna lacrimile pline

Ştiu c-a mea lume va fi dreaptă doar cînd vei fi şi tu cu mine.

Fără de tine, mi-e inima pustie, doar amintirile păstrează

Tu, numai tu, rămîi în mine, noaptea cînd luna lăcrimează.

Brenna se întrerupse, cu un uşor oftat, căci nu era nimeni care s-o audă. O emoţiona, ca toate cîntecele

lui, dar mai adînc de astă dată. Mai adevărat.

Lacrimile lunii, îşi spuse ea. Perlele lui Lady Gwen. O iubire care cerea, dar căreia nu i se putea răspunde.

– E atît de trist, Shawn. Ce ai tu în tine, de compui o muzică atît de singuratică?

Oricît de bine îl cunoştea, răspunsul la această întrebare nu-l ştia. Şi ar fi dorit-o, întotdeauna dorise să-i descopere cheia.

Însă Shawn nu era un motor sau o maşinărie pe care s-o poată demonta pentru a-i cerceta mecanismul. Bărbaţii erau nişte enigme mai complicate.

Acesta era secretul lui, talentul lui. Totul, atît de ascuns şi misterios. Pe cînd priceperile ei... Îşi privi mîinile mici şi capabile. Priceperi cît se putea de simple.

Măcar şi le întrebuinţa cu folos şi-şi cîştiga bine existenţa cu ajutorul lor. Ce făcea Shawn Gallagher cu marele lui har, altceva decît să stea şi să viseze?

Dacă avea o undă de ambiţie, sau dacă se mîndrea într-adevăr cu munca lui, şi-ar fi vîndut cîntecele, în loc de a le compune doar, adunîndu-le în cutii.

Avea nevoie de un şut în fund, pentru felul cum irosea darul primit de la Dumnezeu.

Dar, îşi spuse ea, această nemulţumire era pentru mai tîrziu. Acum mai avea şi alte treburi.

Dădu să se ridice, întinzînd mîna după trusa de scule, cînd îi atrase atenţia o mişcare. Se îndreptă, ţeapănă, cu gîndul că se întorsese Shawn – mereu uita cîte ceva – şi avea s-o prindă cîntîndu-i compoziţia.

Dar în uşă nu stătea Shawn.

Femeia avea un păr auriu-deschis, ce se revărsa peste umerii unei rochii cenuşii simple, lungă pînă la

pămînt. Ochii-i erau de un verde blînd, iar surîsul atît de trist, încît frîngea inima cui îl vedea.

Pe Brenna o cuprinseră în acelaşi timp sentimentele de recunoaştere, şoc şi emoţie ameţitoare. Deschise gura, dar cuvintele ieşiră sufocate, şuierătoare.

Încercă din nou, cam jenată că-i tremurau genunchii.

– Lady Gwen, îngăimă ea.

Găsea că era admirabil să fi putut spune fie şi doar atîta lucru, cînd avea în faţă o stafie veche de trei sute de ani.

Sub privirea ei, pe obrazul femeii se prelinse o acrimă, numai una, strălucitoare ca argintul.

– Inima lui e în acest cîntec.

Avea vocea delicată ca petalele de trandafiri, dar totuşi o făcea pe Brenna să tremure.

– Ascultă.

– Ce vrei să...

Dar, înainte de a termina întrebarea, Brenna rămase singură, numai cu un iz slab de trandafiri sălbatici plutind prin aer.

– Ei, poftim. Poftim.

Trebuia să se aşeze, n-avea încotro, aşa că se lăsă pe taburetul pianului.

– Poftim, repetă ea, răsuflînd cu putere de cîteva ori, pînă cînd bătăile inimii i se mai liniştiră.

Cînd avu încredere că picioarele aveau s-o susţină din nou, îşi spuse că cel mai bine ar fi fost să-i povestească întîmplarea cuiva înţelept, sensibil şi înţelegător.

Nu cunoştea pe nimeni care să corespundă acestor cerinţe mai bine decît mama ei.

În timpul scurtului drum spre casă, se calmă considerabil.

Locuința familiei O'Toole se afla la o oarecare distanță de drum, arătînd ca un puzzle la a cărui asamblare contribuise şi ea.

Cînd tatălui ei îi venea în minte ideea de a mai face încă o cameră, Brenna participa cu plăcere la spartul pereților şi bătutul cuielor.

Unele dintre cele mai fericite amintiri ale ei erau acelea cu munca alături de Michael O'Toole, ascultîndu-l cum fluiera.

Opri lîngă maşina veche a mamei sale. Trebuia nepărat s-o vopsească, îşi spuse Brenna absentă, ca întotdeauna. Prin hornuri ieşea fum.

În casă, o întîmpinară căldura şi mirosurile de la bucătărie. O găsi pe mama ei, Mollie, în bucătărie, unde scotea din cuptor pîini rumenite.

– Mamă.

– Vai de mine, fată, ce m-ai speriat!

Rîzînd, Mollie puse tăvile pe plită şi se întoarse, cu zîmbetul pe buze. Avea o față frumoasă, încă tînără şi cu pielea netedă, iar părul roşcat pe care i-l moştenise şi fiica ei îi stătea strîns în creştetul capului.

– Iartă-mă, iar ai pus muzica prea tare.

– Îmi ține de urît.

Totuşi, Mollie dădu radioul mai încet. Sub masă, Betty, cățeaua lor gălbuie, se tăvălea pe podele mîrîind.

– Ce-i cu tine-acasă aşa de devreme? Credeam că ai de lucru.

– Am avut şi mai am. Trebuie să mă duc în sat, să-l ajut pe tata, dar am trecut pe la Faerie Hill, ca să repar cuptorul lui Shawn.

– Mmm-hmmm... făcu Mollie, întorcîndu-se să răstoarne pîinile de pe tavă, pentru a le pune pe suport la răcit.

– Shawn a plecat înainte ca eu să termin, aşa că am rămas acolo un timp singură.

Cînd Mollie scoase acelaşi sunet, absentă, Brenna îşi foi picioarele în loc.

– Şi, ăă, cînd să plec... ăă, a apărut Lady Gwen.

– Mmm-hmmm... Ce!?

Auzind-o în sfîrşit, Mollie o privi peste umăr.

– Am văzut-o. Mă jucam şi eu cu degetele pe clapele pianului, iar cînd am ridicat privirea, stătea în uşă.

– Ei, da' ştiu că te-oi fi speriat!

Brenna expiră zgomotos. Rațională mai era Mollie O'Toole, Dumnezeu s-o binecuvînteze.

– N-a lipsit mult să-mi înghit limba, atunci pe loc. E foarte frumoasă, aşa cum spunea bătrîna Maude. Şi tristă. Ți se frînge inima, cînd o vezi cît e de tristă.

– Dintotdeauna am sperat s-o văd şi eu.

Practică din fire, Mollie turnă ceai în două ceşti şi le aduse la masă.

– Dar n-am văzut-o niciodată.

– Ştiu că Aidan spunea că a văzut-o ani de-a rîndul. Apoi, şi Jude, cînd s-a mutat în casă.

Relaxată din nou, Brenna se aşeză pe un scaun.

– Dar eu tocmai vorbisem cu Shawn de ea, iar el spunea că n-a văzut-o – îi simțise prezența, dar de văzut, n-o văzuse niciodată. Şi nu peste mult, a apărut, numai pentru mine. Ce să fie asta?

– Nu ştiu, iubito. Ce-ai simțit?

– Pe lîngă şocul surprizei, compasiune, cred. Apoi, nedumerire, fiindcă nu ştiu ce-au vrut să însemne cuvintele ei.

– Ți-a vorbit? făcu Mollie ochii mari. Dar n-am auzit să-i mai fi vorbit nimănui, nici chiar lui Maude. Mi-ar fi spus. Şi ce ți-a zis?

– A zis: „Inima lui e în acest cîntec," după care mi-a spus să ascult doar. Şi cînd mi-am revenit destul ca să-i cer lămuriri, nu mai era.

– Întrucît cel care locuieşte acolo acum e Shawn, iar pianul la care cîntai e al lui, aş spune că mesajul e destul de clar.

– Dar îi ascult muzica tot timpul. În preajma lui, nu trec cinci minute fără s-o auzi.

Mollie dădu să răspundă, apoi se gîndi mai bine şi nu făcu decît să acopere mîna fiicei sale cu a ei.

Scumpa ei Mary Brenna, îşi spuse, îi era atît de greu să recunoască un lucru pe care nu putea să-l demonteze şi să-l facă la loc.

– Aş spune că, atunci cînd va fi timpul să înţelegi, vei înţelege.

– Îţi stîrneşte brusc dorinţa de a o ajuta, murmură Brenna.

– Eşti o fată bună, Mary Brenna. S-ar putea ca, pînă să se termine toată povestea asta, nici să nu faci altceva decît s-o ajuţi.

Capitolul 2

Era o dimineaţă rece, cu vînt tăios. Shawn pregătea ingredientele pentru tocană. Liniştea de dimineaţă din bucătăria cîrciumii era una dintre perioadele lui favorite.

În timp ce toca legumele şi rumenea bucăţile de carne de miel, savura ultimele momente de singurătate dinainte de a se deschide uşile cîrciumii.

În curînd avea să vină Aidan, întrebîndu-l dacă făcuse cutare sau cutare lucru.

Apoi, Darcy urma să înceapă să circule pe sus, lipăind cu tălpile goale pe podea, în timp ce pe scară se auzeau crîmpeie din melodia pe care avea chef s-o fredoneze în ziua aceea.

Deocamdată însă *Gallagher's* era numai a lui.

Nu-şi dorea responsabilitatea de a o conduce. Asta îi revenea lui Aidan. Shawn era recunoscător că se născuse al doilea.

Dar cîrciuma era importantă pentru el, tradiţia ei se transmisese din generaţie în generaţie, încă de la pri-

mul Shamus Gallagher, cel care, împreună cu soția lui, construise ospătăria lîngă Ardmore Bay şi îi deschisese uşile groase pentru a oferi mîncare, adăpost şi un pahar de whiskey bun.

Născut fiu de cîrciumar, Shawn înțelegea că datoria lor era aceea de a-i găzdui pe toți cei ce le treceau pragul.

De-a lungul anilor, *Gallagher's* ajunsese să însemne confort şi să fie cunoscută pentru muzica sa – *seisiun,* un potpuriu cîrciumăresc de cîntece tradiționale – ca şi pentru piesele mai structurate, interpretate de muzicanți angajați din toată țara.

Shawn îşi formase iubirea pentru muzică cu ajutorul cîrciumii şi al sîngelui. Făcea parte din el, la fel ca ochii săi albaştri sau expresia zîmbetului.

Puține lucruri îi plăceau mai mult decît să lucreze în bucătărie, ascultînd un cîntec care intra pe uşă.

Era destul de adevărat că adesea se simțea silit să-şi abandoneze treburile, pentru a li se alătura celorlalți. Dar toți primeau ceea ce doreau, mai devreme sau mai tîrziu, aşa că ce era rău în asta?

Rareori – nu niciodată, dar totuşi rareori – i se întîmpla să ardă mîncarea sau s-o lase să se răcească, întrucît se mîndrea mult cu bucătăria lui şi cu bunătățile care ieşeau de-acolo.

Acum, tocana începea să fiarbă şi să răspîndească arome, iar borşul se îngroşa.

Adăugă bucățele de busuioc şi rosmarin proaspăt, de la plantele pe care le creştea el însuşi.

Era o idee nouă de-a lui, să cultive personal plante, o idee preluată de la Mollie O'Toole. O considera cea mai bună bucătăreasă din sat.

Auzi primii paşi deasupra, după care muzica. Britanică, pe ziua de azi, îşi spuse Shawn, recunoscînd

combinațiile de note iscusite şi sofisticate. Mulțumit de preferința lui Darcy, începu să cînte laolaltă cu Annie Lennox, pînă cînd pe uşă intră Aidan.

Aidan purta un pulovăr pescăresc gros.

Era mai lat în umeri decît fratele lui, cu o constituție mai solidă.

Avea părul de aceeaşi culoare castanie închisă cu a lemnului din care era făcut barul, cu luciri roşii în lumina soarelui.

Deşi chipul lui Shawn era mai slab, iar ochii de un albastru mai discret, trăsăturile neamului Gallagher se recunoşteau din prima clipă. Nimeni nu s-ar fi îndoit că erau frați.

Aidan îşi arcui o sprînceană:

– Şi ce te face să zîmbeşti, mă rog?

– Tu, răspunse cu nepăsare Shawn. Pari mulțumit şi satisfăcut.

– Şi de ce n-aş fi?

– De ce, într-adevăr.

Shawn turnă ceai într-o cană, din ceainicul plin.

– Cum o duce Jude a noastră în dimineața asta?

– A avut ceva grețuri, dar n-au deranjat-o prea mult, răspunse Aidan sorbind, apoi oftă. Nu mi-e ruşine să spun că mi se întoarce stomacul pe dos, cînd o văd cum păleşte în clipa cînd se dă jos din pat. După vreo oră, îşi revine. Pentru mine însă ora aia e interminabilă.

Shawn se rezemă de bufet, cu cana lui de ceai.

– Eu n-aş fi femeie, nici să-mi plăteşti. Vrei să-i duc un castron cu tocană, mai tîrziu? Sau, am nişte borş de pui, dacă preferă ceva mai uşor.

– Cred că ar suporta tocana. Ți-ar fi recunoscătoare, şi eu la fel.

– Nici o problemă. Asta este specialitatea zilei, şi

m-am gîndit să fac budincă de pîine cu unt, aşa că poţi s-o adaugi şi pe aia.

Telefonul din cîrciumă începu să sune, iar Aidan îşi dădu ochii peste cap.

– Sper că nu este distribuitorul, spunînd că iar sînt probleme. Stăm mai prost cu proviziile decît mi-ar conveni.

Acesta era tocmai unul dintre motivele pentru care Shawn se bucura să lase administraţia în seama fratelui său.

Atîtea calcule şi planuri, medită el, în timp ce calcula cantitatea de peşte necesară pentru toată ziua. Apoi, tratativele cu oamenii, argumentele, cererile, insistenţele.

Nici nu se compara cu statul la bar, umplînd halbe şi ascultînd poveştile domnului Riley.

Mai erau apoi registrele contabile, regia, întreţinerea şi taxele. Suficient ca să te-apuce durerea de cap doar gîndindu-te.

Verifică tocana, amestecă rapid în oala enormă, apoi se duse la baza scării să-i strige lui Darcy să se mişte mai repede.

O spunea mai mult din obişnuinţă, iar înjurătura cu care îi răspunse ea era la fel. Complet mulţumit de felul cum începuse ziua, Shawn se duse în cîrciumă pentru a-l ajuta pe Aidan să dea jos scaunele de pe mese, în aşteptarea primilor clienţi.

Aidan însă stătea în spatele barului, încruntat, cu privirea în gol.

– Deci, iar sînt probleme cu livrarea?

– Nu, deloc, întoarse Aidan capul spre Shawn. A sunat din New York City, un om numit Magee.

– Din New York City? Păi, acolo nu e nici ora cinci dimineaţa.

– Ştiu, dar părea cît se poate de treaz.

Aidan se scărpină în cap, apoi îşi luă din noi ceaiul.

– Vrea să construiască o sală de spectacole în Ardmore.

– Spectacole, repetă Shawn, rezemîndu-se de primul scaun pe care-l pusese jos. Proiecţii de filme?

– Nu, concerte. Muzică live, poate şi piese de teatru muzicale. A spus că, din cîte a auzit, *Gallagher's* tinde să devină centrul muzical de pe-aici. Şi voia să-mi ceară părerea.

Pe gînduri, Shawn dădu jos încă un scaun.

– Şi care e părerea ta?

– Păi, nici n-am avut ce să-i spun, luat aşa prin surprindere. I-am răspuns că, dacă poate să mă aştepte vreo zi, două, am să mă gîndesc. Mă sună din nou la sfîrşitul săptămînii.

– Şi de ce-ar vrea un om din New York City să construiască aici o sală de music-hall? N-ar fi fost mai firesc să se gîndească la Dublin, sau la Clare ori Galway?

– Am discutat şi despre asta. N-a fost chiar un izvor de informaţii, dar a precizat că-l interesează în special zona asta. Aşa că, i-am spus, poate nu ştia că sîntem doar un mic sat de pescari şi nimic mai mult. Sigur, vin turiştii, la plajă, unii urcă să vadă vîrful Saint Declan şi să facă fotografii, dar nu se poate spune că forfoteşte lumea pe-aici.

Ridicînd din umeri, se apropie să-l ajute pe Shawn cu pregătirile.

– El a rîs şi a spus că o ştie destul de bine şi că se gîndea la ceva mic şi intim.

– Îmi dau seama la ce te gîndeşti.

Cînd Aidan dădu din cap, Shawn continuă:

– Cred că e o idee măreață. Dacă o să meargă sau nu, asta-i altceva, dar intenția e frumoasă.

– Mai întîi, trebuie să analizez toate argumentele pro şi contra, murmură Aidan. Se prea poate ca omul să se mai gîndească şi să aleagă o regiune mai populată.

– Dar în caz contrar, eu am să-l conving să construiască sala în spatele cîrciumii, adăugă Shawn, începînd să pună scrumierele pe mese. Avem suprafața aia mică de pămînt şi, dacă sala e ataşată de *Gallagher's,* noi vom avea cel mai mult de cîştigat.

Punînd jos ultimul scaun, Aidan zîmbi.

– O idee strălucită. Mă surprinzi, Shawn, că te poți gîndi şi la afaceri.

– A, mă mai gîndesc şi eu, din cînd în cînd.

Totuşi, Shawn nu mai prea avu timp de gîndire după ce uşile se deschiseră şi începură să intre clienții.

Avu timp pentru o ciondăneală scurtă şi distractivă cu Darcy, care-i dădu satisfacția de a o vedea ieşind din bucătărie cu jurămîntul că niciodată n-avea să-i mai vorbească, pînă la şase ani după moarte.

Se îndoia că ar fi avut un asemenea noroc.

Murmurul constant de voci din cîrciumă îi ținea de urît suficient. Şi, în prima oră a schimbului de prînz, Darcy se ținu de cuvînt, privindu-l încruntată cînd intra şi ieşea cu comenzile, iar pe cele noi comunicîndu-i-le fără să se uite la el.

Îl amuza atît de copios încît, cînd veni cu vasele folosite, o prinse şi o sărută zgomotos pe gură.

– Vorbeşte-mi, iubito. Îmi frîngi inima.

Darcy îl împinse, îl plesni peste mîini, apoi cedă şi izbucni în rîs.

– Am să-ți vorbesc, ba bine că nu, căposule. Dă-mi drumul.

– Numai după ce-mi promiți că nu-mi dai cu ceva în cap.

– Aidan o să-mi scadă paguba din leafă, şi fac economii pentru o rochie nouă, răspunse ea, aruncîndu-şi pe spate cascada de păr negru şi mătăsos.

– Atunci, sînt în siguranță.

Shawn o lăsă jos şi se răsuci să întoarcă în tigaie o felie de peşte care sfîrîia.

– Avem doi turişti germani care vor să-ți guste tocana, cu pîine neagră şi salată de varză. Stau la masa B, continuă ea, în timp ce Shawn pregătea farfuriile. Mîine se duc în Kerry, apoi în Clare, aşa au spus. Eu să am concediu în ianuarie, mi l-aş petrece în însorita Spanie sau pe vreo insulă tropicală, unde n-ai nevoie decît de un bikini şi o loțiune de plajă.

În timp ce vorbea, Darcy se plimba prin bucătărie. Era o femeie fermecătoare, cu pielea deschisă şi ochi albaştri strălucitori. Gura ei cu buze pline inspira o senzualitate neinhibată, atît cînd zîmbea, cît şi cînd stătea bosumflată. În dimineața aceea, şi-o rujase cu o nuanță aprinsă, pentru a nu-şi pierde buna dispoziție într-o zi atît de mohorîtă.

Avea o siluetă de o feminitate neîndoielnică, iar dragostea ei față de modă o făcea să se îmbrace în culori vii şi materiale fine.

O caracteriza dorul de ducă al celor din neamul Gallagher şi hotărîrea de a o face în stilul cu care jinduia să se deprindă – opulent.

Întrucît nu era cea mai potrivită zi pentru asta, luă comanda şi dădu să iasă, tocmai cînd intra Brenna.

– Acum ce-ai mai făcut? o întrebă Darcy. Eşti neagră toată pe față.

– Funingine.

Brenna îşi trase nasul şi şi-l şterse cu dosul mîinii.

– Tata şi cu mine am curăţat un horn – mare mizerie. Dar m-am şters aproape complet.

– Dacă aşa crezi, înseamnă că nu te-ai uitat în oglindă.

Şi, ocolindu-şi de departe prietena, Darcy ieşi.

– Dac-ar fi după voia ei, toată ziua s-ar uita prin oglinzi, comentă Shawn. Vrei să mănînci de prînz?

– Luăm nişte tocană din-asta, tata şi cu mine. Miroase delicios.

Brenna se apropie, cu gîndul de a pune singură în farfurii, dar Shawn trecu în faţa ei.

– Prefer s-o fac eu, întrucît n-ai dat jos de pe tine atîta funingine pe cît crezi.

– Bine. Luăm şi două ceaiuri. Şi, ăă, am o vorbă cu tine, mai tîrziu.

Shawn o privi peste umăr:

– Da' acum ce-are? Sîntem aici amîndoi.

– Prefer să vorbim cînd nu vei fi atît de ocupat. Mă întorc după perioada de prînz, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Ştii unde să mă găseşti, da? întrebă el, punînd mîncarea şi ceaiurile pe o tavă.

– Da, ştiu.

Brenna luă tava şi o duse în separeul din fund, unde aştepta tatăl ei.

– Uite, tată. Tocană firebinte, direct din oală.

– Şi miroase dumnezeieşte.

Mick O'Toole era un omuleţ scund şi firav, cu o claie de păr sîrmos în culoarea nisipului şi ochi vii, a căror culoarea varia între albastru şi verde, ca a mării.

Rîdea ca un măgar cînd rage, avea mîini de chirurg şi o mare slăbiciune pentru poveşti romantice.

Era iubirea vieţii Brennei.

– Este bine din nou la căldurică, nu-i aşa, Mary Brenna?

– Într-adevăr.

Brenna luă o lingură de tocană, suflînd cu grijă, deşi aroma îi trezea dorinţa de a risca totuşi să-şi frigă limba.

– Şi-acum, că tot sîntem aici, şi ne vom umple şi burţile, de ce nu-mi spui ce te frămîntă?

Michael O'Toole înţelegea totul. Acest lucru era uneori liniştitor, alteori cam sîcîitor.

– Nu e tocmai o frămîntare. Mai ţii minte cînd ne-ai spus ce ţi s-a întîmplat în tinereţe, la moartea bunicii tale?

– Da, îmi amintesc. Eram chiar aici, în Cîrciuma lui Gallagher. Sigur, pe-atunci la bar servea tatăl lui Aidan, înainte ca el şi nevastă-sa să plece în America. Tu nu erai decît o dorinţă în sufletul meu şi un zîmbet în ochii mamei tale. Iar eu eram acolo unde se află acum tînărul Shawn – la bucătărie. Reparam chiuveta, care curgea încet da' sigur.

Se opri să guste din tocană, apoi îşi şterse gura cu şervetul, întrucît soţia lui era o fanatică a bunelor maniere la masă şi îl instruise sever.

– Şi, cum stăteam eu întins pe jos, m-am uitat şi am văzut-o pe bunică-mea, într-o rochie înflorată şi şorţ alb. Mi-a zîmbit, dar cînd am vrut să-i vorbesc a clătinat din cap. Pe urmă, a ridicat mîna ca într-un fel de salut şi a dispărut. În clipa aia, am ştiut că răposase şi ceea ce văzusem fusese sufletul ei, venit să-şi ia rămas-bun. Căci eu fusesem favoritul ei.

– N-am vrut să te întristez, murmură Brenna.

– Ei... oftă prelung Mick. A fost o femeie minunată şi a avut o viaţă lungă şi frumoasă. Dar nouă, celor vii,

tot ne e dor de cei ce nu mai sînt.

Brenna îşi amintea şi restul poveştii. Cum tatăl ei îşi lăsase baltă lucrul şi alergase la căsuţa unde locuia bunica lui, văduvă de doi ani.

Şi o găsise în bucătărie, aşezată la masă, cu rochia înflorată şi şorţul alb.

Murise în linişte şi pace.

– Şi uneori, spuse ea cu grijă, celor ce mor le e dor de ceilalţi. Azi dimineaţă, în Faerie Hill Cottage, am văzut-o pe Lady Gwen.

Mick dădu din cap, apropiindu-se s-o audă mai bine.

– Biata femeie, spuse el, cînd Brenna termină de povestit.

Brenna îşi ridică privirea, cînd Shawn ieşi din bucătărie cu o tavă plină de mîncare.

– Vreau să vorbesc cu Shawn despre asta, cînd aici va fi puţin mai linişte. Darcy spune că sus, în camerele ei, s-a stricat un fasung de bec. Cred c-am să mă duc să văd ce e după ce mîncăm, iar apoi voi sta de vorbă cu Shawn. Doar dacă nu cumva ai vreo altă treabă pentru mine, pe ziua de azi.

– Azi, mîine... ridică din umeri Mick. Ce nu facem o dată, facem altă dată. Am să mă duc la hotelul de pe faleză, să văd dacă s-au hotărît ce cameră vor să renoveze.

Îi făcu cu ochiul fiicei lui.

– Putem avea frumuşel de lucru acolo, toată iarna. Unde-i uscat şi cald.

– Şi de unde poţi să te strecuri şi s-o supraveghezi pe Mary Kate în birou, unde trebăluieşte toată ziua la computer.

Mick zîmbi spăşit.

– Eu n-aş zice c-o supraveghez prea mult. Dar e bine că s-a hotărît să se angajeze aproape de casă, după ce a terminat universitatea. Cred că-şi va găsi o slujbă mai potrivită, în Dublin sau Waterford City, nu peste mult. Toate puicuţele mele îşi iau zborul din cuib.

– Eu încă nu. Iar pe Alice Mae o vei mai avea ani de zile.

– A, da' mi-e dor de vremurile cînd toate cele cinci fete ale mele se buluceau peste mine oriunde mă întorceam. Uite-o pe Maureen, femeie măritată, şi pe Patty, care va fi mireasă la primăvară. Nu ştiu ce-am să mă fac, draga mea, cînd şi tu te vei agăţa de-un bărbat şi-ai să mă părăseşti.

– De mine nu scapi, tată.

Terminînd de mîncat, Brenna puse picior peste picior.

– Bărbaţii nu-şi pierd capul pentru femeile ca mine.

– Ba, cel hărăzit o va face.

Brenna avu nevoie de un mare efort pentru a nu-şi lăsa privirea să se abată spre bucătărie.

– Eu n-aş băga mîna-n foc. Şi pe urmă, acum sîntem parteneri, nu? ridică ea privirea, zîmbindu-i. Aşa că, bărbat, nebărbat, rămînem O'Toole şi O'Toole.

Adică exact aşa cum îi convenea ei, îşi zise Brenna, în timp ce se spăla de ultimele resturi de funingine, în baia lui Darcy.

Avea o ocupaţie care îi plăcea şi o libertate de mişcare refuzată oricărei femei care era legată de un bărbat.

Acasă, avea camera ei.

Compania familiei şi a prietenilor. Lăsa în seama surorilor ei Maureen şi Patty gospodăria şi îngrijirea

bărbaților, la fel cum munca de birou i-o lăsa lui Mary Kate. Nu avea nevoie decît de sculele şi camioneta ei.

Iar faptul că-l dorea pe Shawn Gallagher nu-i aducea decît frustrare şi nemulțumire. Spera ca, într-o bună zi, să-i treacă.

Cunoscînd-o bine pe Darcy, Brenna se asigură că nu lăsase nici o urmă de murdărie.

După ce micul lavabou alb rămase strălucitor de curățenie, se şterse pe mîini şi față cu propriile ei cîrpe, nu cu prosopul înzorzonat al lui Darcy de pe bară.

După părerea Brennei, asta era o mare nisipă de material, de vreme ce nimeni n-ar fi îndrăznit să folosească un asemenea prosop.

Viața ar fi fost mult mai simplă dacă toată lumea şi-ar fi cumpărat prosoape negre. Atunci, nimeni n-ar mai fi țipat cînd cele albe şi pufoase rămîneau cu dîre de murdărie.

Înlocui fasungul stricat din living cu unul nou. Tocmai îl înşuruba, cînd intră Darcy.

– Speram să mi-l faci şi pe ăsta, tare mă mai enerva, spuse Darcy, punînd bacşişurile în „borcanul dorințelor", cum îi spunea ea. A, Aidan m-a rugat să-ți spun că el şi Jude vor să aranjeze cîte ceva în camera copilului. Mă duc acum pe la Jude, dacă vrei vino şi tu, ca să vezi ce gînduri are.

– Înainte, am o treabă, dar îi poți spune c-am să vin imediat.

– Ce naiba, Brenna! Numai urme de cizme mi-ai lăsat pe-aici!

Tresărind, Brenna continuă mai grăbită cu înşurubatul.

– Mă rog, îmi pare rău, Darcy. Dar lavaboul l-am spălat.

– Bine, acum spală şi duşumeaua. Eu în urma ta să ştii că nu şterg. Şi de ce naiba n-ai folosit toaleta din cîrciumă? Asta-i săptămîna lui Shawn la curățenie.

– Nu m-am gîndit – şi nu mă mai pisa. Mă voi ocupa şi de toaletă înainte să plec, iar instalația electrică ți-am reparat-o cu cea mai mare plăcere.

– Mulțumesc.

Darcy ieşi din nou, trăgîndu-şi pe ea o geacă de piele pe care şi-o cumpărase ca dar de Crăciun din partea ei însăşi.

– Atunci, ne vedem la Jude.

– Aşa cred, mormăi Brenna, nemulțumită la gîndul că avea de spălat şi duşumeaua din baie.

Bombăni pe parcursul întregii munci, apoi înjură cu sete cînd observă că lăsase urme de noroi şi în living.

Decît să riște furia lui Darcy, preferă să scoată aspiratorul şi să elimine totul. Cînd coborî, în cîrciumă se făcuse liniște, iar Shawn nu mai avea mult cu spălatul vaselor.

– Deci, Darcy te-a angajat şi la curățenie?

– Am lăsat urme de noroi.

Îşi turnă o ceaşcă de ceai, ca la ea acasă.

– N-am vrut să întîrzii aşa de mult. Nu vreau să te reții, dacă ai ceva de făcut înainte de a fi din nou nevoie de tine aici.

– N-am nici o treabă anume. Dar aş vrea o halbă. Tu rămîi cu ceaiul?

– Pentru moment.

– A mai rămas şi puțină budincă, dacă vrei.

Nu prea voia, dar avea o slăbiciune pentru asemenea bunătăți, aşa că luă cîteva linguri dintr-un castron. Tocmai se instalase la masă, cînd Shawn reveni, cu o halbă de bere neagră Harp.

– Tim Riley spune că mîine vremea se va mai îmblînzi.

– El pare să ştie întotdeauna.

– Dar va mai fi umedă încă multă vreme, adăugă Shawn, aşezîndu-se în faţa ei. Deci, ce te frămîntă?

– Păi, să-ţi spun.

Brenna încercase în minte vreo duzină de variante diferite, alegînd-o pe cea care i se părea cea mai potrivită.

– Azi-dimineaţă, după ce ai plecat, am intrat la tine în salon ca să controlez tirajul sobei.

Era o minciună, desigur, iar Brenna era pregătită s-o mărturisească duhovnicului.

Dar a dracului să fi fost dacă avea să-i spună că-i cîntase compoziţia. Mîndria ei merita canonul de pocăinţă.

– Are tiraj bun.

– Are, confirmă ea, ridicînd din umeri. Dar pe-astea nu strică să le mai şi verifici din cînd în cînd. În orice caz, cînd m-am întors, am văzut-o în uşa salonului.

– Pe cine?

– Pe Lady Gwen.

– Ai văzut-o cu ochii tăi? întrebă Shawn, lăsînd halba pe masă, cu zgomot.

– Cum mă vezi şi cum te văd. Stătea în prag, parcă zîmbindu-mi într-un fel trist şi...

Nu voia să-i spună ce auzise, dar se simţea obligată. Una era minciuna şi alta înşelătoria.

– Şi ce?

Această rară ieşire nerăbdătoare din partea lui o făcu pe Brenna să se burzuluiască:

– Ajung şi acolo. Şi pe urmă, mi-a vorbit.

– Ţi-a vorbit?

Shawn se ridică de la masă, începînd să se plimbe prin bucătărie, cu o agitaţie atît de necaracteristică pentru el încît Brenna îl privi cu gura căscată.

– Ţi-a intrat o muscă-n cur, Shawn?

– Eu locuiesc în casa aia, nu? Şi ce, mie mi se arată? Îmi vorbeşte? Nu, nici pomeneală. Aşteaptă pînă vii tu să repari cuptorul şi să moşmondeşti la sobă, şi abia atunci apare şi ea.

– Păi, îmi pare rău că eu sînt preferata fantomei tale, dar nu eu am chemat-o, nu-i aşa? întrebă Brenna, luînd o lingură de budincă şi vîrînd-o în gură.

– Bine, bine, nu te enerva, se aşează Shawn la loc pe scaun, încruntat. Şi ce ţi-a spus?

Fără nici o expresie, Brenna privi prin el, în gol, continuînd să mănînce budinca.

În momentul cînd Shawn îşi dădu ochii peste cap, luă ceaşca şi sorbi delicat din ceai.

– Scuză-mă, spuneai ceva? Sau la alta te-ai hotărît să te răsteşti, deşi n-are nici o vină?

– Îmi pare rău, îi zîmbi el, ştiind că dădea rezultate aproape întotdeauna. Îmi spui şi mie ce ţi-a zis?

– Îţi spun, de vreme ce te-ai hotărît să mă rogi frumos. Mi-a spus: „Inima lui e în acest cîntec." Am crezut că se referea la prinţul zînelor, dar cînd i-am povestit mamei, ea a spus că de tine era vorba.

– Dacă aşa a fost, nu ştiu ce înseamnă.

– Nici eu nu ştiu mai mult decît tine, dar mă întrebam dacă nu te-ar deranja să vin din cînd în cînd.

– Deja vii, îi aminti el, făcînd-o să se simtă cam stînjenită.

– Dacă te deranjez, spune-mi.

– Nu asta am vrut să spun. Am precizat doar că vii destul de des.

– Mă gîndeam să trec şi cînd nu eşti acasă. Ca

azi. Numai ca să văd dacă se mai întoarce. Şi, cît sînt acolo, ţi-aş putea face şi unele treburi casnice.

– Nu e nevoie să-ţi găseşti de lucru ca să vii. Eşti binevenită oricînd.

Aceste cuvinte o mai îmblînziră – nu numai pentru că le rostise, ci mai ales prin faptul că erau sincere.

– Ştiu, dar îmi place să am o ocupaţie. Aşa că, dacă tot nu te superi, am să mai trec din cînd în cînd.

– Şi dac-o mai vezi, ai să-mi spui?

– Tu vei fi primul.

Brenna se ridică să-şi ducă farfuria şi cana la chiuvetă.

– Crezi...

Lăsă fraza în aer.

– Ce?

– Nu, nimic. O prostie.

Shawn trecu în spatele ei, strîngînd-o scurt de ceafă cu degetele lui iscusite. Brennei îi veni să se arcuiască, torcînd ca o pisică, dar avu atîta minte să n-o facă.

– Dacă nici măcar unui prieten nu-i poţi spune prostii, atunci cui i le poţi spune?

– Ei bine, mă întrebam dacă într-adevăr dragostea poate dura atîta, învingînd timpul şi moartea.

– E singurul lucru care durează cu adevărat.

– Ai iubit vreodată?

– Nu atît de mult încît să prindă rădăcini, ceea ce înseamnă, cred, că nu a fost dragoste adevărată.

Brenna scoase un oftat care-i surprinse pe amîndoi.

– Iar dacă prinde rădăcini în sufletul unuia, dar nu şi într- al celuilalt, cred că e cel mai rău lucru din lume.

Shawn simţi în inimă un fior – de compasiune, poate.

– Ce spui, Brenna iubito, nu cumva te-ai îndrăgostit de mine?

Cu o tresărire, Brenna se răsuci în loc, privindu-l cu gura căscată.

Se uita la ea cu atîta... cu atîta *afecţiune* afurisită, cu atîta răbdare şi înţelegere, încît îi venea să-l snopească în bătaie.

În schimb, nu făcu decît să se desprindă de lîngă el, înhăţîndu-şi trusa cu scule.

– Shawn Gallagher, eşti cel mai mare idiot de pe faţa pămîntului.

Şi, cu nasul sus şi sculele clănţănind, ieşi din bucătărie.

Shawn se rezumă să clatine din cap, după care reveni la spălatul vaselor.

Cu inima cuprinsă iar de acel mic fior, se întrebă pe cine luase în cătare O'Toole.

Oricine-ar fi fost, îşi spuse el, trîntind puţin cam prea tare uşa unui dulap, n-ar fi stricat să fie demn de ea.

Capitolul 3

Brenna nu era deloc bine dispusă cînd intră în casa Gallagher. Nu bătu la uşă – nici nu-i trecu prin minte.

Venea şi ieşea din vechea casă la fel cum făcea şi Darcy la familia O'Toole, de cînd se ştia.

De-a lungul anilor, casa se mai schimbase pe ici, pe colo.

Nu puseseră ea şi tatăl ei duşumeaua cea nouă în bucătărie – de un albastru frumos ca al cerului vara – cu cinci ani în urmă?

Şi cu mîna ei tapetase camera lui Darcy, în iunie trecut, cu acel fermecător model cu boboci de trandafiri.

Dar, deşi se lucrase în diverse locuri, sufletul casei rămăsese acelaşi.

Era o locuinţă primitoare, iar pereţii păreau să răsune de muzică chiar şi cînd nu cînta nimeni.

Acum, cînd în casă locuiau Aidan şi Jude, tot timpul erau puse în vaze, boluri şi sticle flori proaspăt

culese, Jude ţinînd foarte mult la ele. Iar Brenna ştia că Jude plănuia să planteze altele noi la primăvară, şi o rugase să-i construiască un chioşc în grădină.

Era nevoie de ceva, după părerea Brennei, de modă veche, pe măsura aspectului casei, cu zidăria şi lemnăria ei solidă şi contururile întinse de-a valma.

Avea în minte o idee despre care credea că ar fi mers şi urma s-o pună în aplicare pas cu pas.

În timp ce intra în casă, încruntată, rîsul lui Darcy, răsunînd de la etaj, îi făcu buzele să tresară.

Femeile, îşi spuse ea, urcînd scara, erau mult mai agreabile decît bărbaţii.

Decît majoritatea bărbaţilor, în cea mai mare parte a timpului.

Le găsi în fosta cameră a lui Shawn, deşi de la el nu mai rămăsese mare lucru, numai patul şi vechiul scrin. Luase la Faerie Hill rafturile pline cu cîntece, vioara şi toba bodhran.

Covorul era la locul lui, de un maro decolorat, vechi. Brenna stătuse aşezată pe el de nenumărate ori, prefăcîndu-se că se plictisea, în timp ce Shawn cînta cîte o melodie.

Prima oară în viaţa ei se îndrăgostise de muzica lui Shawn Gallagher.

Atît de demult, îşi spuse ea, încît nu-şi mai amintea nici cînd, nici de care cîntec anume. Era mai degrabă o stare permanentă.

Nu că i-ar fi mărturisit-o vreodată. După părerea ei, mai repede pui pe cineva în mişcare îmboldindu-l, decît lovindu-l.

Deşi Dumnezeu îi era martor că pînă acum nici unele şi nici celelalte nu-l inspiraseră să-şi mişte fundul şi să facă un lucru bun cu cîntecele lui.

Brenna i-o dorea, încăpăţînatul de el.

Dorea să-şi împlinească destinul şi să-şi scoată muzica în lume.

Dar, îşi reaminti ea, asta nu era problema ei şi nu venise aici ca s-o rumege iarăşi în minte.

Era problema lui Jude, îşi mai spuse, ţuguindu-şi buzele.

Pereţii arătau în ultimul hal, conchise Brenna, aruncîndu-le o privire. Pe zugrăveala decolorată se vedeau contururile fostelor tablouri ale lui Shawn.

Zeci de găuri rămase de la cuie perforau pereţii, dovedind că nu se pricepea deloc la mînuirea ciocanului.

Dar Brenna îşi amintea că, ori de cîte ori pe mama lui o apuca să aranjeze camera aceea, Shawn zîmbise, spunîndu-i să nu se ostenească. Îi plăcea aşa cum era.

Se rezemă de tocul uşii, imaginîndu-şi deja felul cum acel spaţiu bărbătesc neglijat avea să se transforme într-o veselă cameră pentru copii.

Şi, cu acest gînd, îşi îndreptă privirea spre prietenele ei, care stăteau lîngă fereastră, uitîndu-se afară.

Darcy, cu superbul ei păr revărsîndu-se sălbatic şi liber, Jude cu părul de un castaniu închis, bogat, legat cu grijă la spate.

Aveau stiluri contrastante, Darcy fiind strălucitoare ca soarele, iar Jude subtilă ca o rază de lună.

Erau cam de aceeaşi statură medie, mai înalte cam cu opt centimetri decît Brenna, asemănătoare la constituţie, deşi Darcy era mai înzestrată în materie de curbe şi nu se ostenea s-o ascundă.

Ambele erau de o feminitate inconfundabilă.

Nu era o calitate pe care Brenna s-o invidieze – în nici un caz n-o invidia!

Dar îşi dorea totuşi, măcar din cînd în cînd, să nu

se simtă atît de prost cînd lua pe ea fustă şi pantofi femeieşti.

Întrucît nu-i plăcea să insiste asupra acestui gînd, îşi înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor largi şi înclină capul într-o parte.

– Cum ai să stabileşti ce vrei aici, dacă toată ziua stai cu ochii pe fereastră?

Jude se întoarse, cu faţa ei drăguţă şi serioasă luminată de un zîmbet.

– Ne uitam la Aidan, cum se joacă pe plajă cu Finn.

– A fugit ca un iepure, adăugă Darcy, în timp ce Brenna se apropia, în clipa cînd am început să discutăm despre tapet, vopsea şi materiale. Cică trebuia să-l ducă să facă mişcare.

– Ia să vedem.

Brenna se uită şi ea pe fereastră, văzîndu-i pe Aidan şi Finn, cîinele cel tînăr, aşezaţi pe plajă, cu privirea spre mare.

– Oricum, e un tablou frumos. Un bărbat lat în umeri şi un cîine voinic, pe plajă, iarna.

– Cugetă adînc, pun pariu, la iminenta paternitate, comentă Darcy, cu o ultimă privire de afecţiune spre fratele ei, după care se întoarse, punînd mîinile în şolduri. Iar nouă ne rămîne să ne ocupăm de aspectele practice ale problemei, în timp ce el stă şi filosofează.

Brenna dădu o palmă uşoară, prietenească, peste burta lui Jude.

– Şi, cum merge?

– Perfect. Medicul a spus că amîndoi sîntem sănătoşi.

– Am auzit că încă mai ai greţuri dimineaţa.

Jude îşi dădu peste cap ochii verzi ca marea.

– Aidan se leagă la cap fără să-l doară. Ai crede că sînt prima femeie care poartă în pîntec un copil, de la Eva încoace. Ceva greţuri matinale. O să treacă.

– Eu să fiu în locul tău, anunţă Darcy, trîntindu-se pe vechiul pat al fratelui ei, aş bate fierul cît e cald. Răsfăţ, nenică. Jude Frances, ar trebui să-i smulgi tot răsfăţul şi toată cocoloşeala de care e în stare. Pentru că, după naşterea copilului, vei fi prea ocupată ca să-ţi mai aminteşti cum te cheamă măcar. Mai ţii minte cînd a născut prima oară Betsy Duffy, Brenna? Două luni în şir a adormit în fiecare duminică la liturghie. La al doilea, nu făcea decît să stea în strană, buimacă şi cu ochii goi, iar la al treilea...

– Bine, rîse Jude, dîndu-i o palmă peste picioare. Am înţeles ideea. Pe moment, mă ocup doar de pregătirea unuia. Brenna... ridică ea mîinile. Pereţii ăştia...

– Mda, arată nemaipomenit, nu? Ţi-i putem drege. Îi curăţim, cîrpim găurile...

Dădu un bobîrnac într-o gaură mare cît o monedă.

– Îi zugrăvim ca lumea.

– Eu mă gîndisem să punem tapet, dar am hotărît că zugrăveala merge mai bine. Ceva simplu şi vesel. Pe urmă, putem agăţa tablouri. Cu ilustraţii din poveşti.

– Să agăţi propriile tale desene, zise Brenna.

– A, nu desenez chiar atît de bine.

– Destul de bine ca să vinzi o carte cu povestirile şi ilustraţiile tale. Cred că desenele tale sînt fermecătoare şi ar însemna mai mult, nu-i aşa, ca micuţul să aibă în cameră ceva făcut de mama lui.

– Serios?

Jude se bătu cu un deget pe buze, vizibil încîntată de idee.

– Cred că aş putea înrăma cîteva, să văd cum arată.

– În rame roz, bleu, verzi... adăugă Brenna. Copiilor le plac culorile vii, aşa spune mama mereu.

– Bine, trase Jude adînc aer în piept. Şi-acum, podelele. Nu vreau să le acopăr, dar trebuie să fie curate şi lăcuite.

– Asta nu-i o problemă. Şi o parte din brîul ăsta trebuie să fie înlocuită. Pot face cîteva stinghii, identice cu restul.

– Perfect. Şi-acum, o idee la care meditam de cîtva timp. Camera e mare, aşa că m-am gîndit să facem în colţul de-aici un spaţiu de joacă.

Gesticulînd, Jude se îndreptă într-acolo.

– Pe peretele ăsta, rafturi pentru jucării, o măsuţă şi un scaun, care s-ar potrivi lîngă fereastră.

– Asta se poate face. Dar dacă ai veni cu rafturile pe după colţ, ţi-ai folosi mai bine spaţiul şi l-ai separa mai clar, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi le pot face modulare, ca să le schimbi aspectul după necesităţi.

– După colţ...

Jude îşi îngustă ochii, încercînd să-şi imagineze cum avea să arate.

– Da, mi-ar plăcea. Ce părere ai, Darcy?

– Cred că voi două ştiţi foarte bine de ce anume e nevoie aici, dar la Dublin, după nişte haine de gravidă elegante, eu va trebui să mă duc.

Instinctiv, Jude îşi puse o mînă pe abdomen.

– Încă nu se vede.

– De ce să mai aşteptăm? Vei avea nevoie de ele înainte ca micuţul să aibă nevoie de rafturi, iar la astea te gîndeşti deja, nu? Mergem marţea viitoare, cînd am eu zi liberă.

Şi, în buzunar, partea din leafă pe care-şi putea

permite s-o cheltuiască pe distracții.

– Îți convine, Brenna?

Brenna scotea deja ruleta din trusa de scule.

– Îmi convine pentru voi două. Eu am prea mult de lucru ca să-mi iau o zi liberă, să mă trambalez prin toate magazinele din Dublin şi să aştept cît vă extaziați voi în fața următoarei perechi de pantofi fără de care n-ați mai putea trăi.

– Nici ție nu ți-ar strica o pereche de cizme noi, replică Darcy, măsurînd-o cu privirea. Astea arată de parcă le-ai purtat ca să mergi pe jos pînă-n comitatele de vest şi-napoi.

– Mie îmi convin. Jude, spune-i lui Shawn să găsească un loc pentru vechitura asta de-aici, şi voi începe camera în prima zi a săptămînii viitoare.

– Nu-i vechitură, interveni Shawn, din uşă. Am petrecut multe nopți fericite în patul ăla, unde Darcy tocmai se simte ca la ea acasă.

– Mă rog, acum e o vechitură, replică Brenna, pufnind. Şi stă în drum. Şi de cîte ori, aş vrea să ştiu, trebuie să bați tu într-un cui ca să-l înfigi în perete?

– Cînd agăți tablouri pe ele, nu mai contează cît de mari sînt găurile.

– Dacă asta e concepția ta, şi ai de gînd să agăți ceva pe pereții de la Faerie Hill, cheamă pe cineva care ştie care-i coada şi care-i capul ciocanului. Pune-l să jure, Jude, altfel pînă-n primăvară din casă n-o să mai rămînă decît o grămadă de moloz.

– Am să dreg eu însumi găurile alea afurisite, dacă-ți ții gura.

Shawn vorbea pe un ton binevoitor – periculos de binevoitor. De- ajuns pentru ca inima Brennei să facă o mică săritură, obligînd-o să-şi ascundă reacția cu o ironie.

– A, nici nu mă îndoiesc c-ai să le dregi. La fel cum ai dres şui chiuveta din bucătărie data trecută cînd s-a înfundat, de-a trebuit să mă bălăcesc prin apa de-un deget, pe jos, ca s- o repar.

Cînd Darcy pufni în rîs, Shawn îi aruncă o privire rece.

– Am să-mi iau lucrurile care-au mai rămas mîine, Jude, dacă- ți convine.

Observînd că era rănit în amorul propriu, Jude se grăbi să intervină:

– Nu e nici o grabă, Shawn. Noi tocmai...

Se întrerupse, în timp ce camera se rotea încet, amețitor, în jurul ei.

Înainte de a începe să se clatine, Shawn se repezi spre ea cu o iuțeală care o făcu pe Brenna să rămînă cu gura căscată şi o luă în brațe.

– Nu-i nimic, îl bătu pe umăr Jude, care îşi revenea deja. Am avut o clipă de amețeală, atîta tot. Se mai întîmplă.

– În pat cu tine, replică el, pornind deja spre uşă. Cheamă-l pe Aidan, îi mai aruncă lui Darcy, peste umăr.

– Nu, nu, mi-e bine. Shawn, *nu-l*...

– Cheamă-l pe Aidan, repetă el, însă Darcy o luase deja la fugă.

Brenna rămase un moment pe loc; cu ruleta în mînă. Fiind cea mai mare din cinci fete, îşi văzuse mama culcîndu-se pe podea în timpul unui acces de amețeli, cînd era gravidă, aşa că întîmplarea cu Jude n-o alarma prea multă.

În schimb, era uluită de demonstrația de forță la care tocmai asistase. Shawn o luase pe Jude în brațe de parcă ar fi fost uşoară ca fulgul.

Unde îşi ascunsese acea putere?

Dezmeticindu-se, trecu în dormitorul mare, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Shawn depunînd-o uşor pe pat şi acoperind-o cu cuvertura.

– Shawn, e ridicol, eu...

– Stai culcată, o împunse el cu un deget, atît de autoritar încît Jude se supuse pe loc, iar Brenna holbă ochii. Chem medicul.

– N-are nevoie de nici un medic.

Brenna aproape tresări, cînd Shawn se răsuci spre ea, cu o privire furioasă.

Dar în ochii aceia se observa şi teama bărbătească tipică, făcînd-o să se simtă mişcată.

– E firesc în timpul sarcinii, spuse ea, aşezîndu-se pe pat. Mama mea obişnuia să se culce pe duşumeaua din bucătărie cînd avea ameţeli, mai ales cu Alice Mae.

– Mă simt perfect.

– Sigur că da. Dar puţină odihnă nu strică. Ce-ar fi să-i aduci un pahar cu apă, Shawn?

– Eu cred că ar trebui s-o vadă doctorul.

– Aidan o s-o convingă.

Văzînd cît de nefericită arăta Jude la acest gînd, Brenna îi adresă o privire înţelegătoare:

– Hai, nu pune la inimă. Mama spune că şi tata a făcut la fel, cînd era însărcinată cu mine. Pînă s-au născut şi celelalte, se obişnuise. Bărbatul are şi el dreptul la panică, în fond. Nu ştie ce se întîmplă în trupul tău, cum ştii tu, nu-i aşa? Shawn, adu-i apa aia.

– Bine, bine, i-o aduc. Da' n-o lăsa să se scoale.

– N-am nimic, zău aşa.

– Sigur că n-ai nimic. Ţi-a revenit şi culoarea în obraji, ochii ţi-s limpezi... Vrei să mă duc în întîmpinarea lui Aidan, să-l liniştesc?

– Dacă crezi...

Jude se întrerupse, cînd auzi uşa de jos trîntindu-se, ca o detunătură de armă, urmată de paşi care tropăiau pe scară.

– Prea tîrziu.

Brenna se ridică şi ajunse la jumătatea camerei înainte ca Aidan să dea buzna înăuntru.

– E bine. Doar o mică ameţeală de viitoare mamă. Are...

Nu mai apucă decît să ofteze, cînd Aidan se repezi pe lîngă ea.

– Te simţi bine? Ai leşinat? A chemat cineva medicul?

– S-o lăsăm pe ea să-l calmeze.

Făcîndu-i un mic semn lui Darcy, Brenna o împinse afară din cameră şi închise uşa.

– Eşti sigură că-i e bine? Un minut, a arătat atît de palidă...

– E bine, îţi dau cuvîntul meu. Iar Aidan o s-o ţină în pat toată ziua, oricît ar insista ea.

– Nu-i destul de rău că femeile gravide se îngraşă ca nişte vaci. Dar adaugă la asta şi aplecatul peste toaletă în fiecare dimineaţă, şi leşinurile pe neanunţate.

Darcy suflă zgomotos, impunîndu-şi ferm să se calmeze.

– Prin ce calvar jalnic trebuie să treacă o femeie. Şi tu... îşi repezi ea un deget spre Shawn, care tocmai venea pe culoar, cu un pahar de apă. Voi, toţi, vă faceţi mendrele, pe urmă nouă luni vă distraţi şi la sfîrşit poştiţi trabuce împuţite!

– Asta dovedeşte că Dumnezeu e bărbat, spuse Shawn, cu un zîmbet vag.

Buzele lui Darcy tresăriră, dar clătină din cap.

– Mă duc să-i fac lui Jude un ceai şi pîine prăjită.

Plecă vioaie, lăsîndu-l pe Shawn cu privirea spre uşa dormitorului.

– Hai să-i lăsăm puţin singuri, îl luă Brenna de braţ, trăgîndu-l spre scară.

– N-ar trebui să-i duc apa?

– Bea-o tu.

Cuprinsă de afecţiune, Brenna îi atinse obrazul.

– Eşti alb ca hîrtia.

– Mi-a scurtat viaţa cu zece ani, sperietura asta.

– Se vede. Dar ai acţionat repede şi ai făcut exact ce trebuia.

Trecu în camera alăturată şi îşi luă din nou ruleta.

– În trupul ei se petrec atîtea schimbări şi nu cred că se odihneşte cît ar trebui. E captivată de toate planurile ei, adăugă ea, măsurînd o distanţă şi notînd-o în carneţel. S-au întîmplat atîtea în viaţa ei, într-un timp atît de scurt.

– Cred că femeilor le e mai uşor să înfrunte problemele astea.

– Probabil, răspunse Brenna, continuînd să măsoare şi să noteze. Probabil îţi aminteşti de mama ta, cînd era gravidă cu Darcy.

– Puţin.

Shawn sorbi din apă, avînd încă gîtul uscat de nervi.

Brenna era destul de calmă, observă el, în timp ce se mişca prin cameră cu cizmele acelea groase şi vechi, măsurînd, notînd, făcînd mici semne cu creionul şi însemnînd numerele direct pe perete.

Cîteva şuviţe de păr i se revărsau de sub şapcă. Doar cîteva, lungi şi roşcovane, în spirală, scăpate probabil în momentul cînd se repezise în dormitor.

– Ce-ţi aminteşti cel mai bine?

– Hmmm?

Shawn pierduse şirul la un moment dat; reveni cu privirea, dinspre bucla roşcată care-i mîngîia umărul, spre faţa ei.

– Din perioada cînd mama ta era însărcinată cu Darcy. Ce-ţi aminteşti cel mai clar?

– Cum îmi rezemam capul de burta ei, ca să simt mişcările. Darcy părea nerăbdătoare să iasă şi să se apuce de treabă.

– Ce drăguţ!

Brenna îşi strînse ruleta şi carneţelul, ridicînd trusa de scule.

– Iartă-mă că m-am răstit la tine. Eram cam nervoasă, în dimineaţa asta.

– Eşti cam nervoasă aproape în fiecare zi.

Totuşi, Shawn zîmbi, trăgîndu-i peste ochi cozorocul şepcii.

– Sînt prea obişnuit cu muşcăturile tale ca să mă mai supăr.

Problema era că Brenna voia cu adevărat să-l muşte – doar uşurel, de bărbie. Să simtă ce gust avea. Şi, dacă încerca, îşi imagina că pe el l-ar fi luat cu leşin.

– Nu voi putea începe aici decît luni sau marţi, aşa că nu e nici o grabă. Dar...

Ridică un deget, bătîndu-l în piept.

– Cnd am vorbit despre tablourile agăţate la Faerie Hill, n-am glumit.

Shawn rîse.

– Dacă-mi vine să iau ciocanul în mînă... începu el, apoi o făcu să se dezchilibreze, aplecîndu-se s-o sărute scurt, prietenește, pe obraz. Neapărat am să dau un telefon la O'Toole.

– Aşa să faci.

Iritată din nou, Brenna dădu să iasă.

Chiar în acel moment apăru Aidan, răvăşit.

– E bine. Zice că e bine. Am sunat la medic, care şi el zice că e bine. Doar să se odihnească puţin şi să stea cu picioarele sus.

– Darcy îi face un ceai.

– Bine, atunci e bine. Jude se cam agită, fiindcă plănuise să ducă flori la mormîntul bătrînei Maude, în după-amiaza asta. Le-aş duce eu, dar...

– Le duc eu, îl întrerupse Shawn. Ai să te simţi mai liniştit dacă stai cu ea un timp. Merg cu maşina, stau puţin la bătrîna Maude şi mă întorc la vreme în cîrciumă.

– Ţi-aş fi... îţi sînt recunoscător, se înseninâ puţin la faţă Aidan. Mi-a spus cum ai dus-o pe sus, în pat. Şi ai silit-o să stea acolo.

– Roag-o doar să n-o mai apuce leşinul cu mine de faţă. Inima mea n-ar suporta.

Shawn duse florile la Maude, pansele violete şi galbene, pline de veselie pe care Jude le culesese deja. Nu venea prea des la cimitirul vechi.

Nu pierduse pe nimeni cu adevărat apropiat care să fi fost îngropat acolo. Dar se gîndea că, din moment ce casa era aproape, o putea degreva pe Jude de efort pînă îşi mai revenea în puteri.

Mormintele se aflau în apropiere de Fîntîna Sfîntului Declan, unde cei veniţi în pelerinaj să-l cinstească pe străvechiul sfînt irlandez se spălaseră pe mîini şi picioare, după călătorie.

În apropiere se înălţau trei cruci de piatră, străjuind sfîntul locaş şi, poate, mîngîindu-i pe cei vii care urcau pe colina aceea pentru a omagia morţii.

Era o privelişte spectaculoasă – Golful Ardmore se întindea cenuşiu pe sub cerul cu nori de furtună.

Iar valurile Mării Celtice, acea inimă care pulsa zi şi noapte, cuprindeau tot orizontul. Bubuitul valurilor şi şuieratul vîntului se acompaniau într-o muzică, însoţite de cîntecele păsărilor.

Lumina soarelui era albă şi lăptoasă, iar aerul umed, tot mai friguros. ierburile sălbatice care îşi croiseră drum printre pietre şi dale erau îngălbenite de frigul iernii.

Dar Shawn ştia că iarna nu dura prea mult prin acele locuri şi, în curînd, multe mlădiţe verzi urmau să crească vitejeşte printre cele vechi.

Ciclul pe care-l reprezentau locurile ca acesta nu se încheia niciodată. Ceea ce era încă un motiv de mulţumire.

Se aşeză lîngă mormîntul lui Maude Fitzgerald, cu picioarele încrucişate dezinvolt, punînd panselele sub piatra pe care erau gravate cuvintele „Femeie înţeleaptă".

Mama lui fusese o Fitzgerald înainte de cununie, aşa că bătrîna Maude îi fusese un fel de verişoară. Shawn şi-o amintea bine.

Scundă şi slabă, cu păr cărunt şi ochi de un verde ceţos, ce păreau să vadă pînă în depărtări ascunse.

Îşi mai amintea şi felul cum îl privise uneori, într-o tăcere adîncă, nu atît stînjenindu-l cît neliniştindu-l. În ciuda acestui fapt, întotdeauna fusese atras spre ea, iar în copilărie stătuse adesea aşezat la picioarele ei, cînd Maude venea la cîrciumă.

Nu se mai sătura să-i asculte poveştile, iar peste ani şi ani compusese cîntece inspirate de unele dintre ele.

– Jude îţi trimite flori, începu el. Acum se odihneşte, i-a fost puţin rău din cauza sarcinii. Se simte bine, nici un motiv de îngrijorare. Dar, cum voia să

mai stea un timp culcată, i-am spus că-ți aduc eu florile. Sper că nu te superi.

Tăcu un moment, lăsîndu-şi privirea să hoinărească.

– Acum, cînd Aidan şi Jude s-au mutat la noi acasă, eu locuiesc în căsuța ta. E obiceiul familiei Gallagher, cum nu mă îndoiesc că ştii. Iar acum, cu copilul care e pe drum, căsuța ar fi mult prea mică. Bunica lui Jude, care ar fi verişoara ta Agnes Murray, i-a lăsat casa ca dar de nuntă.

Se aşeză într-o poziție mai comodă, pe pămînt, şi începu să se bată cu degetele pe genunchi, preluînd inconştient ritmul mării.

– Îmi place să locuiesc acolo, în liniște. Dar mă mir că n-am văzut-o pe Lady Gwen. Ştii că i s-a arătat Brennei O'Toole? O mai ții minte pe Brenna, e cea mai mare dintre fetele familiei O'Toole care locuiesc în apropiere de casa ta. Ea e roşcovana – mă rog, aproape toate fetele din familia O'Toole sînt roşcate, dar Brenna are un fel de... foc din soare în firele de păr. Ai crede că, dacă-l atingi, îți arzi degetele, şi cînd colo nu e decît cald şi mătăsos.

Se reculese, încruntat, şi-şi drese glasul.

– În orice caz, locuiesc acolo de aproape cinci luni, iar mie nu mi s-a arătat, nu în mod clar. Şi cînd a venit Brenna să-mi repare cuptorul, Lady Gwen nu numai că a apărut, ci i-a şi vorbit.

– Femeile sînt făpturi perverse.

Inima lui Shawn făcu un salt scurt, neaşteptîndu-se să-i vorbească cineva într-un asemenea loc. Ridică privirea şi văzu un bărbat cu plete negre, ochi de un albastru pătrunzător şi un zîmbet puțin cam răutăcios.

– La fel mi-am zis şi eu adesea, răspunse Shawn

destul de calm, dar inima lui trase concluzia că un singur salt nu era de ajuns şi începu să-i galopeze în piept.

– Dar se pare că fără ele nu putem face nimic, nu-i aşa?

Necunoscutul se ridică de pe jilțul din piatră aflat lîngă cele trei cruci.

Cu mişcări grațioase, păşi este iarbă şi pietre cu cizmele sale de piele moale, după care se aşeză în cealaltă parte a mormîntului.

Vîntul, rece şi tăios, i se juca prin păr şi făcea să fluture capa roşie şi scurtă drapată regal peste umerii lui.

Lumina deveni mai puternică, mai limpede, astfel încît toate – pietrele, iarba, florile – se reliefară accentuat. În depărtare, printre sunetele mării şi ale vîntului, se auzeau fluiere şi flaute.

– Cel puțin, nu pentru prea mult timp, răspunse Shawn, păstrîndu-şi privirea calmă, cu speranța că şi bătăile inimii aveau să i se liniştească în curînd.

Omul îşi puse o mînă pe genunchi. Purta pantaloni bufanți şi o vestă argintie, cu fire de aur.

Pe degetul unei mîini strălucea un inel de argint, cu o piatră albastră strălucitoare.

– Ştii cine sînt, nu-i aşa, Shawn Gallagher?

– Am văzut portretele pe care ți le-a desenat Jude pentru carte. Are talent.

– Şi e bine şi fericită acum, nu-i aşa? Măritată şi culcată?

– Ie dară, aşa este, Prințe Carrick.

Ochii lui Carrick sclipiră, însufleți ți de putere şi amuzament.

– Nu te temi să stai de vorbă cu prințul zînelor, Gallagher?

– Mă rog, nu mă încearcă dorința de a fi luat pe o plută a zînelor pentru următorul veac, avînd aici alte lucruri de făcut.

Cu mîinile tot rezemate pe genunchi, Carrick îşi aruncă pe spate capul şi rîse. Era un sunet plin, bogat. Seducător şi plin de farmec.

– Unora dintre doamnele de la curte le-ai plăcea mult, nu mă îndoiesc, pentru cum arăți şi pentru harul tău muzical. Dar mie îmi eşti mai de folos aici, în partea voastră. Şi aici vei rămîne, aşa că nu te tulbura.

Brusc, redeveni serios, aplecîndu-se înainte.

– Spuneai că Gwen a vorbit cu Brenna. Ce i-a spus?

– Nu ştii?

Se ridică în picioare, fără a părea să se fi mişcat deloc.

– Nu mi se îngăduie să intru în casă, nici dincolo de marginile grădinii, deşi sălaşul meu e dedesubt. Ce-a spus?

Inima lui Shawn se umplu de compasiune. Întrebarea sunase mai mult ca o rugăminte decît ca un ordin.

– „Inima lui e în acest cîntec." Aşa i-a spus Brennei.

– Eu nu i-am dăruit niciodată muzică, spuse încet Carrick; ridică un braț şi, dintr-o mişcare a încheieturii mîinii, făcu lumina să se învăpăieze. Nestemate culese din focul soarelui. Pe acestea i le-am dat, pe ele i le-am deşertat la picioare cînd i-am cerut să vină cu mine. Dar ea le-a întors spatele, şi mie. Din adîncul inimii. Ştii ce înseamnă, Gallagher, ca femeia pe care o doreşti, singura pe care o doreşti, să-ți întoarcă spatele?

– Nu. Eu n-am dorit niciodată în felul ăsta.

– Mare păcat pentru tine, căci pînă n-o faci, nu trăieşti.

Ridică şi mîna cealaltă, lăsînd să se reverse din ea întuneric, cu raze şi sclipiri argintii. O ceață subțire şi umedă începu să se tîrască pe pămînt.

– Însă chiar şi aşa, chiar şi cînd l-a luat pe altul, ca să-i facă pe plac tatălui ei, eu am adunat lacrimile lunii şi i le-am revărsat la picioare, sub formă de perle. Şi nici atunci nu m-a dorit.

– Iar nestematele soarelui şi lacrimile lunii au devenit flori, continuă Shawn. Flori pe care ea le-a îngrijit, an după an.

– Ce înseamnă timpul pentru mine? îl privi Carrick încruntat, trepidînd de nervozitate. Un an, un veac.

– Cînd aştepți dragostea, un an pare un veac.

Ochii lui Carrick se umplură de emoție, apoi se închiseră.

– Eşti iscusit la vorbă, ca şi la cînt. Şi ai dreptate.

Smuci iar din încheietura mîinii, iar soarele apăru din nou, cu paloarea lui hibernală.

– Totuşi, am aşteptat, prea mult am aşteptat, ultima oară înainte de a mă duce la ea. Şi, din mare, din adîncurile ei albastre, i-am luat inima. Şi din aceasta, sute de safire i-am adunat, şi i le-am turnat şi pe ele la picioare. Pentru Gwen a mea, tot ce aveam şi mai mult decît atît, numai pentru Gwen. Dar ea mi-a spus că îmbătrînise şi era prea tîrziu. Pentru întîia dată, am văzut-o plîngînd din cauza asta, lăcrima spunîndu-mi că dacă i-aş fi dăruit odată cuvintele care erau în inima mea, în loc de giuvaeruri, în locul făgăduielilor de veşnicie şi bogății, s-ar fi putut îndupleca să renunțe la lumea ei pentru mine, la datorie pentru iubire. N-am crezut-o.

– Şi te-ai supărat.

Shawn auzise povestea de nenumărate ori. În copilărie, visase adeseori la ea. Fermecătorul prinț al zînelor, călare pe un cal alb înaripat, zburînd spre soare, spre lună, spre mare.

– Fiindcă o iubiseşi şi nu ştiuseşi cum altfel să i-o arăți, cum altfel să i-o spui.

– Ce-aş fi putut face mai mult? întrebă Carrick, iar de astă dată Shawn zîmbi,

– Pe-asta nu ți-o pot spune. Dar probabil că vraja legată ca să vă pună pe amîndoi să aşteptați secole de-a rîndul n-a fost cea mai înțeleaptă soluție.

– Am şi eu mîndria mea, nu? întrebă Carrick, cu o mişcare trufaşă a capului. Şi temperamentul meu. De trei ori i-am cerut-o şi de trei ori m-a refuzat. Iar acum, aşteptăm pînă cînd iubirea întîlneşte iubire de trei ori şi acceptă totul. Cusururi şi virtuți, dureri şi bucurii. Eşti mare meşter cu cuvintele, Gallagher, continuă Carrick, cu acelaşi zîmbet tăios. Nu mi-ar plăcea dacă ai întîrzia la fel de mult ca fratele său să le foloseşti.

– Fratele meu?

– De trei ori.

Carrick se ridicase în picioare, cu ochii de un albastru-închis, strălucitor.

– Iar una s-a împlinit.

Fu rîndul lui Shawn să se ridice, cu pumnii strînşi.

– Vorbeşti despre Aidan şi Jude. Ticălosule, vrei să spui că i-ai vrăjit?

Ochii lui Carrick scăpărară, iar răspunsul bubui ca un tunet:

– Om nătîng ce eşti. Farmecele de dragoste nu sînt decît basme băbeşti. Nu poți lega descîntece înăuntrul inimii, căci ea e mai puternică decît orice vrajă. Patima o poți porunci cu o clipire din ochi, dorința, cu

un zîmbet. Dar iubirea este iubire şi nimic n-o poate atinge. Ceea ce este între fratele tău şi Jude Frances e la fel de adevărat ca soarele, luna şi marea. Îți dau cuvîntul meu.

Încet, Shawn se destinse.

– Atunci, îți cer iertare.

– Nu mă supăr pe fratele care-şi apără fratele. Dacă mă supăram, adăugă Carrick, cu un zîmbet subțire, ai urla acum ca un catîr. Îți dau cuvîntul meu din nou.

– Îți mulțumesc pentru reținere, începu Shawn, apoi se încordă din nou.

– Te gîndeşti cumva că eu aş fi al doilea pas spre desfacerea vrăjii voastre? Căci, dacă asta crezi, te afli pe o cale greşită.

– Ştiu destul de bine pe ce cale mă aflu, tinere Gallagher. Tu eşti acela care nu ştie. Dar o vei afla, destul de curînd. O vei afla.

Carrick făcu o plecăciune galantă. Şi dispăru, în aceeaşi clipă în care cerul îşi desfăcea băierile, dînd drumul unei ploi torențiale.

– Ce să spun, e de-a dreptul nemaipomenit!

Shawn rămase în ploaie, nedumerit şi furios.

Şi în mare întîrziere la muncă.

Capitolul 4

Era un om căruia îi plăcea să nu se grăbească. Să stea pe gînduri, să cugete, să cîntărească şi să măsoare. Aşa că asta făcea, fără a-i vorbi nimănui, pentru moment, despre întîlnirea cu Carrick la mormîntul bătrînei Maude.

Îl cam preocupa. A, nu atît întîlnirea cu prinţul zînelor ca atare. Avea în sînge capacitatea de a accepta existenţa magiei şi de a o admira.

Ceea ce-l îngrijora era stilul discuţiei şi direcţia în care se îndreptase.

Al dracului să fi fost dacă avea să se pomenească agăţînd sau lăsîndu-se agăţat de o femeie şi îndrăgostindu-se numai ca să îndeplinească dorinţele şi planurile lui Carrick.

Pur şi simplu nu era genul care să se însoare şi să se aşeze la casa lui, aşa cum era Aidan. Îi plăceau femeile, da. Mirosul lor, forma, căldura. Şi, desigur, existau atît de multe. Toate parfumate, împlinite şi calde.

Oricît de mult tindea să scrie despre dragoste, în toate formele sale încîntător şi dureros de diversificate, la nivel personal prefera să nu se aventureze decît pe la margini.

Iubirea, acel gen care înhăţa inima cu ambele mîini şi o cucerea, era o responsabilitate a dracului de mare. Iar viaţa rămînea foarte plăcută aşa cum era. Shawn avea cîrciuma şi muzica lui, prietenii şi rudele, şi casa de pe colină, care era numai a lui.

Sau, în fine, cu excepţia fantomei, care în orice caz nu părea să-i agreeze compania.

Aşa că nu se grăbea, meditînd la toate pe îndelete şi văzîndu-şi de treabă. Avea de tăiat cărofi, de fript peşti, iar în cuptor se cocea o plăcintă ciobănească uriaşă.

Dincolo de uşă, în cîrciumă, începeau să se înteţească sunetele serii de sîmătă. Muzicanţii aduşi de Aidan de la Galway cîntau o baladă, iar tenorul intona splendid versuri despre Ballystrand.

De cînd fusese cu Jude la cumpărături în Dublin, Darcy era numai zîmbete şi spirit cooperant. Îi striga comenzile ca pe nişte cîntece şi le ducea dansînd. Toată ziua nu-şi spuseseră o vorbă urîtă.

Shawn găsea acest lucru un adevărat record.

Cînd auzi uşa bucătăriei deschizîndu-se, pentru a lăsa să intre un val de acorduri muzicale, puse pe o farfurie o felie lungă şi aurie de peşte.

– Nu mai am decît comanda asta de predat, iubito. Iar plăcinta va fi gata peste cinci minute.

– Aş vrea şi eu o porţie.

Shawn aruncă o privire peste umăr şi se lumină la faţă.

– Mary Kate! Credeam că e Darcy. Ce mai faci, scumpo?

– Bine sănătoasă. Şi tu?

– La fel.

Shawn scurse de ulei cartofii prăjiți şi începu să aranjeze mîncărurile în farfurii, observînd-o pe Mary Kate.

Sora mai mică a Brennei înflorise în anii de studii. Să tot fi avut vreo douăzeci şi unu de ani şi era frumoasă ca un tablou.

Avea părul de o culoare roşcată mai aurie, mai însorită decît a Brennei şi îl purta în plete ondulate care-i ajungeau pînă la bărbie.

În ochi i se zărea o nuanță cenuşie combinată cu verde, şi şi-i farda atrăgător. Nu era mult mai înaltă decît sora ei mai mare, dar avea bustul şi şoldurile mai pline şi purta o rochie verde-închisă care-i evidenția silueta atrăgătoare.

– Mie îmi pari mai mult decît bine-sănătoasă.

Puse comenzile sub încălzitor şi se rezemă de bufet, ca să stea puțin la taclale.

– Cînd ai crescut aşa? Cred că trebuie să alungi băieții cu bățul, în fiecare zi.

Mary Kate rîse, străduindu-se să pară matură şi feminină, nu chicotind ca o fetişcană. Slăbiciunea ei pentru Shawn Gallagher era recentă şi foarte intensă.

– A, am fost prea ocupată ca să am timp de ei, cu munca la hotel şi toate celelalte.

– Îți place munca de-acolo?

– Foarte mult. Ar trebui să-mi faci o vizită.

Se apropie cu un pas, încercînd să se mişte atît dezinvolt, cît şi seducător.

– Ia-ți o vacanță şi permite-mi să-ți fac cinste cu o masă.

– Ar fi o idee, nu?

Îi făcu cu ochiul, ceea ce lansă inima lui Mary Kate

în plin galop, apoi deschise cuptorul şi verifică plăcinta.

Mary Kate veni şi mai aproape.

– Miroase delicios. Ai atîta talent la gătit. Majoritatea bărbaților sînt nişte împiedicați, la bucătărie.

– Cînd un bărbat sau o femeie la o adică, se împiedică prin bucătărie, înseamnă că ştie că va veni cineva să-l alunge şi să rezolve problema, pentru a scuti pe toată lumea de pierdere de timp şi de necazuri.

– O soluție înțeleaptă, şopti Mary Kate, cu respect. Dar tu eşti atît de priceput. Pariez că ți-ar plăcea să-ți mai facă şi ție cineva de mîncare, din cînd în cînd, nu să te oboseşti tu mereu pentru alții.

– Sigur, nu pot spune că m-ar deranja.

Cînd Brenna intră pe uşa din spate, primul lucru pe care-l văzu fu Shawn Gallagher, zîmbind cu privirea spre ochii împăienjeniți de emoție ai surorii ei.

– Mary Kate.

Vocea îi era tăioasă ca un şfichi de bici, iar la auzul ei Mary Kate tresări şi se retrase brusc.

– Ce cauți aici?

– Păi... stăteam şi eu de vorbă cu Shawn.

– N-ai nici o treabă în bucătărie, cu rochia ta cea bună, deranjîndu-l pe Shawn.

– Nu mă deranjează.

Obişnuit să fie muştruluit de cei mai mari decît el, Shawn o bătu amical pe Mary Kate cu palma pe obraz. Şi, fiind vărbat, nu văzu norii visători din ochii ei.

Brenna însă îi observă. Scrîşnind din dinți, înaintă, o apucă pe Mary Kate de braț ca într-o menghină şi o trase spre uşă.

Umilința situației risipi sofisticarea matură pentru care Mary Kate se chinuise atît de mult.

– Dă-mi drumul, brută idioată! țipă ea ascuțit, zbătîndu-se; în timp ce ieşeau, fură cît pe ce s-o răstoarne pe Darcy, care intra. Ce te-a apucat? N-ai nici un drept să mă tragi încoace şi-ncolo. Am să te spun lui mama.

– A, bine, n-ai decît.

Fără să încetinească pasul sau să slăbească strînsoarea, Brenna îşi smuci sora spre capătul barului, în cămăruța de acolo, şi închise uşa.

– N-ai decît, neghioabo, şi poți fi sigură că am să-i spun cum te-aruncai de gîtul lui Shawn Gallagher.

– Ba nu mă aruncam.

Eliberată din strînsoare, Mary Kate îşi trase nasul, ridică bărbia şi începu să-şi netezească meticulos mînecile rochiei de gală.

– Cînd am intrat, nu mai aveai mult pînă să-l muşti. Ce te-a apucat? Omul ăsta are treizeci de ani, iar tu abia ai împlinit douăzeci. Ştii ce te-aşteaptă, cînd îți freci aşa sînii de un bărbat?

Mary Kate nu făcu decît să coboare privirea spre pulovărul larg al surorii sale.

– Eu, cel puțin, am sîni.

Era un punct dureros, o zonă foarte sensibilă, întrucît Brenna era nemulțumită de faptul că toate surorile ei, inclusiv mezina Alice Mae, erau mai înzestrate decît ea la capitolul pectoral.

– Dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să ți-i respecți mai mult, nu să-i împingi în fața bărbaților.

– Nu mi-i împingeam. Şi nu mai sînt un copil care să aibă nevoie de predicile tale, Brenna O'Toole, se îmbățoşă Mary Kate, îndreptîndu-şi umerii. Acum sînt o femeie în toată firea. Am fost la universitate. Am o carieră.

– A, asta-i bine. Cred că a cam trecut timpul să te repezi la primul bărbat pe care ți se năzare, ca să-ți faci de cap cu el.

– Nu e primul care mi se năzare.

Zîmbind uşor, ceea ce făcu ochii Brennei să se îngusteze, reci, Mary Kate îşi înfoie părul.

– Dar adevărul e că mi-a picat cu tronc şi n-am nici un motiv să nu-i dau de înțeles. Este treaba mea, Brenna, nu a ta.

– A, ba este şi treaba mea. Mai eşti fecioară.

Şocul total din ochii lui Mary Kate fu suficient pentru a o asigura pe Brenna că sora ei nu alergase goală prin campusul universitar din Dublin. Dar, înainte de a apuca măcar să ofteze, Mary Kate se dezlănțui.

– Cine naiba te crezi? Poveştile mele de dragoste mă privesc numai pe mine. Nu mi-eşti nici mamă, nici duhovnic, aşa că vezi-ți de treburile tale.

– Una dintre treburile mele eşti şi tu.

– Nu te băga unde nu-ți fierbe oala, Brenna. Am dreptul să vorbesc cu Shawn sau să ies cu el, ori cu cine vreau eu. Şi dacă- ți închipui c-ai să dai fuga la mama cu fel de fel de poveşti despre comportamentul meu, ei bine, vom vedea ce-o să spună cînd o afla cum v-am prins, pe tine şi pe Darcy, jucînd poker cu cărțile sfinte.

– De-atunci au trecut ani de zile.

Pe Brenna însă acest gînd o cam umplea de panică. Mama ei n-ar fi ținut seamă de intervalul scurs între timp.

– O prostie copilărească, inofensivă. Iar scena peste care am dat eu în bucătărie, Mary Kate, deşi e tot o prostie, nu e deloc inofensivă. Nu vreau să ai de suferit.

– Îmi pot purta şi singură de grijă, azvîrli din cap

Mary Kate pentru ultima oară. Dacă vrei să fii geloasă pentru că ştiu cum să atrag un bărbat, în loc de a încerca să par bărbat, e problema ta, nu a mea.

Lovitura fusese atît de rapidă şi bine ţintită, încît Brenna rămase împietrită, dîndu-şi seama că sîngera abia după ce Mary Kate ieşi ca o furtună, trîntind uşa în urma ei.

Ochii i se umplură de lacrimi şi se aşeză pe un scaun, nedorind altceva decît să plîngă în voie.

Nu încerca să pară bărbat, încerca doar să fie ea însăşi.

Şi nu voise decît să-şi ocrotească sora. S-o oprească înainte de a face un lucru care ar fi rănit-o sau ar fi pus-o într-o situaţie penibilă. Ori şi mai rău.

Totul era numai din vina lui Shawn, conchise ea. Nu luă în seamă mica voce din capul ei, care-i şoptea că nu era adevărat.

Shawn era de vină că îi ademenise sora tînără şi inocentă, şi avea de gînd să rezolve problema pe loc.

Ieşi cu paşi mari, scuturînd din cap cînd Aidan îi puse o mînă pe braţ, întrebînd-o ce se întîmplase. Intră în bucătărie, cu ochii strălucitori – dar nu de lacrimi; mai degrabă de intenţii ucigaşe.

– Da' de ce-ai tras-o aşa pe Mary Kate afară de aici, Brenna? Tocmai voiam să...

Shawn se întrerupse, căci Brenna se apropie de el, călcîndu-l apăsat cu vîrfurile cizmelor pe picioare, şi îl împunse cu un deget în piept.

– Să nu te mai atingi de sora mea.

– Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

– Ştii al naibii de bine despre ce vorbesc, desfrînatule. Are abia douăzeci de ani, e doar o fetişcană.

– Ce? îi împinse Shawn mîna la o parte, înainte ca degetul să- l sfredelească pînă-n inimă. Ce spui?

– Dacă-ţi închipui că am să stau cu mîinile-n sîn, în timp ce tu îţi înmulţeşti amantele, mai gîndeşte-te!

– Aman... Mary Kate?

În primul moment, avu un şoc.

Apoi îşi aminti cum arătase fata – nu, nu fata, tînăra femeie, se corectă el, cînd îi zîmbise, fîlfîind din gene.

– Mary Kate, repetă, mai îngîndurat, cu o undă de zîmbet.

Capul Brennei se umplu de o văpaie roşie.

– Fă bine şi şterge-ţi lucirea asta din ochi, Shawn Gallagher, că de nu, jur că ţi-i învineţesc pe amîndoi.

Întrucît îşi ţinea pumnii ridicaţi, Shawn făcu un pas înapoi, prudent, ridicînd mîinile cu palmele înainte.

– Brenna, calmează-te. Nu m-am atins de ea, nici nu m-am gîndit. Niciodată nu m-am gîndit la ea în felul la care te referi, pînă n-ai adus tu vorba. Pentru numele lui Dumnezeu, o cunosc de cînd era în scutece.

– Ei bine, acum nu mai e în scutece.

– Într-adevăr, nu mai e, spuse el, pe un ton aprobator şi, poate, cam neinspirat căci imediat primi un pumn în burtă.

– Iisuse, Brenna, nu poţi acuza omul pentru că admiră frumuseţea.

– Admir-o de la distanţă. O singură mişcare dacă faci în direcţia aia, îţi dau cuvîntul meu c-am să-ţi rup ambele picioare.

Shawn nu se enerva decît rareori, iar aceasta era una dintre acele ocazii. Pentru a rezolva mai simplu problema, o cuprinse cu mîinile de sub coate şi o ridică în aer, pînă ajunseră cu ochii la acelaşi nivel. Privirea ei ardea de furie.

– Să nu mă ameninţi. Dacă aş avea gînduri de soiul ăsta faţă de Mary Kate, aş acţiona în consecinţă

şi problema ne-ar privi pe noi doi, nu pe tine. Înţelegi?

– E sora mea... începu Brenna, după care tăcu, cînd Shawn o zgîlţîi cu putere.

– Şi asta îţi dă dreptul s-o faci de rîs şi să mă loveşti, cînd n-am făcut mai mult decît să stăm de vorbă? Uite, şi cu tine stau de vorbă, cum am mai făcut-o de nenumărate ori. Ţi-am smuls vreodată hainele, ca să-mi fac de cap cu tine?

O lăsă la loc pe picioare şi-i întoarse spatele – ceea ce o duru incredibil de tare.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine că ai asemenea idei, spuse el încet.

– Am...

În sfîrşit, lacrimile începură să-i curgă pe obraz. Se străduí să şi le stăpînească, înghiţi în sec cu furie, apoi nu reuşi decît să privească prin ceaţă spre Darcy, care intra pe uşă.

– Trebuie să plec, îngăimă ea, şi ieşi în fugă pe uşa din spate.

– Shawn, spuse Darcy în timp ce punea vasele în chiuvetă, întorcîndu-se să-l privească încruntată. Ce naiba i-ai făcut Brennei de plînge?

În sufletul lui Shawn se războiau hidos vinovăţia, furia şi alte emoţii, pe care nu ţinea să şi le exploreze.

– Ia mai du-te dracu', se răsti el. M-am săturat de muieri pe seara asta.

Era copleşită şi plină de nefericire. Supărase, insultase şi făcuse de rîs doi oameni la care ţinea din toată inima. Îşi băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

Ba nu, nu credea asta. Problema o privise şi pe ea. Mary Kate flirtase cu neruşinare, iar Shawn fusese nepăsător.

Tipic.

Însă n-ar fi rămas nepăsător. Sora ei era frumoasă, fermecătoare, inteligentă. Şi, categoric, era o femeie tînără, înfloritoare.

Nu faptul că o apărase constituia greşeala, ci metoda – stîngace şi destul de egoistă. Fiindcă – trebuia să recunoască – acţionase şi ca o femeie care-şi apăra propriul teritoriul.

Iar lui Shawn nu-i păsa nici de asta.

Acum, nu-i mai rămînea decît s-o dreagă.

Făcuse o lungă plimbare pe plajă. Ca să plîngă pînă-i trecea, să cugete pe îndelete, să se liniştească. Şi să se asigure că, la întoarcerea acasă, părinţii ei erau culcaţi, astfel încît să poată discuta cu Mary Kate între patru ochi.

Afară ardea un bec, deasupra uşii, iar o fereastră era luminată şi ea.

Le lăsă aprinse pe amîndouă, îndoindu-se că sora ei Patty avea să se întoarcă devreme de la întîlnirea ei de sîmbătă seară.

Încă o nuntă, îşi spuse ea, în timp ce-şi scotea canadiana. Alte planuri, frămîntări şi lacrimi printre flori şi eşantioane de material.

Nici moartă n-ar fi înţeles de ce o fiinţă cu mintea întreagă accepta toate aiurelile astea. Maureen fusese cu nervii la pămînt, pînă să străbată în sfîrşit naosul, în toamna trecută.

Nu s-ar fi putut spune că nu arătase fermecător, îşi spuse Brenna, în timp ce-şi agăţa şapca pe cîrligul din debara.

Toată strălucitoare şi proaspătă, în rochia albă vaporoasă şi cu voalul de dantelă pe care propria lor mamă îl purtase în ziua nunţii.

Fericirea ei era luminoasă ca razele de soare, aproape iradiind din vîrfurile degetelor, iar Brenna, văzîndu-şi

sora astfel scăldată în iubire, fusese nevoită să înceteze, pentru un scurt răstimp, să se mai simtă ca o caraghioasă, în rochia ei albastră de domnişoară de onoare.

Ei, dar dacă ar fi făcut vreodată ea însăşi marele pas – şi, din moment ce-şi dorea copii, ce altă soluţie îi rămînea decît să se mărite în cele din urmă – simplitatea avea să fie la ordinea zilei.

N-avea nimic împotriva unei nunţi la biserică, aşa cum îşi imagina că-şi doreau mama şi tatăl ei pentru toate fiicele lor.

Dar a dracului să fi fost dacă avea de gînd să-şi petreacă luni de zile uitîndu-se la rochii, căutînd prin cataloage şi discutînd avantajele şi dezavantajele trandafirilor în comparaţie cu lalelele şi alte fleacuri.

Avea să poarte rochia şi voalul mamei sale, poate şi un buchet de margarete galbene, întrucît îi plăceau mult.

Şi avea să meargă prin naos la braţul tatălui ei, în acorduri de fluiere, nu ale unei orgi vechi. Iar pe urmă, urmau să dea o petrecere acasă.

Un *ceili* mare şi zgomotos, unde toţi să-şi poată scoate cravatele şi să se relaxeze.

Şi-acum, ce-o apucase să viseze la asemenea lucruri? se întrebă ea, clătinînd din cap, în faţa camerei pe care o ocupau surorile ei mai mici, Mary Kate şi Alice Mae.

Intră în cameră, unde se opri în parfumul feminin dinăuntru pînă cînd ochii i se adaptară la întuneric, după care îşi croi drum spre patul de lîngă fereastra din fund.

– Mary Kate, eşti trează?

– Este, se ridică silueta capului şi a umerilor lui Alice Mae, cu claia ei de bucle rebele. Şi dă-mi voie

să-ţi spun că te urăşte ca pe-o otravă, de-acum şi pînă va pleca pe ceea lume, şi nu vorbeşte cu tine.

– Culcă-te la loc.

– Cum crezi c-aş putea, cînd a venit şi mi-a împuiat capul cu înjurături la adresa ta? Chiar ai îmbrîncit-o afară din bucătărie, la *Gallagher's,* şi ai început s-o insulţi?

– Nu-i adevărat.

– Ba-i adevărat, interveni Mary Kate, pe un ton scorţos şi formal. Şi fii bună de-i spune, Alice Mae, să-şi care curul ăla slăbănog din camera mea.

– A zis să-ţi cari...

– Am auzit-o, pentru Dumnezeu. Şi nu mă duc.

– Ei, atunci, dacă nu se duce, mă duc eu.

Mary Kate dădu să se ridice din pat, dar se pomeni ţinută cu forţa pe loc. La auzul bufniturilor şi al blestemelor înfundate, Alice Mae aprinse lampa de pe noptieră, ca să nu piardă spectacolul.

– Hai că n-ai s-o-nvingi niciodată, Katie, te lupţi ca o muiere. N-ai ascultat nimic din ce ne-a învăţat?

– Stai locului, proasto. Cum naiba vrei să mă scuz, cînd încerci să mă muşti de mînă?

– N-am nevoie de scuzele tale nenorocite.

– Ei bine, ai să le primeşti, şi dacă trebuie să ţi le vîr pe gît.

Enervată şi ajunsă la capătul răbdării, Brenna făcu lucrul cel mai simplu: se aşeză peste sora ei.

– Brenna a plîns, constată Alice Mae, care avea cea mai bună inima din O'Rourke; se dădu jos din pat, ca să se apropie de sora ei. Ia te uită.

Cu blîndeţe, o sărută pe obraji.

– Gata, gata. Nu poate fi chiar atît de rău, iubito.

– Măiculiţă, murmură Brenna, gata să izbucnească din nou în plîns.

Sora ei mai mică nu mai era un copil, ci o fată zveltă şi drăguță, în pragul feminității. Ceea ce, îşi spuse Brenna cu un oftat, însemna alte bătăi de cap, pentru altă dată.

– Du-te înapoi în pat, iubito. O să-ți fie frig la picioare.

– Stau aici, răspunse Alice Mae, instalîndu-se peste picioarele lui Mary Kate. Te-ajut şi eu s-o ții pe loc. Dacă a fost ceva atît de rău încît să te facă să plîngi, ar trebui să aibă măcar bunul simț de a te asculta.

– Ei, află că şi *ea* m-a făcut pe mine să plîng, protestă Mary Kate.

– Tu ai plîns de nervi, replică înțepată Alice Mae, folosind una din expresiile mamei lor.

– Cred că, parțial, şi eu.

Cu un oftat, Brenna o cuprinse pe Alice Mae pe după umeri.

– Are dreptul să fie supărată pe mine. M-am purtat urît. Îmi pare atît de rău, Katie, pentru ce-am făcut şi ce ți-am spus.

– Serios?

– Sincer.

Lacrimile o podidiră din nou, în gît, în ochi.

– Te iubesc şi gata.

– Şi eu te iubesc, suspină Mary Kate. Şi mie îmi pare rău. Ți-am spus nişte lucruri îngrozitoare. N-am vorbit serios.

– Nu contează.

Brenna îşi schimbă poziția, pentru ca Mary Kate să se poată ridica, şi o cuprinse în brațe.

– Nu pot să nu-mi fac griji pentru tine, murmură ea, cu buzele în părul surorii sale. Ştiu că ai crescut, dar nu mi-e uşor să mă gîndesc la tine în sensul ăsta. Cu Maureen şi Patty nu mi-e atît de greu. Maureen are

doar cu zece luni mai puțin decît mine, iar Patty s-a născut în anul următor. Dar cu voi două...

Îşi desfăcu brațele, ca s-o cuprindă şi pe Alice Mae.

– Îmi amintesc cînd v-ați născut fiecare, aşa că e puțin mai altfel.

– Dar n-am făcut nimic rău.

– Ştiu, spuse Brenna, închizînd ochii. Eşti atît de drăguță, Katie. Şi cred că trebuie să-ți pui la încercare calitățile. Aş vrea doar să ți le încerci cu băieți de vîrsta ta.

– Am făcut-o, ridică Mary Kate capul, cu un rîs tremurător, de pe umărul Brennei. Cred că sînt gata să avansez cu un nivel.

– O, Maică Fecioară, murmură Brenna. Spune-mi doar un lucru. Îți închipui cumva că eşti îndrăgostită de Shawn?

– Nu ştiu, ridică din umeri Mary Kate, nervoasă. Poate. Da-i aşa de frumos, ca un cavaler pe un armăsar alb. Şi e ca un poet, atît de romantic, de profund, oarecum... Te priveşte drept în ochi. Mulți băieți se uită puțin mai în jos, aşa că-ți dai seama că nu se gîndesc la tine, ci numai la şansele de a-ți scoate bluza. I-ai observat vreodată mîinile, Brenna?

– Mîinile lui?

Prelungi, înguste, iscusite. Seducătoare.

– Sînt mîini de artist şi, cînd te uiți la ele, îți dai seama ce-ai simți dacă te-ar atinge.

– Ie dară, murmură ea, cu un oftat adînc, apoi se reculese. Adică, vreau să spun că înțeleg ce poate atîța anumite, în fine, instincte, fiind aşa de drăguț. Nu vreau decît să ai grijă, atîta tot.

– Voi avea.

– Gata, uite că v-ați împăcat, se ridică Alice Mae,

sărutîndu-le pe amîndouă. Acum, ai de gînd să pleci, Brenna, ca să mai dormim şi noi?

Brenna nu dormi prea mult, iar cînd reuşi să aţipească, începură visurile.

Ciudate şi disjuncte, cu momente de luciditate care aproape o dureau în creier. Un cal alb, cu o singură aripă, purtînd un călăreţ îmbrăcat în argintiu, cu pletele negre fluturînd în jurul chipului sculptat fin.

Zbura prin noapte, înconjurat de stele arzătoare, tot mai sus şi mai sus, spre globul alb şi luminos al lunii pline.

O lună din care lumina picura asemenea unor lacrimi, lacrimi pe care el le aduna ca pe nişte perle, în sacul lui de argint strălucitor.

Iar pe aceste perle le deşerta pe pămînt, la picioarele lui Lady Gwen, stînd amîndoi în faţa casei de pe colina zînelor.

– Acestea sînt lacrimile lunii. Sînt dorul meu de tine. Ia-le, şi pe mine cu ele.

Ea însă vărsa la rîndul ei lacrimi, în timp ce-i întorcea spatele, refuzîndu-l, alungîndu-l.

Iar perlele luceau în iarbă, şi lucirea se transforma în flori-ale-lunii.

Iar cea care le culegea, noaptea, cînd îşi desfăceau petalele albe şi delicate, era Brenna.

Le punea pe pragul uşii, lăsîndu-le acolo pentru Shawn, fiindcă nu avea curaj să le ducă în casă. Şi să i le ofere.

Nesomnul şi excesul de vise o făcuseră ca, a doua zi, să fie încercănată şi melancolică.

După alujba de dimineaţă, începu să-şi facă de lucru prin jur, demontînd motorul vechii maşini de tuns iarba, schimbînd bujiile camionetei, reglînd-o deşi nu avea nevoie.

Stătea culcată sub maşina veche a mamei sale, schimbînd uleiul, cînd văzu cizmele tatălui ei.

– Mama ta mi-a spus să vin aici şi să aflu ce te-apasă, pînă nu dezmembrezi şi motorul tancului ăstuia.

– Rezolv doar nişte probleme care nu mai suferă amînare.

– Asta văd şi eu, se lăsă el pe vine şi, cu un oftat ţiuitor, se strecură sub maşină, lîngă ea. Deci, nu ai nimic pe suflet.

– Ba poate că am.

Cîteva momente, Brenna lucră în tăcere, ştiind că tatăl ei o lăsa să-şi adune gîndurile.

– Pot să te întreb ceva?

– Ştii bine că poţi.

– Ce vrea un bărbat de la viaţă?

Mick îşi ţuguie buzele, mulţumit să vadă cu cîtă repeziciune şi dibăcie manevrau mîinile fiicei sale cheia franceză.

– Păi, o femeie de treabă, o muncă sigură, o masă caldă şi o halbă după muncă – astea-i mulţumesc pe cei mai mulţi.

– Eu prima parte încerc s-o înţeleg. Ce-şi doreşte un bărbat de la o femeie.

– Aha. I-auzi...

Fîstîcit şi cam alarmat, Mick dădu să iasă de sub maşină.

– Mă duc s-o chem pe mama ta.

– Tu eşti bărbat, nu ea, îl apucă Brenna de picior, înainte de a putea să scape; era vînjos, dar şi ea avea mîini puternice. Vreau să ştiu, din punctul de vedere al unui bărbat, ce aşteaptă el de la o femeie.

– A... mă rog... bun-simț, răspunse el, o idee cam prea vesel. Asta-i o calitate aleasă. Şi răbdare. La drept vorbind, bărbații au nevoie de femei răbdătoare. Pe vremuri voia să-i facă un cămin comod, dar în zilele noastre – şi, cum am cinci fiice, trebuie să trăiesc în lumea zilelor noastre – e mai mult un fel de aranjament de tipul „ce-mi ceri, ce-mi dai". Îşi doreşte un ajutor în viață.

Se agață de aceste cuvinte ca de o frînghie aruncată peste marginea unei prăpăstii foarte adînci, în timp ce sub picioarele lui o cornişă îngustă se fărîmița cu repeziciune.

– Bărbatul îşi doreşte un ajutor... o tovarăşă de viață.

Brenna se tîrî puțin, ca să se ridice în capul oaselor lîngă maşină.

Rămase cu mîna pe glezna lui, căci simțea că, dacă îi dădea drumul, ar fi zbughit-o.

– Cred că ştim amîndoi că aici nu e vorba de bun simț, răbdare şi tovărăşie.

Chipul lui Mick se făcu roşu, apoi alb.

– N-am de gînd să stau de vorbă cu tine despre sex, Mary Brenna, aşa că scoate-ți ideea asta din cap. Nu discut cu fiica mea asemenea probleme.

– De ce? Ştiu că ai făcut-o şi tu, altfel n-aş exista, nu-i aşa?

– Ce-a fost, a fost, replică el, închizînd strîns gura.

– Dacă aş fi un fiu în loc de o fiică, am putea discuta?

– Nu eşti, aşa că nu discutăm, şi cu asta am terminat.

Şi îşi încrucişă şi brațele pe piept.

Aşa cum stătea, aşezat, o ducea pe Brenna cu gîndul la un drăcuşor supărat, făcînd-o să se întrebe

dacă nu cumva Jude îl folosise ca model pentru unul dintre desenele ei.

– Şi cum să mă pot hotărî într-o problemă, dacă n-o putem discuta?

Întrucît Mick nu prea avea darul logicii în avcel moment, nu făcu decît să se încrunte, cu privirea în gol.

– Dacă trebuie să discuți despre asemenea lucruri, vorbeşte cu mama ta.

– Bine, bine, lasă.

Avea să abordeze problema dintr-un alt unghi. N-o învățase chiar el că o sarcină de lucru se putea ataca întotdeauna din mai multe direcții?

– Atunci, spune-mi altceva.

– Pe o cu totul altă temă?

– S-ar putea zice şi aşa.

Îi zîmbi, bătîndu-l pe coapsă.

– Mă întreb, dacă ar exista un lucru pe care ți-l doreşti, pe care îl doreşti de o bună bucată de vreme, ce-ai face?

– Dacă îl doresc, de ce nu-l am?

– Fiindcă încă n-ai făcut nici un efort ca să-l obții.

– Şi de ce n-am făcut? îşi arcui el sprîncenele blonde ca nisipul. Sînt greoi, sau doar prost?

Brenna căzu pe gînduri şi trase concluzia că Mick n-avea de unde şti că tocmai o insultase pe fiica lui cea mai mare. Aşa că dădu din cap, încet:

– Poate că şi una, şi alta, în cazul de față.

Uşurat că discuția o luase pe o cale mai sigură, Mick zîmbi:

– Atunci, n-aş mai fi greoi, n-aş mai fi nici prost şi aş porni drept spre ceea ce-mi doresc, fără ocolişuri. Fiindcă, atunci cînd un O'Toole ocheşte ceva, pe toți sfinții, nimereşte drept la țintă.

Brenna ştia că acest lucru era destul de adevărat. Şi, cu siguranţă, era de aşteptat.

– Dar poate că eşti puţin cam neliniştit şi nu tocmai sigur de talentele tale, în situaţia de faţă.

– Fetiţo, dacă nu urmăreşti ceea ce vrei, n-ai să cîştigi niciodată. Dacă nu întrebi, răspunsul rămîne întotdeauna „nu". Dacă nu faci un pas înainte, stai pe loc la nesfîrşit.

– Ai dreptate, îl cuprinse Brenna de umeri, mîn-jindu-i puţin cămaşa cu unsoare, în timp ce-l săruta apăsat pe obraz. Tu ai întotdeauna dreptate, tată, şi exact asta voiam să aud.

– Mă rog, de ce există taţii, la urma urmei?

– Te-ar deranja să termini tu aici? arătă ea cu degetul mare spre maşină. Nu-mi place să las treaba întreruptă la jumătate, dar trebuie să rezolv ceva.

– Nici o problemă.

Mick se tîrî sub maşină şi, încîntat că-şi liniştise fiica, începu să lucreze, fluierînd.

Capitolul 5

După ce-şi făcu un ceai atît de tare încît ar fi putut dansa pe suprafaţa lui, Shawn scoase cornurile vechi de-o zi, rămase de la cîrciumă.

Mai avea o oră pînă cînd trebuia să se prezinte la muncă şi era hotărît să-şi savureze micul dejun şi să citească ziarul pe care îl cumpărase din sat, după slujba religioasă.

La radioul de pe bufet se transmiteau melodii gaelice tradiţionale, iar în vatra din bucătărie trosnea un foc vesel, de turbă. Pentru el, era un adevărat colţ de rai.

Nu peste mult, avea să gătească pentru mulţumile de duminică, în bucătăria de la *Gallagher's,* cu Darcy intrînd şi ieşind încontinuu şi zădărîndu-l cu tot felul de probleme.

Îşi imagina că şi Jude urma să vină pentru vreo oră, două, şi avea de gînd să-i pregătească o cină sănătoasă şi hrănitoare.

Nimic din toate astea nu-l deranja. Dar dacă nu

mai avea şi cîteva momente de singurătate din cînd în cînd, simţea că-i exploda creierul. Îşi putea imagina cum ar fi trăit toată viaţa în acea casă, cu motanul negru tolănit lîngă foc, savurînd la nesfîrşit dimineţi liniştite.

Gîndurile i se lăsau purtate de acordurile fluierelor şi ale flautelor de la radio. Începu să bată din picior. Imediat, un bocănit puternic la uşă îi făcu inima să sară din piept.

Căţeaua cea mare şi galbenă îi rînjea, cu limba scoasă şi labele masive rezemate de geam. Shawn clătină din cap, dar se ridică totuşi şi merse la uşă. Betty, căţeaua familiei O'Toole, nu-l deranja. Îi ţinea de urît şi, după cîteva mîngîieri şi scărpinări, se încovriga, lăsîndu-se în voia visurilor.

Bub îşi arcui spinarea şi sîsîi, dar mai mult din obişnuinţă, nu din duşmănie adevărată. Cînd răbdătoarea Betty nu reacţionă, motanul îi întoarse coada şi începu să se spele.

– Ai ieşit la plimbare, aşa-i? întrebă Shawn, deschizîndu-i lui Betty uşa. Ei, eşti binevenită să împarţi cu mine un corn şi căldura focului, orice-ar zice despre asta dracul aci de faţă.

Dar, în timp ce dădea să închidă uşa la loc, o zări pe Brenna. Prima lui reacţie fu una de iritare vagă, căci Brenna nu s-ar fi mulţumit numai cu cîteva mîngîieri, pretinzîndu-i conversaţie. Lăsă uşa deschisă, privind-o.

Cîteva şuviţe de păr îi ieşiseră de sub şapcă, roşii ca rubinele, şi fluturau în vînt. Avea gura strînsă, făcîndu-l să se întrebe dacă nu cumva o supărase cu ceva.

Totuşi, era o gură frumoasă, dacă stăteai s-o priveşti mai atent. Pentru o femeie atît de scundă, mergea cu paşi foarte lungi. Şi hotărîţi. Se mişca de parcă ar fi avut un scop important, pe care voia să-l vadă atins cît mai repede. Cunoscîndu-i atît de bine pe cei din neamul O'Toole, Shawn nu se îndoia că în cel mai scurt timp avea să-i spună despre ce era vorba.

Brenna ocoli rondul de plante medicinale pe care Shawn se gîndea să-l extindă la dimensiunile unei grădini întregi. Vîntul îi înroşise obrajii.

– Bună ziua îţi doresc, Mary Brenna. Dacă ai ieşit la plimbare cu căţeaua, se pare că ea s-a săturat. S-a aşezat deja la mine sub masă, iar Bob găseşte că nu merită să-şi piardă timpul cu ea.

– Ea a vrut să vină cu mine.

– Sigur, şi dacă din cînd în cînd te-ai mai şi plimba, în loc să mărşăluieşti aşa de aprig ca acum, poate ar sta mai mult cu tine. Intră, nu sta în vîntul ăsta, o pofti el, după care se opri, adulmecă şi surîse. Miroşi a flori şi a vaselină, sau cam aşa ceva.

– E ulei de motor şi ce-a mai rămas din parfumul cu care m-a prins Alice Mae azi dimineaţă.

– O combinaţie nemaipomenită.

Şi tipică pentru Brenna O'Toole.

– Bei un ceai?

– Da.

Brenna îşi scoase canadiana, o agăţă într-un cîrlig şi, cu întîrziere, îşi aminti să-şi scoată şi şapca.

Momentul cînd părul ei se revărsa în jurul capului îi stîrnea întotdeauna lui Shawn un mic junghi în burtă. Ce prostie, îşi spuse el, luînd ceainicul. Ştia că îl avea întotdeauna sub şapca aia ponosită. Dar, de fiecare dată cînd şi-l lăsa să cadă, era o nouă surpriză pentru el.

– Am şi nişte cornuri.

– Mulţumesc, nu.

Brenna ar fi vrut să-şi dreagă vocea, avînd senzaţia că beregata îi era unsă cu ceva cleios şi fierbinte. În schimb, se aşeză la masă, hotărîtă să-l ia cu binişorul.

– Mă întrebam dacă ai vrea să arunc o privire la maşina ta, săptămîna asta. Ultima oară cînd i-am auzit motorul, suna cam prost.

– Nu m-ar deranja, dacă ai timp.

Shawn îl privi pe Bub cum venea să se gudure pe la picioarele Brennei, pentru a-i sări apoi în poală. Ea era singura persoană pe care motanul o acceptase vreodată – probabil pentru că erau două fiinţe la fel de năzuroase.

– Nu eşti ocupată acasă, cu pregătirea camerei pentru copilul lui Jude?

Brenna îl mîngîie uşor pe Bub pe cap, făcîndu-l să toarcă sonor ca un tren de marfă.

– Am timp destul.

Shawn se aşeză în faţa ei şi, cînd Betty veni să ceară, îi dădu o jumătate de corn.

– Şi cum iese?

– A, perfect. Jude voia doar s-o aranjeze, s-o înfrumuseţeze. Dar, după obiceiul femeilor, acum i se pare că restul camerelor vor arăta părăginite în comparaţie cu ea, aşa că s-a gîndit să renoveze şi dormitorul mare.

– Şi ce-i rău în asta?

Brenna ridică din umeri.

– Nimic, din cîte văd eu, dar Jude şi Darcy au venit cu o duzină de idei. Tapet nou pentru pereţi, vopsea proaspătă pentru brîu, podele... Pe urmă, a fost deajuns să spun ce frumos se vede peisajul de la ferestrele din faţă, iar lui Jude i-a venit ideea că vrea un fotoliu acolo.

Absentă, Brenna luă a doua jumătate de corn şi începu să ronţăie.

– Fac pariu că tata şi cu mine vom străbate toată casa cameră cu cameră, de sus şi pînă jos.

– Mă rog, dacă ei îi place, şi Aidan nu se supără...

Shawn nu continuă, imaginîndu-şi cum era viaţa printre atîtea bocănituri de ciocan şi scrîşnete de ferăstrău. Mai degrabă s-ar fi lăsat fript la foc scăzut.

– Să se supere? pufni scurt Brenna în rîs. Intră în timp ce discutăm şi se hlizeşte ca prostu'. Omul ăsta e îndobitocit după ea. Cred că Jude ar putea spune, să zicem, hai s-o punem pe Brenna să răstoarne casa cu susu-n jos, şi el nici n-ar clipi din ochi.

Oftă, sorbind din ceai.

– Zău aşa, e fermecător să-i vezi împreună.

– Jude e femeia pe care şi-o dorea el.

La vederea expresiei nedumerite a Brennei, Shawn clătină din cap.

– E clar că o aştepta. Nu trebuia decît să te uiţi mai bine la el, ca să observi. În prima seară, cînd a intrat ea în cîrciumă, asta a fost. Din clipa aia, li s-a schimbat toată viaţa, deşi atunci n-a ştiut-o nici unul dintre ei.

– Dar tu ai ştiut?

– Nu pot spune că am ştiut cu precizie, am ştiut doar că avea să se schimbe ceva.

Intrigată, Brenna se aplecă înainte.

– Şi tu ce aştepţi?

– Eu?

Sprîncenele lui Shawn tresăriră.

– A, mie-mi convine de minune situaţia de-acum.

– Asta-i problema cu tine, Shawn, îl arătă ea cu degetul. Mergi mereu pe acelaşi drum, pînă se face şanţ sub picioarele tale, şi niciodată nu observi – pen-

tru că, în orice caz, eşti cu capul în nori.

– Dacă sînt într-un şanţ, este al meu şi mă simt bine în el.

– E nevoie să-ţi asumi răspunderea.

Îşi amintea perfect cuvintele tatălui ei.

– Să mergi înainte. Dacă nu înaintezi, baţi pasul pe loc.

Cu o expresie amuzată, Shawn ridică ceaşca de ceai.

– Dar mie îmi place locul unde bat pasul.

– Eu sînt gata să schimb ceva, să merg înainte, continuă Brenna, privindu-l cu ochii îngustaţi. Şi nu mă deranjează să- mi asum răspunderea, dacă aşa e hărăzit să se întîmple.

– Iar de data asta ce răspundere ai de gînd să-ţi mai asumi?

– A ta, se rezemă Brenna de spătar, fără a-i lua în zeamă zîmbetul ironic. Cred că ar trebui să facem sex.

Shawn se înecă şi începu să tuşească violent, stropindu-şi mîna şi ziarul cu ceai fierbinte. Cu un sunet de nemulţumire, Brenna îl dădu pe Bub la o parte şi se ridică să-l bată pe Shawn cu putere în spinare.

– Doar nu poate fi o idee atît de nesuferită.

– Iisuse! abia reuşi el să bîiguie. Sfinte Iisuse Cristoase!

Cînd Brenna se aşeză la loc, nu făcu decît să se holbeze la ea cu ochi mari, ce continuau să-i lăcrimeze. În cele din urmă, trase aer în piept şi îl expiră prelung.

– Ce vorbe mai sînt şi astea?

– Vorbe pe şleau.

Hotărîtă să-şi stăpînească nervii, Brenna îşi petrecu un braţ peste spătarul scaunului.

– Adevărul e că îmi placi. De cîtva timp.

De data asta, Shawn rămase cu gura căscată, iar şocul de pe faţa lui o irită şi mai mult.

– Ce-ţi închipuiai? Că numai bărbaţii pot să se scarpine cînd îi mănîncă?

Bineînţeles că nu. Dar nici nu credea că se cuvenea să dai buzna în bucătăria cuiva şi să-l anunţi.

– Ce-ar crede mama ta, dacă te-ar auzi vorbind aşa?

Brenna înclină capul.

– Dar nu m-aude, aşa-i?

Shawn îşi împinse scaunul înapoi, atît de brusc încît Betty sări în picioare. Întrucît nici unul dintre gîndurile ce i se învîrteau prin cap nu voia să se potolească, se duse la uşă.

– Am nevoie de aer.

Un moment, Brenna rămase pe loc. Îşi impuse să inspire adînc, încet, aşteptînd pînă se calma. Să fie matură, rezonabilă şi lucidă.

Raţiunea se războiu cu temperamentul timp de douăzeci de secunde, pînă cînd întoarse coada şi fugi de pe cîmpul de luptă.

Ce tupeu avea. Ce *tupeu* afurisit! Cine era ea, un soi de cotoroanţă cu care nici un bărbat nu s-ar fi putut gîndi să se drăgălească?

Ce trebuia, să se fîţîie în minijupe, cu mutra boită, pentru ca Shawn Gallagher s-o bage în seamă? Ia mai ducă-se dracului!

Ieşi pe uşă, pornind cu paşi mari prin vîntul puternic.

– Dacă nu te interesează, foarte bine. Ajunge doar să spui.

Îl ajunse din urmă şi se proţăpi în faţa lui. Shawn rezolvă problema pornind în direcţia opusă.

Norocul lui că Brenna n-avea nici o armă în mîini.

– Să nu-mi întorci tu mie spatele, laşule!

Shawn aruncă o privire peste umăr, cu ochii de un albastru scăpărător.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse el şi-şi văzu de drum.

Era copleşit pînă-n măduva oaselor. Şi, Dumnezeu să-l ajute, mai era şi... tulburat. Refuza să se gîndească la ea în felul acela. Dintotdeauna refuzase. Mă rog, dacă o dată sau de două ori gîndurile i-o apucaseră în acea direcţia, nu şi le oprise din scurt? Şi exact acest lucru avea să-l facă şi acum.

– Ruşine? îl izbi glasul ei ca un pumn. Cine naiba te crezi, ca să hotărăşti de ce trebuie să-mi fie mie ruşine şi de ce nu?

– Sînt bărbatul căruia tocmai i te-ai oferit la fel de uşor ca şi cum ar fi fost vorba de-o bere cu alune.

Brenna îl ajunse iar din urmă, dar cuvintele lui o loviseră, făcînd-o să pălească.

– Asta crezi? Că nu e nimic mai mult decît atît? Atunci, ţie ar trebui să-ţi fie ruşine!

Shawn îi văzu expresia îndurerată, ceea ce nu făcu decît să- l zăpăcească şi mai mult.

– Brenna, nu se poate să-i spui aşa, de-a dreptul, unui bărbat că vrei să ai relaţii sexuale cu el. Nu se cade.

– Dar se cade ca un bărbat să i-o spună unei femei?

– Nu, cred că nici asta. E... ar trebui... Maică Precistă, nu pot conversa aşa ceva cu tine. Aproape că mi-eşti rudă.

– Oare de ce nici unul dintre bărbaţii pe care-i cunosc nu poate vorbi despre sex ca despre o funcţie omenească normală? Şi să ştii că *nu-ţi* sînt rudă.

O fi fost laşitate, îşi spuse el, dar era şi discreţie. Shawn făcu un pas înapoi.

– Nu te apropia de mine.

– Dacă nu vrei să te culci cu mine, ajunge să spui că nu te atrag în acest sens.

– Nu mă gîndesc la tine în acest sens, făcu el încă un pas înapoi, prin mijlocul unui mic rond cu iarbă. Eşti aproape sora mea.

Brenna îşi dezveli dinţii, semn sigur că era la un pas de a-şi pierde răbdarea.

– Dar *nu* sînt afurisita ta de soră, este?

Părul îi flutura în vînt, iar lui Shawn îi venea să-l cuprindă în mîini – lucru pe care l-ar fi făcut cu o sută de alte ocazii, cînd ar fi fost un gest inofensiv.

Acum însă se temea că nimic n-avea să mai poată fi vreodată inofensiv între ei.

– Nu, nu eşti. Dar aşa m-am gîndit la tine – am încercat să mă gîndesc – aproape toată viaţa. Cum te-aştepţi să schimb lucrurile şi să... nu pot s-o fac, spuse el repede, cînd sîngele începu din nou să-i clocotească. Nu merge.

– Dacă nu vrei să ai relaţii sexuale cu mine, treaba ta, dădu ea din cap, rece. Alţii vor.

Şi, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcîie, pornind spre casă.

– Stai naibii o clipă!

Shawn se putea mişca repede, la nevoie, şi o prinse de braţ înainte de a fi făcut trei paşi. O învîrti în loc, apucînd-o strîns şi de celălalt braţ.

– Dacă-ţi închipui că am să te las să pleci cu ideea asta în cap, te înşeli amarnic. N-am de gînd să te las să te-arunci de gîtul primului bărbat, numai pentru că eşti furioasă pe mine.

Străfulgerarea din ochii ei l-ar fi putut avertiza, dar

vorbi cu o voce atît de calmă şi de rece, încît lui Shawn îi scăpă.

– Ai o părere mult prea bună despre tine, Shawn Gallagher. Dacă vreau să trăiesc cu un bărbat, cu el am să trăiesc. N-am nimic de spus despre asta. Poate fi un şoc pentru tine, dar am mai avut relaţii sexuale şi-mi place. Şi le voi avea din nou, cînd poftesc.

Parcă l-ar fi lovit cu un baros în burtă.

– Ai... cu cine...

– Asta mă priveşte, îl întrerupse ea, cu o privire înfumurată. Şi-acum, dă-mi drumul. Nu mai am ce să-ţi spun.

– Ei bine, eu am destule să-ţi spun.

Dar nu se putea gîndi la nimic, cînd prin minte îl ardea imaginea Brennei îmbrăţişată cu un bărbat fără chip.

Brenna îşi azvîrli capul pe spate, sfredelindu-i ochii cu ai ei.

– Vrei să faci sex cu mine sau nu?

Să-i spună adevărul, sau să mintă? Dintr-o dată, Shawn fu sigur că oricare răspuns l-ar fi trimis drept în iad. Dar minciuna i se părea mai sigură.

– Nu.

– Atunci, am terminat.

Umilită, furioasă, Brenna îl îmbrînci. Şi – poate din mîndrie, poate doar din dorinţă, acţionă pe negîndite.

Dintr-un salt, fu în braţele lui, încolăcindu-i talia cu picioarele şi lipindu-şi gura de a lui. I se păru c-o auzea pe Betty lătrînd – o dată, de două ori, de trei, în succesiune rapidă, parcă rîzînd.

Cînd Shawn se clătină, se agăţă de el ca un ciuline, apoi îl muşcă, nu tocmai blînd, de buza de jos. Cineva gemu, nu ştia şi nu-i păsa cine, căci îşi revărsa tot ce avea în acea feroce şi fierbinte împreunare a buzelor. Îl luase prin surprindere. De-asta n-o desprindea de el.

Sigur că da. Era o simplă reacţie instinctivă, aceea de a-i strînse în mîini fundul delicios de tare, de a şi le lăsa apoi să alunece în susul spatelui ei, pentru a i se pierde în păr.

Iar acea scurtă inspiraţie fusese cauzată de şoc. Nu era el de vină că-l asaltau mirosul şi aroma ei, făcîndu-i capul să se învîrtească.

Trebuia să înceteze. Spre binele ei, trebuia să se oprească imediat... peste o clipă. Mai devreme... sau mai tîrziu.

Vîntul se învîrtejea rece în jurul lor. Soarele se îngropase între nori, răspîndind o lumină firavă, în timp ce începea să plouă slab. Shawn aproape că-şi simţea tot sîngele scurgîndu-i-se din cap, lăsînd în urmă-i doar imaginea lui ducînd-o în casă, pentru a o răsturna pe pat.

În clipa următoare, însă, Brenna îl împinse înapoi şi sări din braţele lui. Deşi avea vederea împăienjenită de dorinţă, Shawn îi văzu rînjetul.

– M-am gîndit să-ţi ofer o mostră din ceea ce ai refuzat.

În timp ce Shawn stătea pe loc, peste măsură de excitat, Brenna îşi scutură mîneca de praf.

– Am să mă uit la maşina ta, cînd am puţin timp. Tu fă bine şi du-te în sat. Ai întîrziat la lucru.

Cînd Brenna se îndepărtă, Shawn nu scoase o vorbă. Încă mai stătea pe loc, sub ploaia uşoară, în timp ce ea şi căţeaua galbenă dispăreau peste culmea colinei.

– Ai întîrziat, spuse Aidan în clipa cînd Shawn intră pe uşa bucătăriei.

– Atunci concediază-mă, sau dă-te la o parte din fața mea.

La auzul acestui răspuns neobişnuit de ursuz, Aidan înălță din sprîncene, privindu-şi fratele cum deschidea uşa frigiderului, pentru a începe să scoată ouă, carne şi lapte.

– Mi-e greu să concediez un om care deține tot atîtea acțiuni din firmă ca şi mine.

Shawn trînti o oală pe plită.

– Atunci, de ce nu mi le cumperi?

Cînd intră şi Darcy, Aidan ridică o mînă şi-i făcu semn să iasă, clătinînd din cap. Tînăra nu păru prea încîntată, dar se retrase.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu s-a întîmplat nimic. Mă frămîntă nişte probleme şi am de lucru.

– Niciodată nu te-am ştiut incapabil să lucrezi şi cu mîinile şi cu gura în acelaşi timp.

– N-am nimic de spus, dar am de făcut plăcinta cu carne. Şi, la urma urmei, ce naiba au femeile astea? întrebă el, răsucindu-se dinspre aragaz, încruntat. Mai întîi le vine una, pe urmă alta, şi niciodată nu ştii ce urmează.

– A, asta era...

Îngrijorarea lui Aidan fu înlocuită de amuzament. Îşi turnă un ceai şi se rezemă de bufet, în timp ce Shawn continua să lucreze, bombănind.

– Am putea discuta o zi şi-o noapte, şi tot n-am rezolva enigma asta. E spinoasă a naibii. Dar e mai plăcut să ai o femeie care- ți cauzează probleme, decît să n-ai nici una, nu crezi?

– Pe moment, nu.

Aidan se mulțumi să rîdă.

– Ei, şi care dintre ele îți face necazuri?

– Nici una. N-am nimic. E ridicol.

– Hm, mie-mi spui, meditä Aidan, sorbind din ceai. Înseamnă că e destul de grav.

– Uşor ți-e ție să rîzi şi să te dai mare, aruncă Shawn, înverşunat. Cînd stai la căldurică-n cuibul tău cu Jude Frances...

– Recunosc, dădu din cap Aidan. Dar n-a fost aşa dintotdeauna şi, cînd ajunsesem la capătul răbdării, şi tu mi-ai dat sfaturi bune. Poate-ar trebui să-ți sacrifici din timp şi să- ți oferi ție însuți unele dintre ele, dacă pe-ale mele nu vrei să le-auzi.

– În momentul de față, n-am nevoie de o femeie în viața mea, bombăni Shawn. Iar asta de-acum nu merge. Nu merge deloc.

Încerca să nu se gîndească la acel sărut nebunesc şi pătimaş, nici la felul cum trupul compact al Brennei se lipise de al lui.

– Nu, nu merge, repetă el, apoi potrivi focul sub oala cu carne, dintr-o mişcare smucită a mîinii.

– Tu ştii mai bine ce ți se potriveşte şi ce nu. Eu îți spun doar că vine o vreme cînd capul îți zice una, iar restul trupului nu mai vrea să-l asculte. Cînd e vorba de femei, un bărbat poate redeveni copil, dorind ceea ce nu poate avea şi luînd mai mult decît poate ține. Faptul de a şti că ceva nu ți se potriveşte nu te-mpiedică să doreşti acel lucru.

– N-aş fi un bărbat bun pentru ea.

Mai calm, Shawn luă un castron, ca să facă aluatul pentru plăcintă.

– Chiar dacă n-ar fi şi alți factori la mijloc, n-aş fi bun pentru ea. Şi cu asta am terminat.

După ce amestecă făina şi apa, acoperi vasul şi-l puse în frigider.

– Fac şi turtițe, îi spuse el lui Aidan, în timp ce

ungea tava cu unt. Şi mai am nişte murături de la tînărul Brian Duffy, merg excelent cu somonul pe care l-ai cumpărat azi-dimineață. Spune-i lui Jude să vină, am să-i pregătesc o farfurie.

– Mulțumesc, am să-i spun. Shawn...

Aidan se întrerupse, cînd Darcy apăru din nou, cu o mutră cam enervată.

– Îmi ceri să vin devreme, şi pe urmă mă dai afară. Dacă voi doi aveți de gînd să discutați secrete, eu mă duc sus şi-mi fac unghiile, că tot mai avem o oră pînă să deschidem.

– Dă-mi voie să-ți torn o ceaşcă, iubito, m-am purtat îngrozitor cu tine, o bătu uşurel Aidan pe obraz, după care, cu un gest înflorit, îi trase un scaun la masă.

– Mă rog, o ceaşcă de ceai beau, dar vreau şi biscuiți.

Darcy îşi împreună mîinile pe masă, aruncîndu-i fratelui ei un zîmbet provocator.

– Atunci, cu biscuiți.

Aidan luă o cutie şi o puse în fața ei.

– Trebuie să vă vorbesc amîndurora, e în legătură cu cîrciuma.

– Atunci, va trebui să vorbeşti în timp ce eu lucrez, replică Shawn, scoțînd castronul din frigider, pentru a începe să întindă coca.

– Deci, ai întîrziat, aşa-i? continuă cu nepăsare Aidan. Îl mai ştii pe omul de la New York, Magee? Se pare că îl interesează ideea de a uni cu *Gallagher's* sala de spectacole. Mă gîndeam să-i închiriez terenul, pe termen lung, dar el preferă să-l cumpere. În cazul ăsta, am pierde pămîntul şi o parte din autoritate.

– Cît oferă? întrebă Darcy, muşcînd dintr-un biscuit.

– Deocamdată am tatonat doar, dar va plăti oricît îi cerem, cred. Trebuie să discut problema şi cu mama şi tata, dar întrucît cîrciuma e acum în mîinile noastre, noi trei trebuie să decidem ce vom face.

– Dacă plăteşte destul, eu zic să vindem. Noi oricum nu folosim la nimic pămîntul.

– E pămînt, aminti Shawn, aruncîndu-i lui Darcy o privire, în timp ce acoperea cu compoziție de unt şi carne tocată dreptunghiul de aluat întins. Pămîntul nostru. Dintotdeauna a fost al nostru.

– Şi banii vor fi tot ai noştri.

– M-am gîndit la ambele aspecte, spuse Aidan, în timp ce-şi învîrtea ceaşca de ceai pe farfurioară. Dacă nu ne înțelegem să vindem, Magee îşi poate găsi alt teren. Iar sala ar aduce cîştiguri cîrciumii, dacă rămînem şi noi în combinație. Îmi face impresia unui tip serios, cu care aş prefera să tratez față în față, nu prin telefon. Dar a spus că acum nu poate veni aici, întrucît mai are şi alte afaceri şi nu poate pleca pînă nu le rezolvă.

– Atunci, trimite-mă pe mine la New York, îşi flutură Darcy genele negre precum cerneala. Şi am să-l farmec pînă-şi deschide portofelul.

Aidan hohoti scurt.

– Cu ăsta, nu cred că farmecele tale au vreun efect. Pentru el numai banul contează, după părerea mea. Mă gîndeam să-i cer tatei să facă un drum pînă la New York, fiind şi el un negociator la fel de feroce ca orice yankeu. Dar, pînă atunci, ce vrem noi trei să ne iasă la afacerea asta?

– Profit, răspunse imediat Darcy, terminînd încă un biscuit.

– Da, dar pe termen lung?

– Reputație, spuse Shawn, făcîndu-l pe Aidan să-l

privească. De cîțiva ani ne străduim să facem din *Gallagher's* un centru muzical. Numele nostru a apărut în ghiduri, ca local cu mîncare, băutură şi muzică bună. Nu te sună toată ziua şefii de formații sau managerii lor, ca să încheie contracte?

- Sigur, şi ne merge din plin, îi dădu dreptate Aidan

- Dacă acest Magee are de gînd să extindă afacerile de divertisment şi să mai aducă turişti şi clienți, reputația noastră nu va avea decît de cîştigat.

Shawn împături aluatul în trei şi lipi colțurile, înainte de a-l pune din nou în frigider, la răcit.

- Dar trebuie să procedăm în stil Gallagher, nu?

Aidan se rezemă de spătar, în timp ce Shawn începea să curețe cartofii.

- Mă surprinzi încontinuu, Shawn. Da, în stil Gallagher, sau în nici un stil. Ceea ce înseamnă tradițional, discret şi irlandez. Nu ne vom agăța de cîrciumă nimic aiurit şi bătător la ochi.

- Ceea ce îți impune să-l convingi că trebuie să cooperăm, adăugă Shawn. Întrucît noi cunoaştem localitățile Ardmore şi Old Parish, iar el nu.

- Şi, hotărî Aidan, pentru contribuția noastră, vom avea un procentaj din sala de spectacole. Aşa mă gîndeam şi eu – şi voiam să i-o spun tatei, ca să discute cu Magee.

Darcy bătu cu degetele în masă.

- Deci, îi vindem pămîntul la prețul nostru, sau îl închriem pe termen lung, cu condiția să avem o parte din clădire, din planificare şi din profiturile sălii.

- Scurt pe doi, îi făcu Aidan cu ochiul. În stil Gallagher.

Se ridică de la masă.

- Atunci, ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, confirmă Darcy, luînd încă un viscuit. Să vedem dacă acest Magee ne va îmbogăți sau nu.

Shawn puse cartofii în apa care clocotea.

– De acord. Şi-acum, afară amîndoi din bucătăria mea.

– Bucuros, îi suflă Darcy o bezea şi ieşi, visînd deja cum avea să cheltuiască banii yankeului.

Întrucît considera că Aidan avea totul sub control, Shawn nu se mai gîndi la tranzacțiile cu pămîntul, construirea sălii şi profituri.

Pregăti mîncărurile planificate şi, cînd cîrciuma se deschise, bucătăria era călduroasă şi plină de arome. Începu să predea comenzile, după programul obişnuit, dar obişnuita muzică din capul lui îl tot încetinea. În timp ce lucra, începuse să cînte o melodie, lăsînd notele şi ritmul în voia lor.

Apoi, se revăzu din nou în ploaie, cu Brenna călare peste el, şi nu mai auzi altă muzică decît vîjîitul propriului lui sînge în urechi. Ceea ce nu-i convenea deloc.

Brenna îi era prietenă şi nici un bărbat nu trebuia să se gîndească astfel la o prietenă. Chiar dacă ea începuse. Crescuse tachinînd-o ca şi cum i-ar fi fost soră. Ori de cîte ori o săruta – ceea ce făcuse de nenumărate ori – fusese numai ca între frați.

Cum naiba să se întoarcă la acea situație, acum cînd îi cunoştea gustul?

Cînd ştia ce bine i se potrivea gura peste a lui şi cît de multă... căldură conținea acel trup pietros? Şi cum putea să scape de acea senzație tare şi fierbinte din abdomen, pe care nu şi-o dorise niciodată?

Brenna nu era genul lui – nu, deloc nu era.

Lui Shawn îi plăceau femeile blînde, cărora le plăcea să flirteze şi să se gudure. Şi, pe toţi sfinţii, care-l lăsau pe el să ia iniţiativa. Doar era bărbat, nu? Şi un bărbat trebuia să conducă el femeia spre pat, nu să i se spună să sară-n aşternut fiindcă ei îi venise... cum spusese? Pofta. Mîncărimea.

Al dracului să fi fost dacă avea să fie mîncărimea cuiva.

Îşi spunea că, data viitoare, avea să se ţină la distanţă de Brenna O'Toole. Şi că n-avea să întoarcă privirea pentru a-i vedea şapca aia pocită sau a-i auzi vocea ori de cîte ori ieşea din bucătărie în cîrciumă.

Şi totuşi, ochii lui scrutau mulţimea, iar urechile îi stăteau ciulite. Însă Brenna nu veni la *Gallagher's* în acea duminică seară.

Shawn îşi făcu treburile, iar clienţii plecară acasă cu burţile pline şi sufletele satisfăcute. Cînd făcu ordine în bucătărie, pornind şi el spre casă, îşi simţea stomacul gol, în ciuda cinei pe care o luase, iar satisfacţia era mai departe ca oricînd.

Încercă să se piardă iar în muzica lui şi petrecu aproape două ore la pian. Dar notele păreau oarecum insipide, iar melodiile sunau fals.

La un moment dat, în timp ce-şi plimba degetele peste clape, clătinînd din cap pentru că acordurile nu-i făceau nici o plăcere, simţi o schimbare în atmosferă. O unduire abia perceptibilă de mişcare şi sunet. Însă, cînd ridică privirea, nu văzu decît uşa pustie dinspre hol.

– Ştiu că eşti aici, spuse el încet, şi aşteptă.

Dar nu-i răspunse nimeni.

– Ce vrei să-mi spui?

Cum tăcerea se prelungea, Shawn se ridică să aţîţe focul, ascultînd şuierul vîntului.

Deşi nu se îndoia că deja era prea nervos ca să adoarmă, urcă la etaj şi începu să se pregătească de culcare.

Aproape imediat ce puse capul pe pernă, se cufundă în visuri cu o femeie frumoasă care stătea în grădină, pe cînd lumina lunii îi arginta părul auriu. Aripile calului alb fîlfîiau prin aer, după care copitele coborîră pe pămînt.

Călăreţul nu avea ochi decît pentru femeie. În timp ce descăleca, traista argintie pe care o avea la el scînteie, aruncînd raze strălucitoare ca nişte mici flăcări.

Turnă la picioarele ei perle albe şi curate ca lumina lunii. Dar femeia îi întoarse spatele, fără a învrednici nici cu o privire frumuseţea nestematelor.

În urma poalelor ei largi, din perle se desfăcură flori care licăreau ca stafiile în noapte.

Şi, în acea noapte, înconjurat de florile luminate de lună, Shawn întinse braţele spre ea. Părul blond pal deveni roşu ca focul, iar ochii blînzi se făcură tăioşi şi verzi ca saraldele. Cea pe care o cuprinse în braţe era Brenna.

În somn, unde raţiunea şi logica nu-şi aveau locul, cea pe care o gustă Shawn era Brenna.

Capitolul 6

– Dă-mi îndoitura, iubito, vrei?

Brenna luă nivela – tatăl ei le dăduse tuturor uneltelor denumiri afectuoase – şi porni spre pînza stropită cu vopsea.

Camera copilului începea să se contureze, iar în mintea Brennei vechea cameră a lui Shawn se ştergea deja.

Unii poate nu întrezăreau proiectul finalizat, dincolo de îngrămădeala uneltelor, dar adevărul era că Brennei îi plăcea dezordinea din timpul lucrului, la fel de mult ca şi rezultatul final.

Îi plăceau mirosurile şi zgomotele, năduşeala sănătoasă provocată de loviturile cu ciocanul şi căratul cherestelei.

Acum, stînd să-şi privească tatăl cum verifica orizontalitatea rafturilor, reflectă cît de mult îi plăceau micile detalii ale muncii. Măsuratul, tăiatul, controlatul, pînă cînd totul corespundea perfect cu ceea ce aveau în minte.

– La fix, spuse vesel Mick şi-şi rezemă nivela în colţ.

Fără a-şi da seama, stăteau în aceeaşi poziţie: cu mîinile în şolduri, cu picioarele puţin depărtate, bine proptite pe podea.

– Şi, fiind făcut de O'Toole, e făcut să dureze.

– Ie dară, cum se cade, o bătu el pe umăr, amical. Ei, am muncit cu spor în dimineaţa asta. Ce-ai zice să mergem la cîrciumă, să prînzim cu ceva, şi pe urmă, după-amiază, să terminăm?

– A, nu mi-e foame.

Evitîndu-i ochii, Brenna se duse să examineze chenarul pe care-l făcuseră deja pentru a încadra rafturile.

– Du-te tu. Cred că eu continui să finisez aici.

Mick se scărpină în ceafă.

– N-ai fost la *Gallagher's* toată săptămîna.

– Nu?

Ştia al naibii de bine că nu pusese piciorul în cîrciumă, de sîmbăta trecută. Şi calculase că mai avea nevoie de o zi, două, pînă cînd umilinţa îi scădea la un nivel destul de acceptabil pentru a putea să intre şi să mai dea ochii cu Shawn.

– Nu, n-ai fost. Luni ai zis „Păi, mi-am adus ceva de-acasă", iar marţi, „Lasă că mănînc mai tîrziu". Şi pe urmă, ieri, voiai să termini ceva, urmînd să cobori pe urmă – şi n-ai coborît.

Mick îşi înclină capul, amintindu-şi că Brenna era femeie, iar femeile aveau ciudăţeniile lor.

– Te-ai certat cu Darcy?

– Nu, răspunse Brenna, recunoscătoare că Mick bănuia acest lucru şi, deci, nu trebuia să-l mintă. Ieri ne-am văzut, cînd a trecut pe-aici. Tu plecaseşi să repari ţeava de scurgere a lui Clooney.

Continuînd să vorbească şi să se mişte firesc, ridică chenarul.

– Abia aştept să văd cum va arăta, cînd o să fie gata. Şi am mîncat bine la micul dejun. Du-te şi mănîncă de prînz, tată. Dacă mi se face foame mai tîrziu, am să dau o raită prin bucătăria lui Jude.

– Bine, cum vrei.

Fiicele lui, Dumnezeu să le binecuvînteze, nu mai conteneau să-l nedumerească. Dar nici mort n-ar fi putut ghici ce se întîmpla cu Mary Brenna. Aşa că îi făcu cu ochiul, în timp ce-şi lua haina.

– Terminăm trebuşoara asta şi, cel puţin, vom putea închina o halbă la sfîrşitul zilei.

– Sigur, şi cred c-am să mor de sete.

Şi că avea să găsească o scuză pentru a se duce direct acasă.

După plecarea lui Mick, Brenna puse chenarul la locul lui, lipindu-l cu clei, apoi îşi scoase din centura cu scule ciocanul şi cuiele.

N-avea de gînd să se lase pradă melancoliei. Şi, văzîndu-şi de treburile zilnice, putea trece destul de repede pentru acele sentimente la adresa lui Shawn Gallagher.

Îşi dorea destule lucruri pe care nu putea să le aibă. O inimă bună şi generoasă ca a lui Alice Mae, o fire ordonată ca a lui Maureen, răbdarea mamei lor.

Şi încă vreo cîţiva centimetri afurisiţi în înălţime, mai adăugă ea, în timp ce tîra scara pentru a putea fixa marginea de sus a chenarului.

Putea trăi şi fără toate astea, nu? Şi se descurca foarte bine. Aşa că, putea trăi şi fără Shawn Gallagher. Putea trăi fără nici un bărbat, la o adică.

Şi, într-o bună zi, avea să-şi construiască propria casă, cu mîinile ei, şi să-şi trăiască viaţa aşa cum voia

ea. Urma să aibă o turmă de nepoţi şi nepoate pe care să le răsfeţe, fără ca nimeni s-o bată la cap cu pretenţii şi nemulţumiri.

Nimeni nu-şi putea dori mai mult de-atît, nu?

N-avea să fie singură.

Brenna puse la locul ei următoarea parte a chenarului, potrivindu-i cu precizie marginile. Nu credea să fi fost singură nici o zi în viaţa ei, aşa că de ce-ar fi început tocmai acum? Avea munca ei, prietenii şi familia ei.

La naiba, îi era un dor îngrozitor de nesimţitul ăla.

În cei douăzeci şi patru de ani ai ei de viaţă, abia dacă trecuse o zi fără să-l vadă.

La cîrciumă, prin sat, în casa lui sau într-a ei. Îi era dor de conversaţiile lor, de micile gîlcevi, de înfăţişarea şi de glasul lui.

Cumva, trebuia să- şi înăbuşe acea dorinţă, pentru a putea fi prieteni în continuare.

Numai a ei era vina, a ei şi a acestei slăbiciuni. Putea s-o îndrepte. Cu un oftat, îşi rezemă obrazul de lemnul neted. Se pricepea să îndrepte destule lucruri.

În clipa cînd auzi paşi în hol, se desprinse brusc şi începu să bată iarăşi cu ciocanul, preocupată.

– A, Brenna! apăru Jude în uşă, radioasă. Nu-mi vine să cred ce mult ai făcut, în doar cîteva zile. E minunat!

– Va fi, confirmă Brenna, coborînd de pe scară, pentru a lua următoarea bucată din chenar. Tata s-a dus să mănînce, dar azi rafturile vor fi gata. Cred că merge perfect.

– Şi copilul la fel. Noaptea trecută l-am simţit mişcînd.

– I-auzi! se întoarse Brenna spre ea. Fermecător, nu-i aşa?

Ochii lui Jude se tulburară.

– Nici nu pot descrie. Niciodată n-am crezut că voi avea asemenea sentimente, nici că voi fi atît de fericită, să mă iubească un om ca Aidan.

– Şi de ce să nu fi avut toate astea, şi chiar mai mult decît atît?

– Niciodată n-am considerat că eram destul de bună sau de deşteaptă.

Punîndu-şi o mînă pe burtă, Jude se apropie să-şi plimbe degetul de-a lungul chenarului.

– Dacă stau să mă gîndesc, nici nu-mi dau seama de ce mă simţeam atît de... cum să spun... incapabilă. Nimeni nu mă obliga să mă simt aşa, numai eu însămi. Dar, ştii, cred că mi-era destinat să fiu aşa, să mă simt aşa, pentru ca, pas cu pas, viaţa să mă aducă aici.

– Iată un minunat mod irlandez de a privi lucrurile.

– Destinul, rîse uşor Jude. Ştii, uneori mă trezesc noaptea în întuneric, în linişte, cu Aidan dormind lîngă mine, şi-mi spun: iată-mă, Jude Frances Murray. Jude Frances Gallagher, se corectă ea, cu un zîmbet care-i făcu să apară gropiţele din obraji. Locuiesc în Irlanda, pe malul mării, căsătorită şi purtînd o nouă viaţă în pîntecul meu. Scriitoare, cu o carte pe cale să apară şi alta în lucru. Şi abia dacă o mai recunosc pe femeia din Chicago. Mă bucur că nu mai sînt ea.

– Continuă să facă parte din tine, altfel n-ai aprecia corect ceea ce eşti acum şi ce ai.

Jude înălţă din sprîncene.

– Ai perfectă dreptate. Poate ar fi fost bine să te faci psiholoagă.

– Nu, mulţumesc. Prefer să dau cu ciocanul în lemn, nu în capetele oamenilor.

Brenna lovi un cui, strîngînd din dinţi.

– Cu cîteva mici excepţii.

Aha, îşi spuse Jude, tocmai introducerea pe care o aşteptase.

– Şi nu cumva în capul acestei liste de excepţii e cumnatul meu?

La auzul întrebării, mîna Brennei tresări şi, în loc de a nimeri cuiul, aplică o lovitură de ciocan drept peste degetul mare.

– Fir-ar mă-ta a dracu' cu cine te-a făcut!

– O, stai să văd. Te-ai lovit rău?

Brenna şuieră de durere, iar Jude se apropie de ea, agitată.

– Nu, nu-i nimic. Sînt o idioată, o neatentă. A fost vina mea.

– Vino în bucătărie, să-ţi pui puţină gheaţă.

– Nu-i aşa mare lucru, insistă Brenna, scuturîndu-şi mîna.

– Jos cu tine.

Jude o luă de braţ şi o trase spre uşă.

– Eu am fost de vină, ţi-am distras atenţia. Măcar pot să te oblojesc puţin.

– O nimica toată.

Totuşi, Brenna se lăsă condusă la bucătărie.

– Stai jos. Aduc gheaţa.

– Mă rog, nu-mi strică să mă odihnesc puţin.

Întotdeauna se simţise la largul ei în bucătăria casei Gallagher. Din copilăria sa, se schimbase foarte puţin, deşi Jude începea să-şi lase amprentele pe ici, pe colo.

Pereţii erau de culoare crem şi arătau aproape delicat, în contrast cu chenarele de lemn închis la culoare.

Pervazurile ferestrelor erau late şi groase, iar Jude pusese de-a lungul lor mici ghivece cu plante medici-

nale. Dulapul vechi, cu uşă de sticlă şi nenumărate sertare laterale, fusese întotdeauna alb. Acum, Jude îl vopsise într-un verde foarte deschis, astfel încît arăta mai frumos, mai proaspăt şi oarecum feminin.

Vesela bună era expusă în vitrină – farfuriile folosite de familia Gallagher cu ocazii deosebite şi de sărbători. Aveau pe margini violete mici.

Vatra era din pietre, iar zîna sculptată, pe care Brenna i-o dăruise lui Jude cu ocazia împlinirii vîrstei de treizeci de ani, străjuia focul.

Întotdeauna fusese un cămin primitor, plăcut şi cald. Iar acum, îi aparţinea lui Jude.

– Încăperea asta ţi se potriveşte, spuse Brenna, în timp ce Jude împacheta cu grijă cuburile de gheaţă şi le aplica pe degetul ei lovit.

– Da, într-adevăr, răspunse ea veselă, fără a-şi da seama că deja vorbea în ritm tipic irlandez. Mi-aş dori numai să ştiu să gătesc.

– Găteşti foarte bine.

– Nu va fi niciodată una dintre marile mele calităţi. Slavă Domnului că-l avem pe Shawn.

Se duse la frigider, sperînd că vorbea pe acelaşi ton firesc.

– Aseară, mi-a trimis puţină supă. De vreme ce tot nu te-ai dus cu tatăl tău la cîrciumă, să mănînci, încălzesc acum pentru amîndouă.

Brenna vru s-o refuze, dar stomacul începea deja să-i ghiorăie, aşa că acceptă.

– Îţi mulţumesc.

– Pîinea eu am copt-o, continuă Jude, punînd supa la încălzit. Aşa că nu garantez pentru ea.

Privind cu mulţumire pîinea pe care Jude tocmai o scotea din sertar, Brenna întrebă:

– Neagră cu bicarbonat? Îmi place. Arată delicios.

– Cred că încep să prind şpilul.

– De ce te mai deranjezi, cînd ajunge să-i ceri lui Shawn?

– Îmi place s-o fac. Să amestec, să frămînt, s-o văd cum creşte...

Jude tăie cîteva felii şi le puse pe o farfurie.

– Şi îmi prilejuieşte un timp plăcut de gîndire.

– Şi mama mea spune mereu la fel. Eu una, însă, prefer să mă culc ca să meditez. Îţi dai atîta osteneală să găteşti ceva şi pe urmă...

Luă o felie şi muşcă din ea.

– S-a dus, comentă, cu un zîmbet.

– Una dintre plăcerile gătitului e privitul, continuă Jude, ducîndu-se la aragaz să amestece supă. Te-ai certat cu Shawn, şi nu a fost o ciondăneală obişnuită.

– Nu ştiu dacă a fost o ceartă adevărată sau nu, dar nici obişnuită nu pot spune că a fost. Lasă, Jude, o să treacă. Nu-ţi face griji pentru asta.

– Ţin mult la voi. La amîndoi.

– Ştiu. E un fleac, crede-mă.

Fără să mai spună nimic, Jude scoase farfuriile şi lingurile. Oare cît de mult se putea amesteca o prietenă în problemele alteia? Care era limita? Oftînd, conchise că aceasta nu putea fi definită.

– Ai anumite sentimente pentru el.

Tonul ei calm o irita pe Brenna.

– Da, mă rog, sigur... Sîntem împreună de cînd ne ştim. Ceea ce nu e decît unul dintre nenumăratele motive pentru care mă enervează atît de tare că de cele mai multe ori îmi vine să-i dau cu ciocanu-n cap.

Deşi o spusese zîmbind, Jude rămase serioasă.

– Ai sentimente, repetă ea, care n-au nimic de-a face cu copilăria şi prietenia, ci numai cu atracţia dintre o femeie şi un bărbat.

– Nu...

Brenna îşi simţi obrajii înroşindu-se – blestemul de a fi roşcovană.

– Ei, nu e...

Minciunile îi tremurau pe limbă, refuzînd să iasă la iveală.

– Of, la naiba, îşi frecă ea faţa cu mîna teafără, după care se opri brusc, desfăcîndu-şi degetele în jurul ochilor dintr-o dată dilataţi.

– Isuse, Marie şi Iosife, se vede?

Înainte ca Jude să-i poată răspunde, Brenna se ridică în picioare, pentru a începe să se învîrtească prin bucătărie, lovindu-se cu podurile palmelor în cap şi bombănind blesteme.

– Trebuie să plec de-aici, să-mi părăsesc familia. Mă pot muta în comitatele de la apus. Am nişte rude după mamă în Galway. Nu, nu, acolo nu-i destul de departe. Va trebui să plec cu totul din ţară. Am să mă duc la Chicago, la bunica ta, pînă revin cu picioarele pe pămînt. O să mă primească, nu-i aşa?

Se răsuci în loc, scrîşnind iar din dinţi, în timp ce Jude punea supa în farfurii, cu un chicotit.

– Da, sigur, Jude Frances, ţi s-o fi părînd ţie de rîs, dar pentru mine e îngrozitor. Sînt umilită în faţa tuturor celor care mă cunosc, şi totul numai fiindcă mi-a căzut cu tronc un bărbat drăgălaş şi slab de minte.

– Nu eşti umilită şi-mi cer iertare că rîd. Dar ai o mutră... în fine.

Stăpînindu-şi încă un chicotit, Jude puse farfuriile de supă pe masă, apoi o bătu pe Brenna pe umăr.

– Stai jos şi respiră adînc. Nu e nevoie să pleci din ţară.

Cînd Brenna rămase pe loc, Jude respiră ea însăşi adînc.

– Nu cred că se vede, cel puţin nu bate la ochi. Dar sînt obişnuită să observ oamenii, să-i analizez şi cred că peste toate astea, cînd eşti îndrăgostită, devii mai sensibilă la emoţiile altora. Ceva... nu ştiu, pluteşte prin aer, cînd sînteţi amîndoi în aceeaşi cameră. După un timp, mi-am dat seama că nu e obişnuita animozitate afectuoasă dintre prieteni şi rude, ci ceva mai mult, mai... cum să spun... mai primordial.

Brenna făcu un gest de lehamite. N-o interesa decît un singur detaliu.

– Nu se observă?

– Nu, numai dacă te uiţi cu multă atenţie. Şi-acum, stai jos.

– Atunci, e bine.

Răsuflă uşurată, aşezîndu-se, deşi nu se liniştise complet.

– Dacă observa Darcy, mi-ar fi spus ceva. Nu s-ar fi putut stăpîni. Dar aşa, dacă ştiţi numai tu şi Shawn, pot să mă descurc.

– I-ai spus?

– Mi s-a părut că era timpul.

Fără prea mare interes, începu să mănînce din supă.

– De mult am, ca să zic aşa, imboldurile astea faţă de el. Dacă stau să mă gîndesc, în ultima vreme am avut impresia că, dacă ne-am culca o dată sau de două ori împreună, le-aş putea lăsa în urmă.

Jude îşi puse lingura pe masă, cu zgomot.

– I-ai cerut să se culce cu tine?

– Da, şi s-ar fi zis că i-am dat cu ranga-n boaşe Aşa că, s-a terminat.

Împreunîndu-şi mîinile, Jude se aplecă spre ea:

– Cred că am că-ncep să te descos.

Buzele Brennei tresăriră:

– A, pîn-acum n-ai început?!...

– Nici pe departe. Ce anume i-ai spus?

– I-am spus destul de clar că, după părerea mea, ar trebui să facem sex. Şi ce-i rău în asta? întrebă ea, gesticulînd cu lingura. Ai crede că bărbaţii admiră vorbirea clară, pe faţă.

– Hmm, fu singurul răspuns care-i trecu prin minte lui Jude. Înţeleg că Shawn n-a prea admirat-o.

– Ha! Îi sînt ca o soră, cică. Şi ar trebui să-mi fie ruşine. Ruşine! repetă ea, ambalîndu-se. Şi pe urmă, cică nu mă doreşte în felul ăsta. Aşa că am sărit pe el.

– Ai...

Jude începu să tuşească şi luă din nou lingura. Avea nevoie să înghită ceva.

– Ai sărit pe el...

– Ie dară. I-am trîntit un sărut pe care n-o să-l uite prea curînd. Şi nici el nu s-a zbătut tocmai ca în ceasul morţii.

Rupse în două o felie de pîine şi-şi îndesă în gură o bucată.

– După ce-am terminat, l-am lăsat acolo unde era, şocat de bombe.

– Îmi închipui. Te-a sărutat şi el?

– Sigur că m-a sărutat, aruncă Brenna, ridicînd din umeri. Bărbaţii sînt foarte previzibili. Chiar dacă o femeie nu e pe gustul lor, tot îşi iau o porţie, nu?

– Ăă, da, aşa cred...

Nesigură de terenul pe care păşea, Jude reveni la *hmmmm.*

– Şi-acum, îl evit o vreme, continuă Brenna, întrucît nu mă pot decide dacă problema mă înfurie sau mă jeneaza.

– În ultimele zile, a fost foarte distrat.

– Nu zău?

– Şi nervos.

Brenna simţi că-i revenea pofta de mîncare.

– Mă bucur să aud. Sper că suferă, dobitocul.

– Dacă eu aş dori ca un bărbat să sufere, cred că mi-ar plăcea să mă uit la el în timpul ăla, spuse Jude, luînd încă o lingură de supă. Dar, asta sînt eu.

– Cred că nu strică să trec pe la cîrciumă, azi după muncă, îi aruncă Brenna un zîmbet scurt, răutăcios. Mulţumesc.

– A, n-ai pentru ce.

Brenna îşi petrecu restul zilei de muncă fluierînd, veselă şi cu mîini agile. Bănuia că nu era prea milostiv din partea ei să se bucure aşa la gîndul nefericirii altuia. Dar, la urma urmei, era şi ea o fiinţă omenească.

Cînd intră la *Gallagher's*, era veselă cum de zile întregi nu mai fusese. La ora aceea, fiind încă linişte, numai cîteva mese erau ocupate. Darcy, departe de a nu-şi mai vedea capul de treburi, stătea de vorbă cu Jack Brennan, la bar.

– Du-te şi stai cu prietenii tăi, îi spuse Brenna lui Mick, cînd văzu doi amici de-a lui aşezaţi deja în faţa focului, cu halbele de bere. Eu mă aşez la bar şi mai vorbesc cu Darcy.

– Aşa voi face, şi o rogi să-mi aducă o halbă, da, iubito?

– Sigur.

Brenna o luă spre stînga şi se aşeză pe taburetul de lîngă Jack.

– Ia te uită, lume nouă!

Aidan puse imediat o halbă şi un pahar sub robinete, cunoscînd preferinţele clienţilor săi regulaţi.

– Unde-ai stat ascunsă, Mary Brenna?

– La tine acasă. Cînd ajungi pe-acolo, aruncă o privire în camera copilului şi spune-mi şi mie ce părere ai.

– Neapărat.

– Ţi-am lăsat soţioara oftînd extaziată în faţa rafturilor pe care tocmai le-am terminat.

În timp ce vorbea, Brenna nu scăpa din ochi uşa bucătăriei.

– Şi tu cum o mai duci, Jack?

– Bine sănătos, Brenna, tu?

– Tot aşa. Nu cumva ai de gînd să te îndrăgosteşti de Darcy a noastră aci de faţă, nu...?

Jack se înroşi ce sfecla. Avea un chip mare ca luna şi umeri laţi cît tot comitatul Waterford, şi întotdeauna se îmbujora ca un şcolar cînd era întrebat despre femei.

– Am eu destulă minte. Mi-ar călca inima în picioare.

– A, dar ai muri fericit, replică Darcy.

– N-o asculta, Jack, interveni Aidan, în timp ce acţiona robinetele, umplînd expert halba cu bere Guinness. O ştii cum e, ochi alunecoşi, inimă zburdalnică...

– Întru totul adevărat, îi dădu dreptate Darcy, cu un rîs vesel. Aştept un bărbat bogat, care mă va înălţa pe-un piedestal şi-mi va presăra pietre scumpe la picioare. Dar, pînă atunci...

Îşi plimbă degetele peste obrajii înroşiţi ai lui Jack.

– Îmi place să-mi dea atenţie bărbaţii voinici şi chipeşi.

– Auzi, ia du-te cu halba asta la taică-meu, pînă nu-i iei piuitul lui Jack, replică Brenna, luînd paharul pe care i-l dăduse Aidan. Cu mine eşti în siguranţă, Jack iubitule.

– Eşti la fel de drăguţă ca ea.

– Vezi să nu te-audă, că ne jupoaie de vii pe amîndoi, îl sărută Brenna pe obraz, mişcată şi amuzată.

În clipa aceea, pe uşă apăru Shawn:

Ar fi fost comic şi era mare păcat că numai Brenna observă cum se opri ca trăsnit, cu ochii mari, apoi fu aruncat înainte, cînd uşa batantă îl lovi în fund.

Încîntată în sinea ei, Brenna nu făcu decît să înalţe sprîncenele, punîndu-şi uşurel mîna pe umărul lat al lui Jack.

– Bună să-ţi fie seara, Shawn.

– Brenna.

În mintea lui se învălmăşeau atîtea, încît nu mai putea separa o senzaţie de alta. Ştia însă că una era de iritare, iar alta de nemulţumire.

Şi, fir-ar să fie, se mai amesteca şi pofta carnală, care n-avea ce căuta acolo. Iar în rest, o harababură de nedescris.

Brenna sorbi din bere, privindu-l pe deasupra spumei.

– Azi la prînz am mîncat puţină supă de-a ta, cu Jude. Avea o aromă excelentă.

– În seara asta avem *ciste;* doamna Laury a tăiat nişte porci.

– Un festin pentru tine, Jack, nu-i aşa?

– Ba bine că nu. Deci, mănînci şi tu aici, Brenna?

– Nu, după Guinness mă duc acasă.

– Dacă te răzgîndeşti, poţi lua masa cu mine. Ştii că mor după *ciste,* iar Shawn o face delicioasă.

– Are talent la bucătărie, nu? zîmbi Brenna, deşi în ochi avea o expresie tăioasă şi ironică. Găteşti cît de cît, Jack?

– Cu nişte cîrnaţi şi ouă, mă mai descurc. Şi ştiu să fierb un cartof.

După obiceiul lui, îi luase întrebarea în serios şi

începu să-şi treacă în revistă repertoriul culinar, încruntat.

– Pot face un sandviş destul de bine cînd am tot ce-mi trebuie, deşi asta nici nu se compară cu gătitul.

– Este de-ajuns, îl bătu Brenna amical pe umăr. Noi doi putem lăsa bucătăria în seama celor de-alde Shawn aci de faţă. Aidan, în weekend-ul ăsta ai nevoie de mine la cîrciumă?

– Nu mi-ar strica o mînă de ajutor sîmbătă seara, dacă ai timp. Am angajat o formaţie de mare popularitate, iar Mary Kate a voastră ne-a anunţat că vine şi un grup de turişti, în hotelul de pe faleză. Cred că unii dintre ei vor ajunge şi pe la *Gallagher's*.

– Atunci, am să vin la şase.

Brenna îşi goli paharul şi coborî de pe taburetul înalt.

– Treci şi tu pe aici sîmbătă seara, Jack?

– Da, îmi place formaţia.

– Atunci, ne vedem sîmbătă.

Aruncă o privire peste umăr, observînd că tatăl ei era adîncit în conversaţie cu prietenii. Încă o oră, socoti ea, apoi îi strigă:

– O iau spre casă, tată. Am să-i spun mamei că vii şi tu. Darcy, ai grijă să nu stea mai mult de-o oră, da?

– Am să-l dau pe uşă afară, răspunse Darcy, aducînd o tavă plină cu pahare goale. Marţea viitoare am o întîlnire cu un dublinez care e în trecere pe-aici. M-a invitat la cină în Waterford City. Ce-ar fi să agăţi un tip şi să vii şi tu?

– S-ar putea.

– Sau, şi mai bine, îi cer eu dublinezului să-şi aducă un prieten.

– Perfect.

Brennei numai să ia masa, în Waterford, cu un

străin nu-i ardea, dar îi dădea o mare satisfacţie să-şi facă planuri cînd o auzea Shawn.

– Pe urmă, rămîn şi eu cu voi, cred că ne vom întoarce tîrziu.

– Vine să mă ia la şase fix, mai strigă Darcy, în timp ce Brenna pornea spre uşă. Aşa că să fii aici la timp şi să arăţi şi tu ca o femeie.

Cînd Brenna ieşi, Jack oftă în bere.

– Miroase a rumeguş, murmură el, mai mult pentru sine. Ce plăcut...!

– Ce ţi-ai pus în gînd cu ea? întrebă Shawn, cam răstit.

Jack îl privi, clipind din ochi:

– Poftim?

– Vin imediat.

Shawn ridică tăblia articulată a barului şi trecu în salon, lăsînd-o să cadă cu o bufnitură care lui Aidan îi smulse un blestem, după care se repezi pe uşă afară, după Brenna.

– Ai de gînd să stai o clipă, Mary Brenna? Doar o clipă, ce mama dracu'!

Brenna se opri lîngă portiera camionetei şi, pentru prima oară în viaţa ei, simţi un val cald de satisfacţie feminină pură. Era o senzaţie delicioasă. Cu totul şi cu totul delicioasă.

Străduindu-se să nu afişeze decît o curiozitate indiferentă, se întoarse:

– Ce e, ai vreo problemă?

– Da, am o problemă. De ce flirtezi aşa cu Jack Brennan?

Brenna ridică ochii, pe sub cozorocul şepcii.

– Şi ce te priveşte pe tine asta, poţi să-mi spui şi mie?

– Acum cîteva zile, mi-ai cerut să fac dragoste cu

tine, iar acum te văd gudurîndu-te pe lîngă Jack şi plănuind să iei cina cu nu ştiu ce dublinez.

După o secundă de aşteptare, Brenna îl îmboldi:

– Şi?

– Şi? o privi el încruntat şi fîstîcit. Şi nu-mi convine.

Brenna se mulţumi să ridice din umeri, apoi se întoarse să deschidă portiera.

– Nu-mi convine deloc, repetă Shawn, apucînd-o din nou de umeri, pentru a o răsuci cu faţa spre el. Nu-ţi permit.

– Ai mai spus-o, în modul cel mai clar.

– Vorbesc serios!

– Mă rog, dacă ai ajuns la concluzia că totuşi ai vrea să faci sex cu mine, află că m-am răzgîndit.

– N-am ajuns la...

Shawn se întrerupse, buimac.

– Te-ai răzgîndit?

– Da. Cînd te-am sărutat, n-am simţit deloc ceea ce aşteptasem. Deci, tu ai avut dreptate, iar eu m-am înşelat.

Îl mîngîie pe obraz, cu un gest intenţionat jignitor.

– Şi cu asta, am terminat.

– Ba pe dracu'!

Shawn o imobiliză lîngă camionetă, destul de rapid şi ferm pentru a-i stîrni emoţia şi nemulţumirea.

– Dacă te doresc, o să te am, şi cu asta *eu* am terminat. Pînă atunci, vreau să te comporţi cuviincios.

Brenna amuţise. Era sigură că, dacă încerca să vorbească, cuvintele ar fi înecat-o. Aşa că făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. Îi trînti un pumn în burtă.

Lui Shawn i se cam tăie respiraţia, iar obrajii înroşiţi de furie îi plăiră complet. Dar nu se lăsă. Iar rezistenţa lui, cînd Brenna ştia ce pumn tare avea, o

făcu să simtă încă un fior de emoţie.

– Vom discuta asta între patru ochi, Brenna.

– Perfect. Am destule de spus.

Mulţumit că se făcuse înţeles, Shawn păşi înapoi.

– Ai putea trece pe la mine mîine dimineaţă.

Fierbînd, Brenna se aşeză la volan şi trînti portiera.

– Aş putea, replică ea, pornind motorul, dar n-am s-o fac. Am mai venit o dată la tine şi m-ai refuzat. A doua oară nu mă mai întorc.

Shawn făcu încă un pas înapoi, pentru ca maşina să nu-i treacă peste degetele de la picioare.

Dacă Brenna nu venea la el, îşi spuse în timp ce camioneta pornea, avea să găsească altă cale de a fi singuri, ca să... ajungă la un acord, probabil.

Între patru ochi.

Capitolul 7

Nimeni n-ar fi crezut că femeia aia îi sărise în braţe şi-l sărutase pînă la ameţeală. Ar fi putut începe să creadă că avea halucinaţii, cînd de fapt ea nu-i propusese niciodată, stînd la masa lui din bucătărie, să se tăvălească împreună în pat.

Dar le făcuse pe amîndouă. O ştia, fiindcă ori de cîte ori ajungea la un pas de ea, i se crispau toţi muşchii.

Lui Shawn nu-i convenea deloc povestea asta. Nu mai mult decît îi convenea felul uşor şi al dracului de *normal* în care se comporta Brenna sîmbătă seara, la cîrciumă. De fiecare dată cînd ieşea din bucătărie cu cîte o treabă, ea îi arunca o privire, cu acea expresie aflată undeva între surîs prietenos şi zîmbet dispreţuitor.

Şi îl făcea să se întrebe de ce în trecut îi plăcuse să vadă pe faţa ei aceeaşi expresie.

Brenna lucra la setul de robinete din capătul tejghelei lungi din lemn de nuc, în timp ce Aidan le manevra pe cele de la celălalt capăt. Vorbea cu clienţii, rîdea cu bătrînul domn Riley, care avea obiceiul de a le cere în căsătorie pe toate tinerele drăguţe. Dacă muzicanţii cîntau o melodie care-i plăcea, se alătura şi ea corului.

Făcea tot ceea ce făcuse în sute de alte seri de sîmbătă, cînd cîrciuma era ticsită şi se cînta muzică bună.

Ar fi trebuit să fie o uşurare – Shawn îşi spunea că aşa era – că amîndoi păreau să fi revenit pe un teren neted şi familiar.

Îl irita îngrozitor.

Brenna purta blugi şi un pulovăr larg. Probabil că o mai văzuse de cel puţin douăzeci de ori cu acel pulovăr. Şi-atunci, de ce niciodată pînă acum nu se mai gîndise la trupul zvelt şi mlădios pe care-l ascundea? Un trup iute, agil şi puternic, cu sîni mici şi tari ca piersicile înainte de a se pîrgui.

Distrat, îşi arse degetele cu ulei fierbinte, în timp ce scotea cartofii prăjiţi, şi se blestemă în sinea lui pentru că se gîndise, fie şi un moment doar, să-şi plimbe mîinile în lungul acelui trup, peste sînii aceia.

Acesta fusese planul ei, conchise el. Vrăjitoare vicleană! Îi sădise sămînţa în creier, îi aţîţase pîntecele, fiind şi el om la urma urmei, iar acum putea să-l chinuiască doar stîndu- i în preajmă.

Ei bine, de jocul ăsta erau în stare doi.

În loc de a o aştepta pe Darcy să ia comenzile, Shawn începu să le ducă personal – numai pentru a-i arăta Brennei O'Toole că nu-l tulbura cîtuşi de puţin.

Perversa de ea nu-l învrednici nici cu o privire cînd intră în cîrciumă, începînd să-şi croiască drum prin mulţime, spre mese. Ba chiar, numai ca să-l enerveze, era sigur, deschise robinetele şi-şi continuă con-

versația cu doi turişti, de parcă ar fi fost cei mai buni amici care se întîlneau în fiecare seară de sîmbătă.

Îşi purta părul legat la spate cu o panglică neagră. În lumina scăzută, părea să ardă ca focul.

Shawn îşi dorea să nu se mai fi tot gîndit la părul ei. Îşi dorea să-l răsfire cu degetele.

– Bună, Shawn.

Mary Kate îl ajunse din urmă tocmai cînd servea cartofii prăjiți familiei Clooney. Se apropie cît de mult îndrăznea, sperînd ca lui Shawn să-i placă noul ei parfum.

– Văd că eşti ocupat, în seara asta.

– Avem muzică bună. Cred că au venit toți turiştii din grupul tău.

– Se simt excelent, răspunse Mary Kate, străduindu-se să vorbească pe un ton sexy, în timp ce formația ataca o interpretare însuflețită a piesei *Maloney Wants a Drink*. Dar aş prefera să te-ascult pe tine cîntînd.

Shawn îi aruncă un zîmbet, în timp ce-şi vîra sub braț tava goală.

– Mă poți asculta pe gratis, oricînd vrei. Băieții ăştia din Galway au scînteie.

Privi spre separeul din față, admirînd iscusința violonistului.

– Deci, ai venit cu familia?

Orgoliul lui Mary Kate se prăbuşi în picaj. De ce se gîndea la ea întotdeauna numai ca la una dintre surorile O'Toole? Doar era femeie în toată firea, deacum.

– Nu, sînt singură.

Nu mințea, se încredință ea. O fi venit cu părinții ei şi cu Alice Mae, dar nu erau *împreună*.

– Cîntă foarte bine, murmură el, uitînd-o, absorbit

de plăcerea muzicii. Rapid, vesel şi cu talent. Nu-i de mirare că şi-au făcut un renume. Tenorul are un glas foarte puternic, dar ştie cum să şi-l tempereze ca să nu-şi acopere colegii.

Se întreba cum ar fi interpretat una dintre baladele lui şi reveni la realitate numai cînd Mary Kate îl atinse pe braț.

– Şi tu ți-ai putea face un renume.

Îl privi în ochi, cu o expresie visătoare.

– Un renume mai mare. Şi mai glorios.

Shawn evită să-i răspundă, sau să se gîndească prea intens la aceste posibilități, sărutînd-o amical pe obraz.

– Eşti o scumpă, Mary Kate. Mai bine mă întorc la bucătărie.

Nici nu lăsase uşa să se închidă în urma lui, cînd aceasta fu împinsă din nou şi Brenna năvăli înăuntru.

– Ți-am spus s-o laşi în pace pe sora mea.

– Ce?

Brenna se propti în poziția despre care Shawn ştia prea bine că anunța un conflict.

– Nu ți-am spus eu acum o săptămînă, chiar în locul ăsta, care e situația cu Mary Kate?

Sigur că îi spusese. Iar el, recunoscu Shawn, împingîndu-şi o mînă prin păr, nici nu se mai gîndise la asta.

– Am avut şi eu o conversație cu ea, Brenna, nimic mai mult. A fost la fel de inofensivă ca un joc cu un copil.

– Nu mai e un copil, şi ai sărutat-o.

– Of, Sfinte Iisuse Christoase, şi pe maică-mea aş săruta-o în acelaşi fel.

– Nemților încă mai le e foame! anunță veselă Darcy, intrînd cu o tavă plină de farfurii goale. Au

mîncat trei porții de tocană și două de pește. Ai zice că n-au mai pus nimic în gură, de cînd au plecat din țara lor.

Punînd vasele în spălător, își cîntări cu mîna buzunarul șorțului.

– Dar, Domnul să-i binecuvînteze, dau bacșișuri dese și grase, și n-am primit decît o singură pălmuță peste fund, de la unul dintre ei.

Cînd Darcy începu să spele vasele, Brenna trase adînc aer în piept, ca să se calmeze.

– Darcy, n-ai vrea să te ocupi de astea mai tîrziu? Am ceva de vorbit cu Shawn, între patru ochi.

Darcy întoarse capul, arcuind o sprînceană. Abia acum percepu tensiunea care vibra între ei. Din partea ei, ăștia doi nu erau fericiți decît dacă se certau. De astă dată, însă, părea... altceva.

– Ce s-a-ntîmplat?

– O'Toole crede că i-am pus gînd rău lui Mary Kate și vrea să mă pună la punct, răspunse Shawn, deschizînd frigiderul să scoată peștele, dar nu înainte de a o vedea pe Brenna tresărind.

– Nu cred asta.

Întrucît vorbise fără aprindere, mai calmă decît de obicei, Shawn o privi.

– Dar, urmă Brenna, ea ți-a pus gînd rău ție.

– Ei, confirmă Darcy, are o slăbiciune pentru el, asta-i foarte sigur. Nu că Shawn ar băga-o vreodată în seamă...

– N-am făcut decît să stau de vorbă cu ea, aprinse Shawn focul să încingă uleiul, stînjenit că două perechi de ochi femeiești îl priveau cu milă și dezgust. Data viitoare, am să-i dau un brînci din calea mea și-am să-mi văd de drum. Așa îți convine?

Darcy oftă.

– Tolomac mai ești, Shawn.

O strînse scurt pe Brenna de braț, a încurajare, apoi îi lăsă singuri.

– Îmi pare rău că am dat buzna și m-am răstit la tine.

Brenna nu-și prezenta decît foarte rar scuzele, ceea ce avea un efect cu atît mai puternic.

– Totul e atît de inedit pentru Mary Kate, abia a terminat universitatea și face primii pași în carieră. O vede pe Maureen, emoționată că tocmai s-a măritat, și pe Patty, care nu-și mai încape în piele că la primăvară are nunta. Iar ea...

Își agită mîinile, neputincioasă.

Nu-și putea găsi cuvintele, tocmai cînd aveau cea mai mare importanță.

– Crede că s-a maturizat suficient, înțelegi, și că e gata să ia viața în piept. În realitate, are încă o inimă romantică, de adolescentă. Și sensibilă, Shawn. Ai putea s-o rănești.

– N-am s-o fac.

– Fără intenție, zîmbi Brenna, deși fără căldura obișnuită. Nu ți-ar sta în fire.

– Aș prefera să fii furioasă pe mine, decît tristă. Nu-mi place să te văd nefericită, Brenna...

Dar, cînd întinse o mînă să-i atingă părul, Brenna scuturâ din cap și se îndepărtă.

– Nu, acum ai să spui ceva drăguț și blînd, și n-am chef deloc. Amîndoi avem treabă.

– Mă gîndesc la tine într-un mod în care nu m-am mai gîndit, spuse el, cu glasul scăzut și tandru, în timp ce Brenna se întorcea să iasă. Și mă gîndesc foarte des.

Brenna simți un fior prin inimă și trase aer în piept, ca să se calmeze.

– Ei, da' bine ai mai ales momentul. Însă, la urma urmei, tu niciodată n-ai avut noțiunea timpului, decît la muzică.

– Mă gîndesc des la tine, repetă el.

Se apropie de Brenna, mulțumit cînd în ochii ei se ivi prudența.

– Ce te-a apucat?

Era încurcată, iar ea nu se simțea *absolut niciodată* încurcată în prezența unui bărbat. Cu siguranță, nu într-a lui Shawn. Îi putea face față, desigur. Dintotdeauna o făcuse şi întotdeauna avea s-o facă. Dar nu-şi mai putea clinti picioarele din loc.

Ce interesant! reflectă Shawn, în timp ce continua să se apropie. Părea nervoasă, iar obrajii i se înroşeau treptat.

– Niciodată nu m-am gîndit că aş face asta.

Întinse o mînă cu degete lungi, pentru a o cuprinde de ceafă, şi o trase cu un pas spre el, fără a-i scăpa o clipă ochii din privire.

– Iar acum, mă gîndesc tot timpul.

Îşi lăsă gura peste a ei, O alunecare a buzelor, abia simțită, sîcîitoare, pustiitoare.

Brenna ar fi trebuit să-l prevadă capabil de un asemenea sărut, dacă şi-o punea în minte. Încet, gingaş, senzual, astfel încît femeia abia îşi mai putea păstra şirul gîndurilor. Mîna de pe ceafa ei o strîngea, o elibera, strîngea, slăbea, făcîndu-i inima să bată haotic. O inunda căldura, umplîndu-i gîtlejul, sînii, abdomenul, înmuindu-i genunchii pînă se simți gata să se clatine spre el, pradă ritmului seducător al propriului ei puls, pe care Shawn i-l dirija numai şi numai cu gura.

Tremura. Shawn absorbea prima senzație superbă de a o avea pe Brenna O'Toole tremurînd lipită de el. Apoi, imediat, dori s-o mai simtă o dată.

Dar îi dădu drumul, cînd Brenna îşi propti o mînă în umărul lui, ca să-l oprească.

– Săptămîna trecută, cînd m-ai sărutat, m-ai luat prin surprindere, îi spuse el, în timp ce ochii ei se limpezeau treptat. Se pare că şi eu ți-am făcut acum acelaşi lucru.

„Vino-ți în fire, fato", îşi impuse ea. „Nu aşa te comporți cu un bărbat".

– Atunci, sîntem chit.

Ochii lui se îngustară, bănuitori.

– Deci, e o întrecere, Brenna?

Mai la largul ei auzindu-i iritarea din glas decît cînd îi vorbise pe tonul acela seducător, Brenna dădu din cap:

– Întotdeauna am fost de părerea asta. Dar, în sensul pozitiv al sexualității, putem cîştiga amîndoi. Şi-acum, am nişte clienți de servit.

Cînd ieşi din bucătărie, buzele continuau s-o furnice.

– Om fi putînd cîştiga amîndoi, murmură Shawn, dar nu cred că voi juca după regulile tale, Brenna, draga mea.

Şi, foarte mulțumit de sine însuşi, reveni la aragaz, să-i fericească pe turiştii germani.

Duminică, soarele se hotărî să strălucească, pe un cer albastru şi senin. Departe, spre răsărit, o dîră cenuşie anunța că furtuna care bîntuia în zare avea şanse să-şi facă apariția pînă la căderea nopții. Dar, deocamdată, era o zi frumoasă, minunată pentru plimbările pe dealuri.

Shawn se întreba dacă, în caz că trecea ca din întîmplare pe la familia O'Toole, avea să fie invitat la un ceai cu biscuiți. I-ar fi făcut să vadă reacția Bren-

nei, după cele întîmplate în seara trecută.

Bănuia că înțelegea ce se întîmpla în capul ei. Era o femeie căreia îi plăcea să acționeze – în propriul ei stil. Pas cu pas şi cu vioiciune. Din cine ştie ce motiv, i se năzărise pe el, iar lui Shawn ideea începea să-i placă. Îi plăcea destul de mult, dacă stătea să se gîndească.

Dar şi el avea un fel propriu de a proceda. Poate că nu chiar pas cu pas şi în linie dreaptă, Shawn preferînd căile ocolite. La urma urmei, mersul drept înainte te împiedică să observi toate mărunțişurile care se întîmplă în jur.

Shawn era un om care prețuia lucrurile mărunte. Ca de pildă, cîntecul limpede al ciocîrliei, sau strălucirea unui anumit fir de iarbă în soare. Şi, în fața lui, modul cum se profilau colinele pe valurile neliniştite ale mării.

Putea hoinări astfel ore întregi, şi aşa făcea, cînd uita de sine. Era pe deplin conştient că majoritatea oamenilor credeau că pierdea vremea visînd şi zîmbeau îngăduitori. Dar, în realitate, Shawn făcea atunci totul. Gîndea, punea în ordine, contempla.

Şi, întrucît contempla, n-o văzu pe Mary Kate decît cînd îl salută, luînd-o la fugă în direcția lui.

– Ce zi superbă pentru o plimbare! comentă Shawn, vîrîndu-şi mîinile în buzunare, ca să nu rişte nimic.

– De nu ştiu cînd n-a mai fost aşa de cald, îşi netezi Mary Kate părul puțin răvăşit de scurta alergătură. Tocmai mă gîndeam să trec pe la tine, cînd te-am şi văzut.

– Pe la mine?

Observă că îşi schimbase rochia de duminică, purtînd un pulovăr ce părea nou şi cercei, iar parfumul şi rujul erau aplicate proaspăt.

Toate micile momeli pe care le folosesc femeile. Dintr-o dată, Shawn nu se mai îndoi că Brenna avusese dreptate. Iar acest lucru îl îngrozea.

– Speram să te ții de cuvînt, cu ce-ai spus aseară.

– Ce-am spus aseară?

– Că îți pot asculta oricînd muzica. Îmi place să te-ascult cum îți cînți compozițiile.

– A... Eu tocmai veneam pe la voi, ca să discut o problemă cu Brenna.

– Nu-i acasă.

Înțelegînd că Shawn avea nevoie de o mică încurajare, Mary Kate îl luă de braț.

– Maureen avea nevoie de o reparație, aşa că s-a dus, cu mama şi cu Patty.

– Atunci, să vorbesc cu tatăl tău...

– Nici el nu e acasă. A plecat cu Alice Mae pe plajă, să caute scoici. Dar eşti binevenit.

Ştiind că era îndrăzneață, Mary Kate începu să-şi plimbe mîna pe brațul lui, din mers. Senzația muşchilor – braț de bărbat, nu de băiat – îi făcea inima să bată mai repede.

– Îți fac cu plăcere un ceai şi-ți dau o gustare.

– Drăguț din partea ta.

Era ca şi mort. Cînd trecură de culmea colinei, zări casa O'Toole. Deşi prin horn ieşea un fuior de fum, părea pustie.

Camioneta Brennei nu era parcată alături.

Cățeaua nu se vedea nicăieri. Se părea că pînă şi Betty îl părăsise, cînd avea mai mare nevoie.

Nu-i mai rămăsese decît să bată în retragere, ca un laş şi cît mai repede.

– Ce-oi fi avut în cap? se opri el brusc, bătîndu-se peste frunte. Era vorba că-l ajut pe Aidan... în casă. Uitasem complet.

Cît putea de repede, îşi desprinse braţul dintr-al lui Mary Kate, dîndu-i uşurel mîna la o parte, ca şi cum ar fi fost un cățel gata să-l muşte. *Cuminte, fetiţo!*

– Uit mereu tot felul de lucruri, deci nu cred c-o să se mire că am întîrziat.

– Ei, dar dacă tot eşti în întîrziere... se aplecă Mary Kate spre el, aproape atingîndu-l, cu un gest în care pînă şi un laş zăpăcit ca Shawn putea recunoaşte o invitaţie.

– Precis mă caută.

De astă dată, o bătu pe cap, ca pe un copil, iar buzele ei care începeau să se bosumfle îi dădură de înţeles că pricepuse aluzia.

– Voi veni la un ceai, foarte curînd. Şi-acum, transmite-le alor tăi salutări, da?

Abia după ce făcu douăzeci de paşi, Shawn răsuflă uşurat. Ce le-o fi apucat, aşa dintr-o dată, pe toate fetele din familia O'Toole? Poftim: acum, în loc de plimbare liniştită, poate şi o ceaşcă de ceai în bucătăria unor prieteni şi cîtva timp acasă, singur, compunîndu-şi cîntecele, onoarea îl obliga să se ducă în sat şi să-şi găsească ceva de lucru la Aidan.

– Ce-i cu tine aici?

– E o poveste lungă şi complicată.

Shawn intră în casă, privind prudent în jur.

– Jude e acasă?

– E sus, cu Darcy. Sora noastră nu se poate hotărî cu ce să se îmbrace ca să-l scoată din minţi pe dublinezul cu care se întîlneşte.

– Înseamnă că o vreme vor fi ocupate. Perfect. Mi-e pîn-aici de femei, explică Shawn, cînd Aidan îl privi întrebător. Ia uite ce cîine frumos, se aplecă el să-l scarpine pe Finn. Creşte văzînd cu ochii.

– Aşa e, şi-i convine, nu, băiete?

Finn întoarse nişte ochi adoratori spre Aidan, dînd din coadă cu un asemenea entuziasm, între genunchii lui Shawn şi masa de lîngă uşă, încît se auzi un ropot ca de tobă.

– Dacă mai creşte mult, o să răstoarne lămpile de pe masă, cu coada asta a lui. Ai o bere-n plus?

– Am şi două – cîte una pentru fiecare. Femeile, continuă Aidan în timp ce mergeau spre bucătărie, dacă tot ai adus vorba de ele, au să-ţi facă mereu neplăceri de-un fel sau altul. De vină e mutra ta simpatică.

Amuzat, Shawn se aşeză la masă, în timp ce Aidan destupa două sticle de Harp. Puse o mînă pe capul lui Finn, absent.

– Las-că şi tu de-ai descurcat bine în materie de cucoane, din cîte-mi amintesc. Şi nu eşti nici pe departe la fel de arătos ca mine.

– Da, dar sînt mai deştept.

Cu un zîmbet, Aidan îi dădu fratelui său sticla.

– M-am păstrat pentru cea mai bună dintre ele.

– Nu te pot contrazice.

După ce ciocniră, Shawn bătu îndelung, cu sete.

– Ei bine, nu ca să-ţi vorbesc despre femei am venit, ci pentru ca să scap un timp de ele.

– Dacă ai de gînd să discutăm afaceri, am şi aşa ceva.

Aidan puse pe masă o cutie cu crochete şi se aşeză.

– Azi-dimineaţă mi-a telefonat tata. El şi mama vă trimit tuturor salutări. Voia să te sune şi pe tine.

– Eram la o plimbare. Cred că nu m-au găsit.

– Ei, cea mai importantă veste e că săptămîna viitoare pleacă la New York ca să se vadă cu Magee.

Întrucît cîinele îl privea cu mare speranță, Aidan îi aruncă şi lui o crochetă.

– Vrea să-l cunoască mai bine, înainte de a lua vreo hotărîre.

– Nimeni nu poate cunoaşte omul mai bine şi mai rapid decît tata.

– Ie dară. Şi, între timp, Magee îl trimite aici pe omul lui, ca să se orienteze şi el. Se numeşte Finkle şi va sta la hotelul de pe faleză. Tata şi cu mine ne-am înțeles să nu discutăm problemele financiare cu Finkle pînă nu ne lămurim mai clar ce e cu acest Magee.

– Tata şi cu tine vă pricepeți cel mai bine la chestiunile astea. Dar...

– Dar...?

– Mi se pare că ce ne interesează e cu cît ne vom alege din afacere. Ca bani, da, dar şi ca mod în care proiectul ăsta al lui Magee va avantaja cîrciuma.

– Indiscutabil.

– Deci, continuă Shawn, după ce sorbi gînditor din bere, şmecheria ar fi cum să obținem cît mai multe informații, fără a-i da tot atîtea în schimb.

– De asta o să se ocupe tata, la New York.

– Ceea ce nu ne împiedică să ne ocupăm şi noi, aici.

La fel de vulnerabil ca Aidan, Shawn îi dădu şi el lui Finn o crochetă.

– Ceea ce avem în mica noastră familie fericită, Aidan, este omul de afaceri – adică tu, înclină Shawn sticla spre fratele lui.

– Aşa se pare.

– Şi, urmă el, ridicînd un deget spre tavan, mai avem sus două femei. Una, grațioasă şi fermecătoare, are o sfială care ascunde un creier isteț, pentru cei ce nu ştiu să observe. Cealaltă, cochetă şi frumoasă, are

obiceiul de a juca bărbații pe degete înainte ca ei să-şi dea seama că are o coloană vertebrală de oțel.

Aidan dădu din cap, încet:

– Continuă.

– Pe urmă, sînt eu, fratele care n-are în cap nici o celulă cenuşie pricepută la afaceri. Omul afabil, care nu dă atenție problemelor pecuniare.

– Mă rog, eşti tu destul de afabil, Shawn, dar la afaceri ai un cap la fel de bun ca al meu.

– Nu-i adevărat, însă am totuşi destul ca să supraviețuiesc. Destul ca să ştiu că asupra ta se va concentra Finkle.

Gesticulă absent spre Aidan cu berea, în timp ce continua, îngîndurat:

– Iar în acel timp, noi ceilalți putem să-l înconjurăm şi să-l descoasem, ca să zic aşa, fiecare în felul lui. Cred că, pînă să terminăm, vom şti tot ceea ce e de ştiut. După care tu, Aidan, vei încheia tranzacția. Iar *Gallagher's* va fi cel mai elegant local din țară, cel care va fi menționat cînd se va vorbi despre ospitalitatea şi muzica irlandeză.

Aidan se rezemă de spătar, cu ochii gravi, întunecați.

– Asta vrei tu, Shawn?

– Asta vrei şi tu.

– Nu asta te-am întrebat.

Înainte ca Shawn să ridice din nou sticla, Aidan îl apucă de încheietura mîinii, destul de strîns pentru a-l face să-şi încline capul întrebător.

– Asta îți doreşti?

– *Gallagher's* este firma noastră, răspunse Shawn simplu. Se cuvine să fie cea mai de soi.

După un moment, Aidan îi dădu drumul şi se ridică, neliniştit.

– Niciodată nu mi-am închipui că ai vrea să rămîi.

– Unde să mă duc? De ce?

– Întotdeauna am crezut că va veni o zi cînd ai să înțelegi ce-ți dorești de la muzica ta, și vei porni după acel lucru.

– Am ceea ce-mi doresc de la muzica mea.

Întrucît crochetele nu se mai apropiau de el, Finn se culcă sub masă, la picioarele lui Shawn.

– Mă bucură.

– De ce n-ai încercat niciodată s-o vinzi? De ce nu te-ai dus niciodată la Dublin, la Londra sau la New York, ca să cînți în localurile de-acolo și să te-audă lumea?

– Nu e gata pentru vînzare.

Era o simplă scuză, dar alta nu avea. În rest, putea spune adevărul.

– Și nu țin deloc să merg la Dublin, Londra sau New York, Aidan, nici în alte părți, pentru a cînta ca să am ce mînca. Locul meu e aici. Și inima mea, tot aici.

Se rezemă în scaun, frecînd absent coastele lui Finn cu piciorul.

– Eu n-am în mine dorul de ducă pe care l-ai avut tu, sau Darcy, mama ori tata. Vreau ca dimineața cînd mă scol să văd locuri cunoscute și să aud sunete familiare. Mă echilibrează, înțelegi, să cunosc numele celor din jurul meu și să mă simt acasă oriunde m-aș uita.

– Tu ești cel mai bun dintre noi, spuse încet Aidan, făcîndu-l să rîdă surprins și jenat.

– I-auzi, asta-i o declarație epocală.

– Ești, într-adevăr. Ai o inimă înrădăcinată în pămîntul de-aici, în mare și în aer, plină de iubire și respect pentru ele. Eu n-am putut avea așa ceva pînă

n-am pornit în lume. Și cînd am plecat, Shawn, îți spun eu, nu credeam să mă mai întorc vreodată.

– Dar asta ai făcut, și ai rămas aici.

– Pentru că mi-am dat seama de un lucru pe care tu l-ai știut dintotdeauna. Ăsta e locul nostru în lume. Drept ar fi ca, dacă ne-am lua după suflet, nu după vîrstă, tu să conduci cîrciuma.

– Și s-o fac praf în mai puțin de-un an. Mulțumesc, nu.

– Totuși, n-ai face-o. Întotdeauna ți-am acordat creditul pe care îl meriți.

Shawn învîrti în mînă sticla de Harp, privind-o gînditor, apoi îi făcu cu ochiul cîinelui de la picioarele lui.

– Cîte sticle ca asta a bătu stăpînu-tău pînă să ajung eu aici, Finn, băiete?

– N-am băut nimic. Vreau să-mi înțelegi sentimentele și gîndurile înainte de a se schimba totul din nou. Și se va schimba, dacă încheiem tîrgul ăsta.

– Se va schimba, dar în direcția stabilită de noi.

– O să-ți consume din timp.

Shawn se gîndise la asta, inclusiv la felul cum s-ar fi folosit de timpul respectiv.

– Am timp destul.

– Și din timpul lui Darcy – care n-o să se bucure deloc.

– Nu, răsuflă prelung Shawn. Dar o să se bucure îndeajuns de bijuteriile și bibelourile pe care și le va putea cumpăra din profituri. Și va sta alături de *Gallagher's*, Shawn, își privi el fratele în ochi. Poți fi sigur de asta.

– Cel puțin, pînă pune mîna pe soțul ăla bogat.

– Iar pe urmă, cînd va binevoi să ne viziteze pe noi, ceilalți, care rămînem țărani, tot ai să-i poți cere să ia un șorț pe ea și să ducă o tavă.

– Ca să-mi dea cu ea în cap.

Totuşi, Aidan dădu din cap, înţelegător.

– Ie dară, ar da o mînă de ajutor, la nevoie. Ştiu.

– Nu lua numai asupra ta toată povara asta – tranzacţia, formalităţile şi toate grijile. Sîntem trei – mă rog, patru, acum că o avem şi pe Jude Frances. *Gallagher's* e a familiei. Ne vom descurca bine în afaceri, Aidan. Presimt.

– E bine că ai venit. Acum mi-e mintea mai limpede decît înainte.

– Ei, atunci, ar trebui să mai merit o bere înainte de...

Shawn se întrerupse, auzind voci de femei.

– O, Maică binecuvîntată, auzi-le că vin. Eu m-am dus. O iau prin spate.

– Data viitoare, am să te-mbăt şi scot eu de la tine ce te sperie atîta la femei.

– Dacă-n viitorul apropiat nu găsesc nici o soluţie, am să te- anunţ.

Şi, cu aceste cuvinte, Shawn ieşi pe uşa din spate.

Capitolul 8

Melodia care răsuna prin capul lui Shawn îl binedispunea la maximum. În timp ce fumul din tigăi şi cratiţe plutea în sus, iar uleiul începea să sfîrîie pe foc, Shawn lăsa cîntecul să se desfăşoare, notă cu notă, schimbînd apoi gama pentru a fi puţin mai dramatic. Cuvintele încă nu-i erau clare, dar aveau să se lămurească şi ele. I se părea un cîntec de vară, vesel şi luminos. Iar gîndindu-se la el, ascultîndu-l în minte, uita de iarna posomorîtă.

Berea şi conversaţia din ajun, în bucătăria lui Aidan, îl liniştiseră. Aşa cum îi convenea şi lui.

Pe moment, nici nu putea înţelege de ce devenise atît de nervos. Mica Mary Kate trecea doar printr-una din acele faze tipice pentru fete, care urma să se încheie la fel de rapid pe cît începuse.

Şi el trecuse prin asemenea perioade, nu?

Îşi amintea clar cum oftase şi se tînguise pentru drăgălaşa Colleen Brennan, la vîrsta de optsprezece ani. Din fericire, nu-şi adunase niciodată curajul pen-

tru a face mai mult pe-atît, întrucît pe-atunci drăgălaşa Colleen Brennan avea douăzeci şi doi de ani şi era logodită cu Tim Riley.

Trecuse peste această problemă în cîteva săptămîni, apoi începuse să ofteze după altă mutrişoară drăguţă. Pînă la urmă, desigur, făcuse mai mult decît să ofteze şi descoperise miracolul fără seamăn de a avea o femeie goală sub el.

Totuşi, era atent pe cine atingea şi cum atingea, astfel încît, la sfîrşit, amîndoi să se poată despărţi mulţumiţi de experienţa trăită. Shawn nu era omul care să ia cu nepăsare dragostea. Motiv pentru care, probabil, de cîteva luni nu mai avusese parte de acel miracol fără seamăn.

Şi, îşi imagina el, probabil că din cauza asta îi înfierbînta aşa O'Toole glandele.

Nu era deloc sigur, încă, dacă avea intenţia să facă ceva sau nu. Brenna era o enigmă, iar Shawn socotea că ar fi fost mai bine s-o lase nerezolvată. Puţin timp, cîtăva vreme, şi amîndoi aveau să revină pe terenul cunoscut, dacă puteau lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul firesc.

Atunci, avea să se liniştească din nou, văzîndu-şi de viaţa lui.

Nu trebuia decît să uite cît îl stimula senzaţia gurii ei lipite de a lui.

Controlă mîncarea din oală şi mai adăugă puţin măghiran în borş, metodă pe care o învăţase din proprie experienţă.

Îi plăcea în mod special să prezinte cît mai atractiv mîncarea cînd erau yankei în cîrciumă. Reacţiile lor diversificate îl amuzau întotdeauna. Jude servea din nou la mese, iar Shawn ştia că n-avea să-l dezamăgească.

Între timp, avea de fiert peşte pentru doi excursionişti din Wexford. Puse peştii în ulei, apoi ridică privirea, cînd uşa din spate se deschise.

Cît ai clipi, spinarea îi deveni ţeapănă, ochii i se îngustară şi prin burtă începu să-i salte o minge cu ţepi.

– Ce bine miroase, comentă Brenna, adulmecînd prin jur.

Era fardată şi purta o pereche de cercei scînteietori. Şi, pentru Dumnezeu, rochie – o rochie care nu lăsa formele trupului în seama imaginaţiei şi lăsa să se vadă mult din piciorul suplu şi musculos.

– Ce-i cu tine, gătită aşa?

– Iau cina cu Darcy şi dublinezii ei.

Mai degrabă şi-ar fi tras un scaun la masă, să se înfrupte pe săturate din mîncarea lui Shawn, dar îşi dăduse cuvîntul.

– Ieşi cu un bărbat pe care nu l-ai mai văzut în viaţa ta?

– L-a văzut Darcy, iar acum ar fi cazul să mă duc sus şi s-o iau din faţa oglinzii, altfel mai stă acolo încă o oră să se dichisească şi rămîn nemîncată.

– Ia stai naibii o clipă!

Numai tonul lui ar fi fost de ajuns ca s-o oprească, atît de tăios şi necaracteristic pentru el era. Însă, chiar înainte ca Brenna să se întoarcă, o şi apucă de braţ.

– Da' ce ţi s-a năzărit? întrebă ea.

– Şi parfum... constată Shawn dezgustat, simţindu-i mirosul îmbătător. Ar fi trebuit să m-aştept. Ei bine, poţi să te- ntorci pe călcîie şi să te duci înapoi acasă. Nu-ţi permit să umbli îmbrăcată aşa.

Ajunsă la capătul răbdării, Brenna era gata să se repeadă la el, dar nu-şi putea învinge şocul.

– Nu-mi permiţi...? Îmbrăcată... cum?

– Nu, nu-ți permit. Şi ştii foarte bine cum eşti îmbrăcată. Mă mir că mama ta te-a lăsat să ieşi din casă în halul ăsta.

– În caz că ai uitat cumva, am douăzeci şi patru de ani. Mama mea a încetat de cîțiva ani încoace să-mi mai aprobe deciziile vestimentare. Şi, cu siguranță, nu te priveşte cu ce mă îmbrac.

– Am eu grijă să mă privească. Şi-acum, du-te-a-casă şi spală-ți mizeriile alea de pe față.

– Nici nu mă gîndesc.

De fapt, folosise rujul şi fardurile numai fiindcă ştia că Darcy i le-ar fi trîntit pe față în straturi de două ori mai groase, dacă venea nemachiată. Dar nu avea nici un motiv să menționeze acest lucru, cu atît mai mult cu cît nervii începuseră să mistuie efectele şocului.

– Bine, atunci o fac eu, acum şi aici.

Shawn o apucă sub un braț, fără să-i ia în seamă țipetele şi pumnul cu care începu să-l lovească în tîmplă, şi o cără spre chiuvetă. Prin ceața neagră a furiei, îi întrezări capul ajungînd sub robinet şi dădu drumul la apa rece, cu toată presiunea.

În acel moment, intră Jude.

– Shawn!

Tonul ei uluit şi oarecum matern îl opri.

– Ce Dumnezeu faci? Las-o jos pe Brenna, imediat!

– Fac ceea ce trebuie să fac. Uită-te cum s-a împopoțonat, Jude, şi numai ca să iasă cu un bărbat străin. Nu se cade.

Printre înjurături, Brenna reuşi să se întoarscă, încercînd să-l muşte de piept, dar nu apucă decît flanela. Întrucît amenința să facă un lucru deosebit de urît şi dureros cu bărbăția lui, Shawn, prudent, o strînse şi mai tare.

Ei, ei, îşi spuse Jude, făcînd eforturi să nu-şi arate amuzamentul.

– Las-o jos, spuse ea mai încet. Să-ți fie ruşine.

– *Mie* să-mi fie ruşine? Cu rochia asta pe ea, parc-ar fi goală, şi tot mie să-mi fie ruşine?

– Brenna arată fermecător.

Negăsind altă soluție, Jude se apropie de el, cu grijă să evite picioarele Brennei care se agitau, şi-l apucă de ureche.

– Las-o jos.

– Au! Ei, fir-ar să fie!

Ultima femeie care-l trăsese aşa de urechi fusese mama lui – şi nici atunci nu putuse să se apere.

– Nu fac decît să-i port de grijă... Bine, lasă-mă! îi ceru el, cînd Jude îi răsuci urechea fără milă.

O puse pe Brenna jos, apoi trase aer în piept, adînc, enervat.

– Nu înțelegi situația, începu el şi imediat se clătină, cînd Brenna înhăță o tigaie şi-l pocni cu ea în cap.

– Nenorocitule! Nu-s la discreția ta şi ai face bine să ții minte!

Shawn se agăță de marginea chiuvetei, văzînd cum trei Brenne identice porneau spre scara din spate.

– M-a lovit...

– Ai meritat.

Totuşi, Jude îl luă de mînă, cu blîndețe.

– Mai bine stai jos. Ai noroc că n-a luat oala de tuci, altfel acum ai fi zăcut pe spate.

– Nu vreau să iasă cu nu ştiu ce dublinez...

Amețit, Shawn se lăsă condus de Jude spre un scaun.

– Nu vreau să umble prin lume arătînd aşa.

– De ce?

– Că nu vreau eu, de-aia!

Răbdătoare şi mai înţelegătoare decît îi dădea de înţeles, Jude îşi trecu delicat degetele prin părul lui.

– În viaţă mai trebuie să facem şi ce nu vrem. Nu ţi-a crăpat pielea, dar vei avea un cucui zdravăn.

Îi ridică faţa spre a ei şi, mişcată de expresia lui îndărătnică şi nefericită, îl sărută uşurel.

– Nu ştiam că ai un cap aît de tare. Dacă nu vrei ca Brenna să iasă cu alţii, de ce n-ai invitat-o tu?

Shawn se foi în scaun.

– Nu sîntem în asemenea relaţii.

De astă dată, Jude îi cuprinse obrazul în căuşul palmei.

– Nu?

Şi, lăsîndu-l să fiarbă în suc propriu, se duse să ia de pe foc peştii care deja se făcuseră scrum.

– Nu vreau să fim.

Colţurile gurii lui Jude se arcuiră.

Rămînînd întoarsă cu spatele spre el, scoase două porţii noi de peşte.

– Văd că trebuie să-ţi repet: în viaţă, nu merg toate numai cum vrem noi.

– Pentru mine, da, se ridică Shawn în picioare, aşteptînd un moment să-i treacă ameţeala. Eu am mare grijă cu ceea ce-mi doresc.

– Şi eu am avut, cîndva. Şi am ajuns aici fiindcă mi-am dorit mai mult.

– Ei bine, eu am ajuns deja acolo unde vreau să fiu, aşa că-mi pot permite să am grijă.

Cu peştii în mînă, Jude îi aruncă o privire lungă.

– Eşti, într-adevăr, tare de cap.

– Şi prefer aşa. Nu, nu te deranja, îi fac eu.

Shawn dădu la o parte tigaia şi luă alta, pentru a pune la încălzit ulei proaspăt.

– Roagă-l pe Aidan să le mai servească excursioniştilor un rînd de bere, pe banii mei, cu scuze pentru întîrzierea mîncării, vrei, iubito?

– Bine!

Jude dădu să iasă, apoi se întoarse.

– Shawn, poate că ţie îţi place unde eşti, poate că e locul potrivit pentru tine. Dar există momente cînd trebuie să te asiguri. Să faci un pas înainte, sau unul înapoi. Dacă baţi pasul pe loc, nu eşti cinstit nici cu Brenna, nici cu tine însuţi.

– Vorbeşte psiholoaga din tine?

Shawn întoarse capul la timp pentru a o vedea tresărind, apoi coborî ochii.

– N-am spus-o cu intenţie rea, Jude. Şi ai drepate. Numai că încă nu m-am hotărît în ce direcţie s-o iau.

Începu să ungă peştii cu unt şi făină, meditativ.

– Adevărul e că ea m-a provocat. Şi nu-mi place să fiu provocat. Îmi trezeşte dorinţa de a mă împotrivi.

– Te înţeleg, la fel cum înţeleg şi că Brenna e genul care are nevoie să acţioneze. Într-un sens sau altul.

– Ie dară.

Încruntat, Shawn ridică degetele pentru a-şi atinge prudent cucuiul.

– Într-un sens sau altul...

– Dacă mai suporţi încă un sfat, cînd o auzi pe Brenna coborînd scara, găseşte-ţi ceva de lucru în cămară.

– Eşti o femeie foarte înţeleaptă.

– Merge bine, nu-i aşa? întrebă Darcy în timp ce se pudra, în toaleta restaurantului, aruncîndu-i Brennei o privire în oglindă.

– Mîncarea e delicioasă.

– Da, şi asta, dar eu vorbeam aşa, în general. Ce plăcut e să fii, măcar din cînd în cînd, şi cu un bărbat mai sofisticat. Matthew a locuit la Paris un an de zile, continuă Darcy, vorbind despre partenerul ei. Vorbeşte limba ca un francez get-beget. Cred c-am să-i sugerez ideea să mă ducă acolo într-un weekend, nu peste mult.

Împotriva propriei ei voinţe, Brenna fu nevoită să rîdă.

– Vrei să spui, vei face aşa încît să creadă că a lui a fost ideea.

– Evident. Bărbaţii preferă aşa. Iar Daniel te place foarte mult.

– E destul de simpatic.

Ştiind că Darcy ar mai fi întîrziat acolo un veac înainte de a se considera destul de aranjată pentru a se întoarce la masă, Brenna îşi scoase rujul – sau, mai bine zis, rujul lui Mary Kate, şterpelit din baie.

– Arată superb şi e putred de bogat. Ce-ar fi să ne invite pe amîndouă la Paris?

– N-am timp să mă duc în Franţa, nici chef să-mi plătesc singură drumul, în moneda care le convine bărbaţilor.

– Avem tot timpul, replică Darcy, înfoindu-şi părul. Iar o femeie deşteaptă nu plăteşte, sub nici o formă, decît dacă vrea ea. Nici eu nu mor să mă culc cu Matthew.

– Credeam că-ţi place.

– De plăcut, îmi place, da. Dar nu mă inspiră în sensul ăla. Asta însă ar putea să se schimbe, adăugă ea, veselă.

Cu buzele boţite, Brenna îşi studie rujul, răsucindu-l înainte şi-napoi.

– Ai vrut vreodată în viaţa ta să te culci cu un bărbat care nu voia să se culce cu tine?

– În viaţa mea n-am cunoscut un bărbat care să nu-şi descheie fermoarul la cea mai mică provocare. Aşa sînt făcuţi ei, deci nu-i poţi învinui.

– Dar ar trebui să existe unii care, în anumite împrejurări, pur şi simplu nu se pot simţi atraşi de o anumită femeie, în sensul acela.

– Cred că fiecare regulă are şi excepţii. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, o bătu ea pe umăr, a încurajare. Daniel te găseşte foarte atrăgătoare. Sînt sigură că s-ar culca bucuros cu tine, dacă ai vrea şi tu.

Expirînd prelung, Brenna vîrî rujul la loc în poşetă.

– I-auzi, ce mai uşurare!

Se simţea minunat. Mai bine ca oricînd în viaţa ei. O masă civilizată, într-un local civilizat, cu oameni civilizaţi.

Murea de plictiseală, dar n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului.

Îi dăduse lui Daniel numărul ei de telefon, jurînd în sinea sa că, dacă o suna ca s-o invite, avea să iasă din nou cu el în oraş. Fusese politicos şi amuzant, îşi reaminti Brenna, în timp ce se întorcea acasă de la cîrciumă, unde fusese lăsată la sfîrşitul întîlnirii.

Daniel se prefăcuse că-l interesa activitatea ei şi chiar făcuse efortul de a descoperi că aveau ceva în comun – şi anume, filmele americane vechi, de gen *noir*.

Daniel avea o videotecă numeroasă cu asemenea filme şi îi propusese în treacăt să vină la Dublin, ca să-şi organizeze propriul lor mic festival cinematografic.

S-ar fi putut să-i facă plăcere. La fel cum îi făcuse plăcere şi sărutul de la despărţire. Daniel nu se pur-

tase peste măsură de familiar, nu-şi lăsase mîinile să cutreiere pe unde nu se cuvenea, cu o cunoştinţă atît de recentă.

Un individ absolut drăguţ.

Şi lua-l-ar dracu' pe Shawn Gallagher că-i făcuse praf papilele gustative, de nu mai putea percepe savoarea altui bărbat.

Încetini maşina şi se opri în dreptul casei lui, lăsînd motorul în ralenti, cu ceaţa firavă plutind în jur.

Era acasă, ba bine că nu, şarpele pîndind în iarbă. În salon ardea lumina. Probabil că Shawn cînta la pian. Dacă ar fi lăsat o fereastră deschisă, notele ar fi răsunat în noapte.

Brenna îşi dorea să le fi auzit.

Întrucît conştiinţa acestui fapt o blegea, se încruntă aprig. O tenta amarnic să cotească pe strada lui, să se ducă la uşă şi să-i spună pe şleau ce avea de spus.

Dar asta ar fi însemnat că acorda o importanţă prea mare celor întîmplate în bucătăria cîrciumii. Mai bine îl ignora. Nesimţitul.

Ce fel de om era acela care putea s-o sărute ca şi cum ar fi petrecut bucuros o eternitate cu buzele lipite de ale ei, iar în seara următoare se comporta ca un tată turbat de furie?

Auzi, s-o spele pe faţă!

Îşi trase nasul şi dădu să se răsucească la loc în scaun, cînd îi atrase atenţia o mişcare în fereastra de la etaj. Un moment, rămase împietrită, speriată că Shawn era acolo, privind-o în timp ce ea se uita la casa lui.

Dar obrajii nu apucară să i se îmbujoreze de jenă, căci văzu silueta unei femei, cu părul blond strălucind în lumina delicată a lunii.

Prin urmare, Brenna oftă, deschise fereastra maşinii, îşi încrucişă braţele pe margine şi rămase cu bărbia rezemată deasupra.

Oare cît de des apărea sărmana Lady Gwen noaptea în fereastră, singură, părăsită şi cu inima frîntă?

– De ce ne batem capul cu ei, Gwen? De ce-i lăsăm să ni se bage aşa în suflet? Una peste alta, sînt îngrozitor de enervanţi.

Inima lui e în acest cîntec. Brenna auzi cuvintele ca şi cum i-ar fi fost şoptite direct la ureche. *Şi tu de asemenea. Ascultă.*

Închise strîns ochii, căci în cap începea să i se dilate o senzaţie înfricoşătoare.

– Nu, nu, am terminat, şi cu asta şi cu el. Nu-l mai învrednicesc pe Shawn cu nici un gînd, cu nici o clipă din timpul meu. A avut parte de destule, prea multă vreme.

Cu o mişcare aproape violentă, trase de schimbătorul de viteze şi porni spre casă.

Ştia că lucra de una singură, căci se interesase. Michael O'Toole avea nişte treburi la hotelul de pe faleză, iar Jude plecase la cumpărături.

În timp ce urca treptele, o auzi bătînd cu ciocanul. Ceea ce însemna, îşi dădu el seama, că era înarmată. Un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Îşi petrecuse aproape toată noaptea meditînd – obicei care se generaliza, costîndu-l mult somn. Şi ajunsese la concluzia că Jude avea dreptate. Era timpul să acţioneze, într-un sens sau în altul. Probabil conversaţia care urma avea să determine direcţia în care să se îndrepte.

Shawn auzi că bubuiturile proveneau din debaraua camerei pentru copil. În urma unui impuls, lucru rar

pentru el, închise uşa, o încuie şi vîrî cheia în buzunar. Aşa, cel puţin, Brenna nu putea pleca pînă nu asculta tot ceea ce avea el să-i spună.

Pregătit pentru explozia pe care era sigur că avea s-o provoace, porni spre debara.

– Jude? Te-ai şi întors? Ei, ia uită-te puţin la rafturile astea de-aici şi vezi dacă-s pe placul tău.

De pe a treia treaptă a scării, Brenna privi peste umăr şi îl văzu, în uşă, pe Shawn.

Acesta aştepta. Brenna însă, în loc de a se lansa într-o tiradă, privi doar prin el, apoi se întoarse la ceea ce lucra. Semn cît se putea de rău, după părerea lui.

– Vreau să-ţi vorbesc, începu el.

– Sînt ocupată. N-am timp de taclale.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Shawn intră, punîndu-i o mînă pe şold.

Avu nevoie de mult curaj ca să nu şi-o smulgă înapoi, cînd Brenna îl privi lung, strîngînd mai tare ciocanul în mînă.

– Vrei să-ţi ţii mîna aia acasă?

– Nu.

O fi avut el curaj, dar avea şi creier. Cu o mişcare rapidă, îi smulse ciocanul.

– Am în cap un căcat de cucui cît o minge de golf. N-am chef să-mi mai iasă unu. Numai cîteva cuvinte vreau să-ţi spun, Brenna.

– Eu n-am nimic să-ţi spun, Shawn, şi întrucît preţuiesc prietenia care ne uneşte de-o viaţă, îţi cer ca acum să mă laşi în pace.

Nasol, într-adevăr, îşi spuse Shawn, simţind în gît un nod de panică.

– Vreau să-ţi prezint scuzele mele.

Brenna îşi schimbă poziţia pe scară, întorcîndu-i spatele, şi scoase ruleta.

Femeia asta scotea la iveală tot ce avea mai rău în el, îşi spuse Shawn, în timp ce o apuca de şolduri, ridicînd-o de pe scară. Brenna se răsuci, luîndu-şi avînt, iar Shawn, deşi se aşteptase, nu evită lovitura.

Mai ales cînd îi zări lacrimile lucind în ochi.

– Îmi pare rău.

Nodul de panică devenise un ditamai bulgărele în gît.

– Nu plînge. Nu suport.

– Nu plîng.

Mai degrabă şi-ar fi lăsat lacrimile să-i ardă ochii din cap, decît una singură să cadă în prezenţa lui.

– Ţi-am cerut să mă laşi în pace. Dacă nu vrei, te las eu pe tine.

Se duse pînă la uşă, smuci de clanţă, apoi rămase cu gura căscată.

– Ai încuiat uşa! se întoarse ea spre Shawn. Ţi-ai pierdut minţile?

– Te cunosc – aşa că ştiam că nu m-ai fi ascultat. Acum, n-ai încotro.

O văzu aruncînd o privire spre trusa de scule, imaginîndu-şi că se gîndea la arsenalul dinăuntru.

Oricît de sincere îi erau scuzele, Shawn nu era dispus să se lase ciuruit de găuri, aşa că se apropie, trecînd între Brenna şi ispită.

– Ai spus că prietenia noastră contează pentru tine. Şi pentru mine contează. Contează mult. Şi tu contezi pentru mine, Brenna.

– De-asta te-ai purtat aseară cu mine de parc-aş fi fost ultima căzătură?

Vocea i se frînse brusc, spre îngrijorarea lui, aşa că cedă.

– Cred că da. Nu eram obişnuit, în fond, să te văd arătînd aşa.

Brenna îşi aruncă mîinile în sus, frustrată.

– *Cum,* adică?

– Frumoasă.

Îi văzu ochii dilatîndu-se de uimire şi profită de moment pentru a se apropia.

– Arătai atît de cizelată, de feminină...

– *Sînt* femeie, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ştiu, dar de obicei nu te osteneşti s-o scoţi în evidenţă.

– Şi de ce-aş face-o?

Era un punct dureros, pe care Brenna nu suporta să-l zgîndărească.

– Numai fiindcă ştiu să bat un cui şi să cîrpesc ţevile, n- am voie să fiu şi femeie? Dacă iau pe mine o rochie şi mă rujez, gata, sînt o căzătură?

– Nu, sînt un prost eu, pentru că te-am lăsat cu impresia asta. *Un prost stîngaci şi invidios. Şi-mi pare rău.*

Cînd Brenna nu răspunse, Shawn îşi îndesă mîinile în buzunare, apoi le scoase din nou. Era mai bine, îşi spuse el, să lămurească totul.

– Adevărul e că mă gîndeam la tine, tocmai cînd ai intrat, arătînd aşa cum arătai, gata să ieşi în oraş cu alt bărbat. Eram gelos. Nu mi-am dat seama pe moment, n-am vrut să recunosc nici mai tîrziu, după ce m-am mai calmat. În viaţa mea n-am mai cunoscut gelozia. Şi nu pot spune că-mi place.

Brenna se calmase îndeajuns pentru a începe să speculeze. Şi să analizeze.

– Nici mie nu mi-a prea plăcut.

– Mi-am spus că făcuseşi totul – rochia, pieptănătura, buzele rujate – numai ca să mă atîţi.

Într-adevăr, îşi spuse ea şi dădu din cap:

– Sigur că s-ar fi putut, dacă-mi venea ideea. Numai că mintea mea nu funcţionează într-un fel atît de deştept.

– Nu, tu eşti o femeie dintr-o bucată, ştiu.

Shawn se întrerupse, înclinînd capul. La fiecare pas pe care-l făcea, Brenna răspundea cu unul al ei, evitîndu-l.

– De ce, Brenna, ori de cîte ori mă apropii de tine, te retragi? Nu tu ai început totul?

– Ba da, dar am avut timp să mă mai gîndesc. Păstrează distanţa, te rog, pînă ajung la o concluzie, îi ceru ea, cînd îi văzu amuzamentul din ochi; nu era cea mai liniştitoare expresie pentru nervii unei femei. Sîntem prieteni de mult şi nu vreau să pierd partea asta din viaţa mea. Dacă prima oară cînd eu am adus vorba de sex, am fi trecut la fapte, dacă tu n-ai fi făcut decît să răspunzi, cu zîmbetul pe buze: „I-auzi, Brenna, *ce idee interesantă, hai în pat!*", *ar fi fost perfect* pentru toată lumea. Ne-am fi simţit bine, ar fi rămas totul simplu şi ne-am fi despărţit prieteni ca de obicei. Acum însă a încetat să mai fie un lucru impulsiv, e mult mai complicat.

Shawn rezolvă problema de a o ţine pe loc rezemîndu-şi o palmă de perete, chiar deasupra capului ei. Înainte ca Brenna să se ferească, îşi propti şi cealaltă mînă, imobilizînd-o între ele.

– Ai obiceiul să acţionezi pe bază de impulsuri, iar eu obişnuiesc să cuget pe îndelete. Tu te mişti repede, eu încet.

Sîngele ei începea să se înfierbînte în vene, dar mîndria o ţinea pe loc, la fel de sigur ca braţele lui.

– Iisuse, Shawn, pînă şi un ghepar se mişcă mai repede decît tine.

– Dar ajung totuşi acolo unde vreau, nu? Cred, Brenna, că dacă punem în balanţă impulsurile şi ra-

țiunea, viteza şi prudența, încă ne-am mai putea întîlni undeva la mijloc.

– Acum e prea... delicat.

– Îți bate tare inima, murmură el, apropiindu-se. Aproape c-o aud.

Privind-o, îşi lăsă mîna între sînii ei.

Ochii Brennei deveniră mai strălucitori, respirația începu să-i tremure printre buze, apoi trase aer în piept, brusc, cînd Shawn îşi răsfiră degetele.

– Acum, o şi simt. Voiam să te ating.

I se îndoiau genunchii.

– Nu te-ai fi gîndit niciodată la asta, dacă nu aduceam eu vorba.

– Aşa e, şi nu pot spune că mă deranjează c-a fost ideea ta, acum, dacă stau să mă gîdesc.

Îşi coborî capul, pentru a-i muşca uşurel buza de jos.

– Şi constat că mi-e greu să mă gîndesc la altceva. Azi, cînd am venit aici...

Începu să-şi plimbe buzele peste maxilarul ei.

– Mă gîndeam să-mi cer iertare, să îndrept lucrurile cît se putea. Apoi, era aproape sigur că urma să mă retrag, lăsîndu-le aşa cum sînt. Acum, însă, vreau să te ating.

Începu să se joace delicat cu sfîrcul care-i întindea materialul cămăşii.

– Vreau să-ți simt gustul.

Şi, în sfîrşit, într-un tîrziu, îi acoperi gura cu a lui.

Brenna îl apucă de şolduri, înfigîndu-şi degetele în carne, în timp ce-şi lăsa limba să danseze cu a lui, îşi lăsa buzele să se înfierbînte împreună cu ale lui. Dorea ca totul să meargă mai repede, mai tare, mai dogoritor. Avea senzația că murea, de atîta căldură blîndă şi profundă.

– Stai...

Ceva se desprindea într-însa. O nevoie vitală care trebuia să rămînă la locul ei.

– Aşteaptă. Crezi că am nevoie de toate fandoselile astea...

Întoarse capul, dar astfel nu reuşi decît să ajungă cu urechea în dreptul dinților lui.

O, Doamne, omul ăla avea cea mai magică gură din lume.

– N-am nevoie...

Respira sacadat şi rapid, ametită.

– Nici de seducții...

– Eu, da.

Shawn înclină capul, astfel încît s-o muşte uşor de gît.

– Dacă te-ai hotărît – şi mi se pare că aşa e – să facem totuşi sex, ne sacrificăm acum o oră şi mergem la tine acasă.

Chicotitul lui răsună înfundat, cu buzele lipite de pielea ei fină ca mătasea încălzită la soare.

– Undeva la mijloc, Brenna. Te doresc.

O simți înfiorîndu-se, cînd îi găsi din nou gura cu a lui.

– Dar m-am hotărît să înnebunim amîndoi puțin, înainte de a te avea goală, sub mine.

– De ce?

– Fiindcă aşa e mai plăcut. Îți place cînd îți fac asta?

Brenna inspiră de trei ori la rînd, scurt, cînd Shawn îşi strecură degetele sub bluza ei, frecîndu-i cu nodurile lor curba sînului.

– Văd că-ți place. Ți s-au împăienjenit ochii.

– Sînt aproape oarbă. Dracu' s-o ia de casă a ta, terminăm aici, acum.

Dar, cînd îşi încleştă braţele pe după gîtul lui, Shawn rîse şi o învîrti în cerc.

– A, ba nici pomeneală. N-am să mă lipsesc de plăcere, şi nici pe tine.

– Locul unde mă aflu nu mi separe deloc la mijloc. Tind cu repeziciune spre modul tău de a proceda.

– Poate, dar la sfîrşit îmi vei mulţumi.

– Tipic pentru un bărbat, comentă ea, cînd o lăsă din nou pe picioare. Mereu credeţi că voi ştiţi ce e mai bine şi cum trebuie să se procedeze.

– Brenna, iubito, dacă nu eram bărbat, n-am fi purtat conversaţia asta.

Brenna suflă zgomotos, apoi îşi potrivi şapca mai bine pe cap.

– Mă rog, aici ai dreptate, nu?

– Mi-ai spus că te mănîncă, ei bine, am să te scarpin, cînd şi cum consider eu. Aşa e cinstit.

Îl privi şi dădu din cap:

– Frustrant, dar cinstit.

– Şi indiferent cum stăm acum sau pe urmă, la sfîrşit rămînem prieteni. Oricît de mult te doresc, nu te voi atinge dacă nu jurăm acum că ne despărţim prieteni.

Cum ar fi putut să nu ţină la el, se întrebă Brenna, cînd era genul de om care se gîndea la aşa ceva?

Şi vorbea serios.

– Prieteni acum, în timpul şi după.

Îi întinse mîna.

– Îţi promit.

– Şi eu ţie, răspunse el, ţinîndu-i mîna într-a lui. După care, numai pentru a-i vedea reacţia, o ridică la buze.

Brenna rămase cu gura căscată, făcîndu-l să rîdă încîntat.

– Mary Brenna, cred că te aşteaptă cîteva surprize.

– Poate.

Îşi retrase mîna şi o duse la spate, unde continuă s-o furnice.

– Dar nici tu nu scapi fără cîteva şmecherii de-ale mele.

– Contez pe asta.

Scoţînd cheia din buzunar, Shawn se întoarse spre uşă.

– Ce-ar fi să vii diseară şi să-ţi fac de cină, ca să-ţi arăt unele... surprize din cămară?

– În cămară?

Înainte de a apuca să rîdă, începu să înţeleagă.

– Şi cîtor femei, dacă pot să te-ntreb, le-ai făcut surprize în cămară?

– *Mauverneen*, îi făcu el cu ochiul, înainte de a ieşi. N-am obiceiul să număr.

Capitolul 9

– A venit Finkle, omul lui Magee, şuieră Darcy, intrînd grăbită în bucătărie.

Shawn ridică privirea de pe cele trei sandvişuri cu granitură pe care le pregătea.

– E aici, acum?

– Cum mă vezi şi cum te văd.

Din obişnuinţă, Darcy îşi studie chipul şi părul în oglinda agăţată lîngă uşă.

– Aidan îi umple o halbă cu bere şi-l ţine de vorbă la bar, deşi pe Finkle par să-l intereseze numai afacerile.

Cunoscînd talentele surorii lui, Shawn gesticulă cu cuţitul:

– Descrie-mi-l în cel mult o sută de cuvinte.

– Ca la vreo cincizeci şi cinci de ani, cu părul pieptănat peste chelie. O burtă prosperă, de unde ştiu că-i place să mănînce. Căsătorit, dar nu se codeşte să arunce cîte o privire şi pe de lături. Om de interior. Tipul funcţionarului care preia ordinele şi le trasmite

mai departe pe cale ierarhică. Zgîrcit, întrucît Mary Kate mi-a spus că s-a tocmit feroce pe preţul camerei, deşi i se decontează. Urban din cap pînă-n picioare şi cam fante. Mi-aş putea pensa sprîncenele, în lustrul pantofilor lui.

– Elocvent portret, comentă Shawn, cu ochii scliplind de nerăbdare. Nu-ţi va fi greu să-l farmeci, nu-i aşa?

Cu cel mai fudul zîmbet, Darcy îşi examină unghiile.

– Simplu ca bună ziua.

– Nu zic să-l duci în ispită, Darcy, doar să-l faci să se poticnească pe la margini.

– Ai încredere-n mine. Am spus că e căsătorit. Nu stric casele oamenilor.

– Scuză-mă. Era din cauza expresiei din ochii tăi. Eşti o teroare pentru omenire.

Darcy scoase un tub din buzunarul cu bacşişuri şi îşi retuşă rujul, privindu-l pe Shawn în oglindă.

– Omenirea iubeşte terorile ca mine.

– Nu te pot contrazice, de vreme ce am văzut multe victime. Te voi ajuta să serveşti sandvişurile astea, pentru ca Finkle să-l vadă şi pe fratele cel inofensiv.

Darcy începu să-l ajute să pună mîncarea pe tavă.

– Arde de nerăbdare să vadă totul cu ochii lui, să studieze terenul şi să încheie tranzacţia.

– Acum, e în Irlanda, replică Shawn cu nepăsare. Graba nu stă în firea fraţilor Gallagher.

Termină de pus comenzile pe tavă şi scoase din bar cîteva boluri cu crochete.

– Nu visam cu ochii deschişi, îi spuse el lui Darcy, ridicînd uşor glasul, în timp ce trèceau în salon. Judecam.

Urmîndu-l, Darcy oftă.

– Nu poți pregăti comenzile la timp dacă ești cu capul în nori. Mai încearcă din cînd în cînd și să rămîi cu picioarele pe pămînt, alături de noi ceilalți.

Cu o expresie posomorîtă, Shawn începu să pună crochetele pe bar.

– Shawn, vino să-l cunoști pe domnul Finkle din New York City, îl chemă Aidan.

Shawn porni de-a lungul barului în direcția lor, zîmbindu-i prietenos omului cu păr rar și ochi negri, cam iritați.

– Încîntat de cunoștință, domnule Finkle. Avem niște veri în New York City, și cîțiva prieteni. Mi-au spus că e un oraș agitat și plin de viață, unde în fiecare minut au de făcut cîte ceva. Aidan, tu ai fost în New York City. Așa ți-l amintești și tu?

Aidan nu făcu decît să dea din cap, înghițindu-și un chicotit. Shawn își intensificase accentul, atîta cît să creeze atmosferă și să adauge o undă de simplitate țărănească.

– Aidan este omul călătoriilor. Și, desigur, a moștenit-o din familie. Eu unul însă prefer să stau unde-mi am rădăcinile.

– Da, mă rog... începu Finkle, gata să termine cu Shawn, pentru a trece la problemele importante.

– Deci, ați veni în vacanță la Ardmore, domnule Finkle? Sigur, este un loc minunat pentru așa ceva. Acum este mai liniște, așa că aveți noroc, continuă Shawn. Pe la sfîrșitul lui mai, vor veni să roiască pe plajă ca albinele și-au să dea buzna la cîrciumă, de nu-mi voi mai vedea capul de treburi. Măcar iarna să se mai odihnească omul...

– Eu am venit aici cu afaceri, declară răspicat Finkle, cu accentul tăios al newyorkezilor de baștină. Din

partea firmei *Magee Enterprise*.

La vederea privirii convingător de inexpresive a lui Shawn, Aidan clătină din cap:

– Shawn, ți-am vorbit despre posibilitatea de a încheia un tîrg cu domnul Magee. Cu sala de spectacole.

– Ei, dar eu n-am crezut nici un moment că aveți intenții serioase, se scărpină în cap Shawn. Un cinematograf în Ardmore?

– Nu va fi o sală de cinema, replică Finkle, cu vizibilă nerăbdare. Ci una de spectacole live.

– Cred că e o idee excelentă, se apropie și Darcy, zmbindu-i aprobatoare lui Finkle. De-a dreptul strălucită. Trebuie să veniți diseară la cîrciumă, domnule Finkle, ca să observați cîte ceva din talentele locale pe care vi le putem oferi pentru teatru.

– Dar cu omul din Londra cum rămîne? se uită nedumerit Shawn la Darcy, apoi la Aidan. Cel cu restaurantul?

– Vorbim mai tîrziu despre asta, răspunse Aidan, dîndu-i lui Shawn un ghiont, mic dar foarte vizibil. Nu e prea important.

Finkle își îndreptă umerii, încruntîndu-se ușor:

– Sînteți în tratative și cu un alt investitor, domnule Gallagher?

– Nu e ceva serios. Cîtuși de puțin. Ce-ar fi ca, în timp ce discutăm, să vă arăt terenul? Desigur, vreți să-l vedeți, nu-i așa? Shawn, fii tu bun și stai aici, la bar.

Grăbit, Aidan ridică tăblia barului.

– Facem cîțiva pași, domnule Finkle, să vedeți ce e de văzut.

– Vă întoarceți, vă rog, nu-i așa? strigă Darcy în urma lor și avu satisfacția de a-l vedea pe Finkle în-

roşindu-se puţin, cînd aruncă o privire spre ea. Mi-ar face mare plăcere să vă cînt.

Aşteptă pînă se îndepărtară, apoi îi zise lui Shawn, pufnind în rîs:

– „Omul de la Londra"...! Inspirată idee!

– Acum mi-a venit. Şi pariez o sterlină pe-un pence că-n momentul cînd se va întoarce îl va suna pe Magee la New York ca să-i spună că jucăm pe două fronturi.

– Poate să aibă efect negativ, să ştii, Shawn. Magee ar putea căuta în altă parte.

– Sau ar putea să renteze, întinse Shawn mîna s-o tragă de păr, surprins să constate cît de mult îl amuza jocul. Viaţa e un joc de noroc, nu?

Ridică privirea, cînd intrară Brenna şi tatăl ei, să-şi ia prînzul.

– Iar asta e jumătate din distracţia de a trăi. Bună ziua vă doresc, domnule O'Toole, îl salută el pe Mick, cînd acesta se apropie de bar. Mary Brenna. Cu ce vă putem servi?

– Mi-e sete, Shawn, răspunse Mick, făcîndu-i lui Darcy cu ochiul.

– Se rezolvă.

Cunoscîndu-i preferinţele, Shawn puse o halbă sub robinet şi începu s-o umple treptat cu Guinness.

– Şi tu, Brenna?

– Pe mine mă interesează mai mult supa aia pe care o văd pe meniu, arătă ea cu capul spre tabla cu specialităţile zilei. Dar nu e nici o grabă.

– Nici cea mai mică grabă, confirmă Mick, aşezîndu-se pe un taburet. În dimineaţa asta, aproape am terminat lucrul acasă la fratele tău. Brenna aci de faţă va face ordine la sfîrşitul zilei, după care ne întoarcem la renovarea camerelor de la hotel. Sigur, îmi

vor lipsi mesele luate aici, la voi, Shawn. Nu că hotelul n-ar servi mîncare bună, dar nimeni nu are talentul tău.

– Luaţi şi dumneavoastră supă azi, şi un sandviş, domnule O'Toole? se apropie Darcy, dincolo de bar, pentru a turna ceaiul pe care ştia că-l dorea Brenna. Un om care munceşte atît de mult ca dumneavoastră are nevoie de combustibil.

– Ei, nu te contrazic, Darcy iubito. Într-o bună zi, vei fi soţia ideală a unui bărbat norocos, căci vei şti prea bine cum să te ocupi de el.

Făcîndu-i cu ochiul, Darcy rîse ştrengăreşte şi împinse ceaşca de ceai spre Brenna.

– Eu caut unul care să se ocupe el de mine şi să mă răsfeţe. Apropo de chestia asta, Daniel te-a sunat, Brenna?

– Daniel?

Observînd sprîncenele înălţate ale lui Shawn, Brenna făcu un efort să nu se foiască în loc.

– Da, mi-a dat un telefon.

– Atunci e bine. Mi-a spus Matthew că avea să te caute. Domnule O'Toole, vă anunţ că un tînăr arătos şi chivernisit a pus ochii pe fiica dumneavoastră.

– Şi de ce n-ar fi făcut-o? E o drăgălaşă.

– Bine, tată, gata.

– Păi, dacă aşa e, cu ce greşesc c-o spun? replică el, dîndu-l pe umăr o palmă cum majoritatea bărbaţilor i-ar fi dat unui fiu. Într-adevăr, mare noroc ar avea să pună mîna pe o fată ca Brenna mea, căci e frumoasă la faţă şi harnică. Poate cam iute la mînie, dar asta nu e decît sarea în bucate. Nici un bărbat nu-şi doreşte o femeie bleagă, nu-i aşa, Shawn?

Shawn mai ridică puţin nivelul berii din pahar.

– Depinde de bărbat.

– Ei, unul deştept nu şi-o doreşte, căci în nici un an ar muri de plictiseală. Nu că m-aş grăbi s-o văd pe Brenna zburînd la casa ei. Puicuţele mele pleacă din cuib destul de repede, în ultima vreme, Maureen fiind gata măritată, iar Patty, pe cale să fie mireasă în cîteva luni.

Oftă.

– Nu ştiu ce-am să mă fac fără Brenna, cînd va veni timpul...

– Timp, netimp, nu vei rămîne fără mine. Sîntem parteneri. Acum merg la bucătărie să aduc supa, văd că nu mai prididiti cu treburile.

Era cea mai la îndemînă scuză ca să scape din centrul atenţiei şi al subiectelor incomode. Intră în bucătărie cît putea de repede fără să dea de înţeles că se grăbea. Cînd uşa se închise în urma ei, îşi ridică ochii spre cer, oftînd scurt.

Tatăl ei devenea din ce în ce mai sentimental, în ultima vreme, şi dacă de cele mai multe ori asta o înduioşa, acum nu era cazul. Luă farfuriile, încercînd să nu se strîmbe cînd auzi uşa deschizîndu-se din nou. Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti că era Shawn.

– Pot să le iau şi singură. Eşti ocupat.

– Iar Darcy poate servi la bar tot atît de bine ca mine – sau ca oricine. Şi-n plus, tatăl tău vrea un sandviş, iar tu nu eşti la fel de dibace cu pîinea şi carnea cum eşti cu ciocanul şi cuiele.

Pentru că ştia că avea s-o fîstîcească, Shawn trecu în spatele ei, o apucă de şolduri şi se aplecă s-o muşte uşurel de ceafă.

Un val fierbinte o străbătu pînă-n vîrfurile picioarelor.

– Ce te-a apucat? Parcă aveai de lucru.

– Am destul de lucru cu tine, replică Shawn, întorcînd-o cu faţa spre el.

– Eu abia am timp să îmbuc ceva. Trebuie să mă întorc acasă la Aidan şi să termin.

– Îţi dau eu să îmbuci, imediat.

Ţinînd-o cu mîinile de subsuori, o săltă pe bufet.

– Mai întîi, dă-mi tu mine. Mi-e poftă de tine.

Brenna vru să protesteze, deşi nu-i stătea inima la asta, dar în aceeaşi clipă gura lui se lăsă peste a ei.

– Ar putea să intre cineva, bîigui ea, deşi mîinile îi ajunseseră deja în părul lui.

– Şi cu ce te deranjează? Fii şi tu atentă o clipă la ce facem aici.

Îi încadră faţa în palme, înclinîndu-şi capul. Şi începu s-o sărute.

Făgăduise s-o scoată din minţi, iar Brenna fu nevoită să recunoască faptul că era un om de cuvînt. Cîteva zile, o jucase pe degete, într-un mod atît frustrant, cît şi minunat.

Niciodată nu-i dăruia mai mult decît un sărut, prelung, lent şi profund, sau rapid, apăsat şi fierbinte. O atingere abia simţită, aţîţătoare, cu vîrfurile degetelor. O privire calmă care îi făcea inima s-o ia razna, fără o singură vorbă rostită.

Spusese că-i era poftă de ea. Pesemne că nu mintea, căci acum o degusta, o savura şi o devora cu muşcături leneşe, stăruitoare. Cînd Brenna începu să tremure, Shawn nu făcu decît să scoată un sunet de satisfacţie.

– Shawn.

Îi făcea capul să se învîrtească şi pîntecele s-o ia razna.

– Nu mai rezist mult...

– Eu, da. Aş putea continua aşa ani de zile!

– Tocmai de-asta mă temeam.

Shawn chicoti, apoi se retrase, mulțumit să vadă cum i se tulburau ochii de dorință.

– Ce i-ai spus acelui Daniel?

– Care Daniel?

Pe buzele lui se ivi un zîmbet, făcînd-o să se dezmeticească. Înjurînd, îi dădu un brînci şi sări de pe bufet.

– Fir-ai al dracului, Shawn, deci despre asta era vorba. Să mă moleşeşti şi să-mi iei mințile, ca să-ți satisfac amorul propriu.

– Ăsta n-a fost decît un mic cîştig colateral, replică el, luînd ingredientele pentru un sandviş. Dar adevărul este, Brenna, că mă interesează să ştiu dacă ai de gînd să mai ieşi cu dublinezul ăsta.

– Ar trebui s-o fac, numai pentru că ar fi o palmă pentru tine, răspunse Brenna, înfundîndu-şi mîinile în buzunare. Darcy aşa ar face.

– Da, dar tu nu eşti Darcy, nu-i aşa, iubito?

– Nu, nu sînt şi nu am nici talentul nici energia de a jongla cu bărbații ca şi cum ar fi nişte mere. I-am spus dublinezului că sînt legată de cineva.

Shawn o privi scurt în ochi.

– Îți mulțumesc.

– Ceea ce aş vrea să ştiu e cînd am să mă culc cu acel cineva.

Adăugînd muştarul condimentat care-i plăcea lui Mick O'Toole, Shawn înălță din sprîncene.

– În toți anii de cînd te cunosc, niciodată nu mi-ai dat seama că eşti atît de obsedată sexual.

– N-aş fi obsedată sexual dacă aş fi *activă* sexual.

– Ei, şi cum poți fi atît de sigură, dacă n-ai fost niciodată activă sexual cu mine?

Brennei îi venea să-şi smulgă părul din cap.

Preferă ca, în schimb, să rîdă.

– Iisuse Christoase, Shawn, eşti în stare să faci o femeie să se-apuce de băut.

– Du-te şi spune-i lui Darcy să-ți umple o halbă în contul meu, începu el, după care ridică din nou capul, cînd auzi voci apropiindu-se de uşa din spate. Nu, stai. Continuă cu ce făceai.

– Cu ce să continui?

– Pune supa în farfurii. Şi lucrează mai departe.

Uşa din spate se deschise, iar Aidan îl lăsă pe Finkle să intre primul.

– Bucătăria e teritoriul lui Shawn, după cum vedeți. A, bună, Brenna. Ea este prietena şi angajata noastră ocazională, Brenna O'Toole. Brenna, ți-l prezint pe domnul Finkle de la New York.

– Încîntată de cunoştință.

Neştiind despre ce era vorba, Brenna zîmbi amabil şi continuă să pună supa în farfurii.

– Domnul Finkle a venit să adauge un restaurant la cîrciumă... începu Shawn.

– Un teatru, îl corectă Aidan pe un ton atît de tăios, încît Brenna tresări surprinsă, gata să răstorane farfuria. Sală de spectacole, Shawn. Iarăşi le-ai cam încurcat.

– A, ie dară, sala. Sigur, eu nu-s în stare să țin minte detaliile de afaceri nici cinci minute-n şir.

– Dar faci o supă delicioasă, îl încurajă Brenna, privindu-l ca pe un băiat de doisprezece ani greu de cap – cum bănuia că voia el să pară. Doriți şi dumneavoastră o porție, domnule Finkle, sau ați şi mîncat?

– Nu, n-am mîncat.

Bucătăria mirosea ca la mama acasă, făcînd să-i lase gura apă.

– E foarte aromată.

– Şi gustoasă, vă dau cuvîntul meu. La ce fel de teatru vă gîndiţi?

– O arenă de divertisment mică şi plină de gust. Şeful meu doreşte spectacole tradiţionale.

– Oamenilor le place să mănînce şi să bea un pahar, două, înainte sau după spectacol, nu-i aşa? comentă Shawn, garnisind sandvişul cu pătrunjel şi ridichi.

– De regulă.

Finkle scrută încăperea, oalele lucitoare, bufetúrile curate, masa de lucru unde domnea ordinea. Maşina de gătit era enormă şi arăta mai bătrînă decît însuşi Zeus, dar părea în perfectă stare.

– Ei, atunci, alt local mai bun decît *Gallagher's* n-o să găsească, îl asigură Brenna. Doriţi să luaţi loc aici, în bucătărie, sau preferaţi să mergeţi la o masă?

– La o masă, dacă se poate, răspunse Finkle, dorind să urmărească felul cum decurgea servitul.

– Vă ajut să vă găsiţi un loc, gesticulă Aidan spre uşă. Spuneţi-i lui Darcy ce doriţi la prînz. Din partea casei, desigur.

În timp ce-l conducea în salon, Aidan aruncă o privire triumfătoare peste umăr.

– Ce-i povestea asta cu teatrul? întrebă Brenna. Şi de ce te porţi ca şi cum ţi-ar fila o lampă?

– Ei, am să-ţi spun. Du-i tatălui tău mîncarea şi întoarce- te să-ţi mănînci supa aici, iar eu am să-ţi povestesc totul.

După ce Shawn termină, Brenna se rezemă de spătar, rozîndu-şi buza ca întotdeauna cînd se concentra.

– Îl ştiu pe acest Magee.

– Serios?

– Ei, nu personal, dar am auzit de el. De ei, de fapt. Tată şi fiu, dar acum mai mult fiul se ocupă de afaceri.

– Deci, o firmă de familie, meditä Shawn. Ei, pot admira aşa ceva.

– Şi încă una foarte puternică. Aceşti Magee construiesc lucruri foarte frumoase. Mai mult săli de spectacole, arene şi altele la fel. Nepotul unui văr de-al mamei mele, Brian Cagney, a lucrat într-o echipă de-a lor de construcţii, la New York. Mi-a scris acum un an, doi, spunînd că, dacă vin acolo, aş primi de lucru cît ai clipi din ochi, întrucît pe Magee nu-l interesează altceva decît priceperea omului, cînd îl angajează.

– Te gîndeşti să te duci la New York?

Era un şoc atît de puternic, încît Shawn fu nevoit să-şi continue lucrul pentru a-şi păstra tonul calm şi indiferent.

– Nu, răspunse absentă Brenna, cu gîndurile deja în altă parte. Lucrez cu tata şi rămînem aici. Dar Brian îmi mai scrie din cînd în cînd. Mi-a spus că Magee se poartă bine cu angajaţii şi mai dă şi el cu ciocanul uneori, cînd îi vine cheful. Dar nu poate suferi proştii şi, dacă ai zbîrcit-o, ai şi zburat. Îi voi scrie lui Brian, să văd ce ştie sau ce poate afla despre povestea asta.

Apoi, privirea îi deveni mai atentă, aţintindu-se asupra lui Shawn.

– Îşi aduce proprii oameni, sau va angaja localnici?

– N-am de unde să ştiu.

– Ei bine, ar trebui să angajeze de-aici. Aşa se procedează. Dacă vrei să construieşti în Irlanda, foloseşti mînă de lucru irlandeză. Construieşti în Ardmore,

angajezi oameni din sat şi din Old Parish. Nu ne-ar strica, tatei şi mie.

– Unde te duci? întrebă Shawn, văzînd-o că se ridica.

– Să vorbesc cu domnul Finkle.

– Stai, stai. Doamne, femeie, niciodată nu laşi să-ţi scape vrabia din mînă, aşa-i? Nu e momentul.

– De ce să nu fie, dacă vreau să stabilesc nişte lucruri?

– Lasă-l pe Aidan să încheie mai întîi tranzacţia, o opri el, luînd-o de mînă. E încă într-o etapă delicată. După ce iese aşa cum vrem noi, poţi interveni, spunînd cine ar trebui să lucreze la construcţii.

Brenna detesta aşteptările, cu atît mai mult acum, cînd înţelegea că Shawn avea dreptate.

– Atunci, va trebui să aflu în clipa cînd s-a încheiat tîrgul.

– Îţi promit.

– Să-ţi arăt cum ar trebui să fie...

Scoţînd un creion din buzunar, Brenna se pregăti să înceapă schiţa chiar pe perete, dar Shawn îi împinse un blocnotes sub nas.

– Aici e zidul de la nord. Îl deschizi, spargi o trecere largă... începu ea să deseneze cu repeziciune linii şi unghiuri. Iar aici faci un fel de culoar, pentru ca oamenii să poată circula între sală şi cîrciumă. Cîrciuma o laşi cît poţi de mult aşa cum e – aceeaşi lemnărie, aceleaşi podele, aşa că vei avea o... cum să zic... o simetrie între ea şi holul teatrului. E mai bine dacă aici culoarul devine evazat, lărgindu-se din mers, astfel încît holul să facă parte integrantă din cîrciumă, după cum şi cîrciuma va deveni o parte din hol.

Dădu din cap, ridicînd apoi privirea, cu ochii îngustaţi.

– Şi de ce-oi fi zîmbind?

– E aşa de educativ să te văd la treabă!

– Dacă iese cum vreau eu, mă vei vedea la treabă luni în şir, iar tata va putea veni la cîrciumă zilnic, să-şi ia prînzul şi berea. Şi-acum, să mă întorc la lucru.

– Îţi poţi lua o oră liberă, mai tîrziu? o apucă el de mînă, înainte de a ieşi.

– Cred că da. Nu mi-ar lua mai mult de-atît să scot hainele de pe tine şi s-o rezolvăm.

– La cu totul altceva mă gîndeam. În cealaltă privinţă, n-am chef de orare şi termene fixe.

Îi ridică mîna la gură, frecîndu-i nodurile degetelor cu buzele.

– Vreau să facem o plimbare pe plajă.

Era atît de tipic pentru el. O oră de plimbare, iarna, pe plaja bătută de vînt.

– Vină să mă iei de la Jude. Dacă te descurci cu timpul, pot şi eu s-o fac.

– Atunci, vino-aici să mă săruţi de rămas-bun.

Nedorind să-l refuze, Brenna se ridică pe vîrfuri şi tocmai îi atinsese buzele cu ale ei, cînd uşa se deschise.

– Finkle zice că n-ar strica o supă şi...

Darcy se opri brusc, cu gura căscată, cînd îşi văzu cea mai bună prietenă sărutîndu-i fratele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, asta ce mai e?

– Exact ceea ce părea să fie înainte de a ne întrerupe tu. N-ai terminat, îi spuse Shawn din nou Brennei, începînd s-o tragă iarăşi spre el.

– Ba da. Am treabă.

Considerînd că era cel mai bun pretext de a scăpa, Brenna se repezi afară pe uşa din spate.

– O supă, zici? întrebă Shawn, răsucindu-se ne-

păsător spre aragaz. Da? Nu-mi răspunzi?

– Shawn, o sărutai pe Brenna.

– Exact, deşi abia dacă am apucat s-o gust, cînd ai dat tu buzna şi-ai speriat-o.

– Ce ți-a venit, s-o săruți pe Brenna?

Shawn întoarse capul spre ea, fără expresie.

– Eram sigur că mama ți-a explicat cum stau lucrurile astea, dar dacă ai nevoie de-o reciclare, voi face tot ce pot ca să te pun la curent.

– Nu face pe deşteptul cu mine.

Darcy, însă, era prea stupefiată pentru a se enerva ca de obicei.

– Mi-e aproape ca o soră şi nu-ți permit s-o hărțuieşti aşa.

Shawn începu să pună supa în farfurie.

– Poate că, înainte de-a te repezi la mine, ar trebui să schimbi o vorbă şi cu ea.

– Să nu crezi că n-am s-o fac, replică Darcy, înhățînd farfuria. Îți cunosc eu apucăturile, Shawn Gallagher.

Înclinînd capul, Shawn replică:

– Aşa crezi?

– Aşa ştiu! se răsti Darcy pe cel mai sumbru şi sever ton, cu o mişcare smucită a capului, înainte de a ieşi.

Imediat după ce-l servi pe Finkle şi-şi făcu de lucru pe lîngă el, suficient pentru a-i aducea roşeața în obraji, Darcy îl informă pe Aidan că îşi lua o pauză de cincisprezece minute. Şi, fără să-i aştepte aprobarea, ieşi.

În graba ei, uită să-şi scoată şorțul şi să-şi ia canadiana, aşa că în timp ce alerga spre casa familiei Gallagher bacşişul îi zornăia vesel în buzunar.

Se repezi înăuntru, îmbujorată şi cu sufletul la gură,

şi urcă drept în camera copilului, unde Brenna lăcuia podelele proaspăt sablate.

– Vreau să ştiu ce se întîmplă.

– Păi, aplic primul strat de lac. Într-o zi, două, o să se usuce complet. Atunci, îl aplic pe următorul şi am terminat.

– Cu tine şi Shawn. Ce naiba, Brenna, nu se poate să-l laşi să te sărute aşa. Oamenii au să-şi facă o impresie greşită.

Brenna continuă să lăcuiască. Nu avea curaj să-şi privească prietena.

– De fapt, cred că şi-au făcut impresia corectă. Ar fi trebuit să-ți spun, Darcy, dar nu ştiam cum.

Darcy se rezemă cu o mînă de tocul uşii, în timp ce sîngele i se scurgea din obraji.

– Ai... ai ceva să-mi spui?

– Păi, nu prea mult, de fapt, dar nu pentru că n-aş fi încercat.

Dacă-i bîlci, bîlci să fie, îşi spuse Brenna, întorcîndu-se spre ea.

– Vreau să mă culc cu el. Asta-i tot.

– Vrei să te...

Întrucît beregata i se contractase, Darcy se întrerupse, frecîndu-şi gîtul cu o mînă.

– Vrei să te *culci* cu Shawn? Păi, de ce?

– Din motivele obişnuite.

Darcy dădu să continue, apoi ridică o mînă, făcîndu-i semn Brennei să aştepte pînă-şi aduna gîndurile.

– Bine, să vedem. Recent, ai avut o activitate sexuală mai săracă, aşa că înțeleg de ce... Nu, nu, nu prea înțeleg. Aici e vorba de Shawn. De Shawn, care ne e alături amîndurora de cînd eram mici.

– Sigur, e cam ciudat, recunosc. Dar problema este, Darcy, că am o... un fel de slăbiciune pentru el,

de... în fine, dintotdeauna. Am considerat că era timpul să fac ceva, altfel nu mai scăpam de asta şi pe urmă unde ajungeam?

– Trebuie să stau jos.

Şi se aşeză, direct pe prag.

– Şi ai făcut ceva.

– Da, iar pe el ideea l-a surprins la fel de mult ca pe tine, cel puţin la început. Şi nici nu s-a comportat prea măgulitor. Dar acum i s-a cam trezit interesul.

Cu mişcări meticuloase, Brenna înmuie ruloul în lac şi începu să-l întindă din nou pe podea.

– Îmi pare rău că te deranjează. Sperasem s-o rezolvăm cît mai repede, ca să zic aşa, fără să afle nimeni.

– Deci, nu ai nici un sentiment pentru el?

– Cum să nu am?! ridică Brenna din nou capul. Sigur că am, Darcy. Sîntem ca o familie. Numai că... numai că e altceva.

– Este altceva, ăsta-i adevărul.

Chinuindu-se să se adapteze, Darcy oftă prelung.

– Voiam să te apăr de el – ştiind că are nişte apucături care le pot face pe femei să-şi piardă capul, iar el, de cele mai multe ori, abia dacă observă. Dar acum, cînd am auzit ce-ai spus, trebuie să procedez tocmai invers.

Sincer surprinsă, Brenna îşi puse ruloul pe capătul tăvii cu lac.

– Crezi că pe el trebuie să-l aperi de mine? Darcy, nu-s tocmai genul de femeie fatală, îşi desfăcu ea braţele, ştiind foarte bine cum arăta, în hainele jerpelite de lucru şi cu cizmele scîlciate. Cred că Shawn e la adăpost faţă de una ca mine.

– Atunci, nu-l înţelegi, nu-i înţelegi sufletul. E plin de romantism, acea visare care construieşte castele

de nisip. Are o mare delicateţe a sentimentelor. Mai degrabă şi-ar tăia un braţ, decît să facă un rău cuiva. Iar dacă i-ar face un rău cuiva la care ţine, şi le-ar tăia pe amîndouă. Şi ţine la tine. De la a ţine la cineva pînă la a iubi, drumul e scurt. Ce- ai să faci dacă se îndrăgosteşte de tine?

– N-o să se îndrăgostească, răspunse Brenna, făcînd un pas înapoi la auzul întrebării. În nici un caz n-o să se îndrăgostească.

– Nu-l face să sufere, continuă Darcy, ridicîndu-se în picioare. Te rog, nu-l face să sufere.

– Nici nu...

Dar, cum Darcy se întorsese deja să iasă, Brenna alergă după ea.

– Darcy, nu trebuie să-ţi faci griji.

Cînd Darcy se răsuci în loc, la jumătatea scării, Brenna se rezemă de balustradă.

– Ştim amîndoi despre ce e vorba, crede-mă pe cuvînt. Am şi jurat să rămînem prieteni pînă la capăt.

– Asigură-te că e un jurămînt pe care nu-l veţi călca. Amîndoi însemnaţi foarte mult pentru mine.

Se străduí să zîmbească, întrucît prietena ei părea să aibă nevoie de aşa ceva.

– Să te culci cu Shawn... repetă ea, cu ironia ei obişnuită. Ce se alege de lumea asta...?

Capitolul 10

După ora închiderii, cînd în sat se lăsase o liniște atît de adîncă încît nu se mai auzeau decît bătăile de inimă ale mării, frații Gallagher se adunară în jurul mesei din bucătărie, în casa familiei, cu ceai și whiskey.

– Deci, iată cum stăm...

În timp ce vorbea, Aidan își puse o mînă peste a lui Jude, care și-o întoarse cu palma în sus, înlănțuindu-și degetele printre ale lui.

În minte i se ivi brusc imaginea vie a părinților lui ținîndu-se de mînă în același fel, cînd se așezau în capul mesei, pentru cîte o întrunire de familie.

Obiceiul neamului Gallagher, își spuse el. Verigă după verigă, într-un lanț al tradiției.

– Ei, cum stăm? întrebă Darcy.

– Scuzați-mă, clătină Aidan din cap. Mi-au luat-o gîndurile razna. Deci, să începem. O fi Finkle yankeu, dar nu e un boboc în materie de comerț. N-aș crede că un om de afaceri cu atîta succes ca Magee ar

trimite un ageamiu să-i reprezinte interesele.

– O fi cum spui tu, răspunse Shawn, dar a înghițit gogoașa cu omul din Londra.

Aidan zîmbi mulțumit, dînd din cap:

– Ei, dacă stăm să ne gîndim, nici noi nu ne-am născut ieri. Iar irlandezii fac comerț încă dinainte ca ăia care căutau America s-o fi găsit. Dar asta nu înseamnă nimic.

Luă un biscuit pentru Finn, care aștepta cu răbdare, apoi își aminti că era prezentă soția lui și-și drese glasul.

– Lui Finkle i-a plăcut cum arată terenul, topografia, poziția și așa mai departe. Sînt sigur de asta, deși a cam mormăit, în loc să comenteze. A spus din nou că Magee e hotărît să cumpere, eu am spus din nou că e ușor de înțeles, că omului îi place ceea ce-i aparține și așa mai departe. Totuși, am stabilit să închiriem.

– Dacă am vinde, am avea banii mai curînd, mai mulți, și i-am putea investi ca să facă pui, interveni Darcy.

– Destul de adevărat, dădu Aidan din cap.

– Iar dacă închiriem, am avea mai multă autoritate, adăugă Shawn, o parte din profit și un cuvînt de spus în ceea ce se face cu proprietatea noastră. Privește în viitor, Darcy, zece ani de-acum încolo. Și douăzeci, și la moștenirea pe care o vom lăsa copiilor noștri.

– Cine zice că eu voi avea copii? ridică din umeri Darcy. Dar îți înțeleg ideea. Mi-e greu să nu mă reped la banii care mi se oferă pe moment.

– Oferta noastră e o locație pe o sută de ani.

– O sută?!? făcu Darcy ochii mari, iar Aidan nu făcu decît să-și privească soția.

– O sută e cifra magică.

– Aici e vorba de afaceri, nu de descîntece.

– Foloseşti descîntecele acolo unde le găseşti, comentă Shawn, adăugîndu-şi un strop de whiskey în ceai; părea indicat pentru tratative. Dacă Magee e un înainte-gînditor, o locaţie de gestiune pe o sută de ani îl va atrage. Brenna ştie cîte ceva despre compania lui.

O zări cu coada ochiului pe Darcy tresărind la auzul numelui Brennei.

– Din ce mi-a spus ea, este un om cinstit, dar nici el nu e un fitşecine. Deci cred că priveşte pînă în secolul viitor.

– Cum ar trebui să facem şi noi. O liră sterlină pe an, timp de o sută de ani.

– O liră?! îşi aruncă Darcy mîinile în sus. Atunci, de ce nu i-am da pămîntul pe de-a moaca?

– La preţul ăsta, cerem cincizeci la sută din teatrul lui.

Darcy se mai calmă, cu o privire pătrunzătoare. Redeveni atent.

– Şi cît acceptăm?

– Douăzeci. Iar la sfîrşitul termenului, terenul şi teatrul vor fi proprietăţi, în părţi egale. Gallagher şi Magee.

– Este o afacere excelentă, dacă teatrul prinde cheag, confirmă Darcy. Şi foarte avantajoasă pentru noi.

– O să prindă cheag, răspunse Aidan, cu o licărire în ochi. Cu norocul neamului Gallagher şi banii lui Magee.

– Sînt dispus să am încredere în asta. Şi-acum, de ce am accepta termenii ăştia?

– Eu... dădu Jude să vorbească, apoi închise gura la loc.

– Da, s-auzim ce ai de spus, o strînse Aidan de mînă. Şi tu eşti implicată.

– Ei, eu cred că ar trebui să fim de acord. După unele negocieri, tergiversări şi eventual cîteva ajustări. S-ar putea să trebuiască să cedaţi mai mult, dar pînă la urmă veţi avea aproape ceea ce urmăriţi – pentru că, în ultimă instanţă, toate părţile doresc acelaşi lucru.

– Magee doreşte un teatru, aminti Darcy.

– Mai mult decît atît.

Cu un gest automat, Jude îl plesni pe Aidan peste mînă înainte ca acesta să-i poată strecura lui Finn un biscuit.

– Are un motiv să aleagă locul ăsta, iar genul de om cu un asemenea succes în afaceri îşi mai poate face şi cîte un hatîr, din cînd în cînd. Ai lui sînt originari de-aici, continuă ea. Stră-unchiul lui a fost logodit cu stră-mătuşa mea.

– Sigur că da, bătu Shawn cu degetul în sticla de whiskey, lămurindu-se. John Magee, cel care a murit în Primul Război Mondial. Fratele lui mai mic – Dennis, aşa îl chema? – s-a dus în America să facă avere. Pînă acum, n-am făcut legătura.

– Nu ştiu cît de sentimental e motivul pentru care acest Magee a ales localitatea Ardmore, continuă Jude, dar trebuie să aibă o anumită importanţă. Dacă a avut o viaţă ca a mea, înseamnă că a copilărit ascultînd poveşti despre Irlanda şi mai ales despre zona asta. Iar acum, vrea să-şi formeze o legătură mai tangibilă cu locurile de origine ale familiei lui. Îl înţeleg.

– Sentimentul ăsta yankeu faţă de strămoşi...

Amuzată, Darcy îşi turnă whiskey.

– N-am să-i înţeleg niciodată. Strămoşii... bine, da' ăştia au murit de zeci de ani, nu? Însă, dacă senti-

mentele pot ajuta la cimentarea afacerii, mie îmi convine de minune.

– E vorba şi de asta dar – regret, iar vorbeşte psiholoaga din mine – trebuie că e atent şi la profit. Dacă n-o făcea, n-ar fi avut acum una dintre cele mai mari companii din State. Şi, din aceleaşi motive, îl interesează şi propria reputaţie.

– Iar a noastră va depinde de noi, ridică Shawn paharul.

– Că tu şi ai cine ştie ce reputaţie! îi adresă Darcy un zîmbet acru.

– Nu la fel de împlinită ca a ta, iubito.

– Eu, cel puţin, nu-mi seduc prietenii din copilărie.

Încet şi cu un licăr primejdios în ochi, Shawn lăsă din nou paharul jos. Ca să nu iasă cu scîntei, Aidan întinse între ei un braţ:

– Ce mai e? Acum ce v-a apucat?

– Nimic, şi-a ieşit din ţîţîni fiindcă am sărutat-o pe Brenna.

– Ei, ăsta nu-i un motiv de ceartă...

În clipa următoare, mîna lui Aidan căzu pe masă.

– Pe Brenna O'Toole?

– Sigur că pe Brenna O'Toole.

– Ce ţi-a venit, s-o săruţi pe Brenna noastră?

– Aidan, îl trase Jude de mînecă. Este treaba lui Shawn.

– Ba e şi a noastră, ca şi a Brennei.

– Maică Precistă! Da' ce-am făcut, am luat-o de păr s-o tîrăsc pe jos prin bucătărie, ca să profit de ea cu forţa, în timp ce ea se zbătea să scape?

– Eraţi culcaţi pe jos?

– Nu eram culcaţi pe jos.

Ajuns la capătul răbdării, Shawn îşi apăsă ochii cu degetele.

– Nu mai poate avea omul o viaţă simplă, în familia asta. Am sărutat-o pe Brenna, şi nu pentru prima oară. Nici n-am de gînd să fi fost ultima. Şi nu-nţeleg de ce e asta o enigmă aşa de mare pentru cei care ne cunosc. Şi un motiv de indignare.

Darcy îşi împreună mîinile. Zădărîndu-l, aflase un lucru pe care îl spera. Shawn nu precizase că Brenna era cea cu iniţiativa schimbării din relaţia lor.

În cazul unui alt bărbat, Darcy ar fi pus asta pe seama orgoliului. Dar, fiind vorba de Shawn, ştia că acesta o proteja instinctiv pe femeia respectivă.

Ceea ce îi plăcea, dar o şi îngrijora.

– E doar... surprinzător, spuse Aidan.

– Eu nu sînt indignată, îi adresă Darcy lui Shawn un zîmbet suav, frăţesc. Dar şi pe mine mă surprinde. La urma urmei, Brenna te-a şi văzut gol – acum cîţiva ani, sigur, dar aşa ceva nu se uită cu una cu două. Şi, după ce ţi-a studiat bine instalaţiile, nu-mi dau seama de ce ai interesa-o.

– Întrebarea asta trebuie să i-o pui ei.

Shawn ar fi vrut să se rezume la atît, demn şi nepăsător, dar subiectul îl zgîndărea.

– N-aveam mai mult de cincisprezece ani, iar apa era rece. Nici un bărbat nu se prezintă prea grozav cînd iese dintr-o apă rece ca gheaţa, să ştii.

– Dacă aşa preferi tu să crezi, fiule, n-ai decît.

– Şi nici tu n-ar fi trebuit să te uiţi în direcţia aia. Dar, în fond, dintotdeauna ai fost cam preversă.

– De ce să nu mă fi uitat? Toată lumea se uita. Îşi pierduse slipul în mare, îi explică ea lui Jude, şi nu şi-a dat seama pînă n-a ieşit complet din apă, golpuşcă. Toată viaţa am regretat că n-aveam la mine un aparat foto.

Jude îi aruncă lui Shawn o privire compătimitoare.

– Şi cînd mă gîndesc cît regretam că eram singură la părinţi. Dar există unele situaţii cînd... Vai de mine!

– Ce este? sări imediat Aidan în picioare, pregătit să-şi ia soţia în braţe, cînd o văzu apăsîndu-şi palma pe burtă. Poftim, aţi tulburat-o, cu toate ciondănelile voastre!

– Nu, nu. S-a mişcat copilul.

Înfiorată, Jude luă mîna lui Aidan şi şi-o aplică pe abdomen.

– Simţi? E ca un val, înăuntrul meu.

În ochii lui Aidan, panica fu înlocuită de uimire.

– E vioi!

– La urma urmei, sîntem într-o reuniune de familie. De ce n-ar participa şi el? comentă Shawn, ridicînd din nou paharul. *Slainte.*

Se duse s-o viziteze pe Maude.

Întrucît se obişnuise s-o vadă o dată sau de două ori pe săptămînă, aproape toată viaţa, Shawn nu găsea nici un motiv pentru a schimba acest sistem după moartea ei.

Iar locul de veci era ideal pentru meditaţie.

Nu avea prea multe în comun cu faptul că, pe drum, trecea prin apropierea hotelului.

Era improbabil s-o vadă pe Brenna dar, dacă n-o lua în acea direcţie, n-avea şanse s-o vadă deloc.

Din cîte-şi amintea, Maude Fitzgerald fusese genul romantic, iar Shawn bănuia că ar fi înţeles logica acestei atitudini.

Hotelul se înalţa pe faleză, cu marea în faţă. Şi, cu toate că dimineaţa era friguroasă, cîţiva clienţi ieşiseră să admire priveliştea.

Shawn se desfăta la rîndul lui şi, în timp ce privea bărcile care săltau peste apă, le mulţumi în gînd strămoşilor că înfiinţaseră o cîrciumă, în loc să se apuce de pescuit.

Prefera la orice oră din zi şi din noapte un salon călduros şi o bucătărie unde nu-şi mai vedea capul de treburi.

Cînd însă Mary Kate îl zări şi se repezi spre el, prin mintea ei nu forfoteau decît gînduri romantice, făcînd-o să- şi apese o mînă peste inimă.

Îl privi pe Shawn cum stătea pe faleză, cu picioarele depărtate şi privirea în zare, şi i se păru că îl vedea pe Heathcliff, pe Rhett Butler, pe Lancelor sau pe oricare al erou din visele unei tinere îndrăgostite.

Se bucură că luase cu împrumut bluza cea nouă, albastră, a surorii sale Patty, deşi aceasta n-avea să fie deloc încîntată.

Cu o încercare vitejească de a-şi netezi părul, Mary Kate porni grăbită.

– Shawn.

Cînd se întoarse şi o văzu venind spre el, Shawn se blestemă în sinea lui.

Fusese atît de ocupat să se gîndească la Brenna, încît nu-i trecuse prin minte posibilitatea de a da peste sora ei.

„Fii atent ce faci, Gallagher", se preveni el.

– Bună dimineaţa, Mary Kate. Uitasem că hotelul este plin de O'Toole-i.

Mary Kate făcu un efort să răspundă.

Ochii lui Shawn erau atît de limpezi, încît se vedea pe sine însăşi reflectată în adîncurile lor.

– Nu sta în vîntul ăsta. Am o pauză, vino să bei un ceai.

– Eşti foarte amabilă, dar sînt în drum spre bătrîna Maude. Mă uitam doar la Tim Riley cum îşi trage năvoadele, par pline cu peşte. Mai tîrziu, va trebui să

merg la el şi să mă tocmesc.

– Ce-ar fi să treci la întoarcere? înclină Mary Kate capul, trecîndu-şi o mînă prin păr, cu o privire îndelung exersată, pe sub gene. Pot lua masa aproape la orice oră.

– Ăă...

Îi făcea curte cu mai mult talent decît se aşteptase şi îl cam înspăimînta.

– Trebuie să ajung înapoi la cîrciumă, cît mai repede.

– Mi-ar plăcea mult să stau de vorbă cu tine, îi puse ea o mînă pe braţ. Cînd eşti mai puţin ocupat.

– Da, ar fi o idee. Acum trebuie să plec. Mai bine du-te înăuntrù. Poţi să răceşti, cu bluza asta subţire. Salutări familiei.

În timp ce Shawn pleca, Mary Kate oftă. Îi observase bluza.

Shawn se felicita pentru cît de bine procedase. Prietenos, cam ca un frate mai mare.

Era sigur că uşoara criză trecuse.

Şi era foarte frumos că Mary Kate se gîndea aşa la el. Orice bărbat avea nevoie de măguliri, mai ales întrucît scăpase nevătămat din laţ.

Dar, considerînd că nu strica deloc o măsură de prevedere, luă apă din Fîntîna Sfîntului Declan şi stropi pămîntul.

– Eşti superstiţios? Tu, cu gîndirea ta modernă?

Capul lui Shawn se ridică, pentru a întîlni ochii albaştri şi inteligenţi ai lui Carrick, prinţul zînelor.

– Un om cu gîndire modernă ştie că superstiţiile au motive, mai ales cînd discută cu unii ca tine.

Întrucît venise cu un anumit scop, Shawn se îndepărtă de fîntînă, spre mormîntul lui Maude.

– Ia spune-mi, stai tot timpul pe-aici? De cînd mă

ştiu vin în locul ăsta, dar nu te-am văzut decît în ultima vreme.

– Pînă nu demult, n-ai avut nici un motiv deosebit să mă vezi. Am o întrebare pentru tine, Shawn Gallagher, şi sper să-mi răspunzi.

– Mă rog, mai întîi trebuie să mi-o pui.

– Aşa voi face.

Carrick se aşeză lîngă mormînt, la acelaşi nivel cu Shawn.

– Ce mama dracului mai aştepţi?

Shawn înălţă din sprîncene, cu mîinile rezemate pe genunchi.

– Tot felul de lucruri.

– A, e tipic pentru tine, replică dezgustat Carrick. Mă refer la Mary Brenna O'Toole, şi la motivul pentru care încă nu te-ai culcat cu ea.

– Asta ne priveşte numai pe noi doi, răspunse simplu Shawn, nu şi pe tine.

– Ba cum să nu mă privească? se ridică în picioare Carrick, cu o mişcare mult prea rapidă pentru ochiul omenesc; inelul de pe degetul lui lucea albastru intens, iar punga argintie de la cingătoare sclipea. Am considerat că ai o fire de înţeles, dar eşti mai căpos chiar şi decît fratele tău.

– Sigur, nu eşti primul care mi-o spune.

– Încăpăţînatule, insistă Carrick. Finn să mă apere, de nechibzuinţa muritorilor.

Îşi aruncă mîinile în sus, iar dinspre bolta senină se auzi un tunet.

– Dacă-ţi închipui c-ai să mă impresionezi cu scamatoriile astea, te înşeli. Vorbeşte temperaemtnul din tine, dar să ştii că am şi eu temperament.

– Şi ai îndrăzni să ţi-l măsori cu al meu?

Demonstrativ, Carrick îşi mişcă un deget, iar la

picioarele lui Shawn se înfipse un trăsnet orbitor.

– Tactici brutale, comentă Shawn, deşi cu un efort de a nu sări înapoi. Nedemne de tine.

Ochii lui Carrick se înnegriră de furie, care-i vibra sub forma unor mici flăcări roşii ţîşnind din vîrfurile degetelor. Apoi, calmîndu-se, îşi aruncă pe spate capul, cu un hohot de rîs.

– Ei bine, eşti mai curajos decît credeam. Sau, poate, doar prost.

– Sînt destul de înţelept ca să ştiu că poţi face pozne dacă vrei, dar nici una prea gravă. Nu mă sperii tu pe mine, Carrick.

– Te-aş putea face să te tîrăşti orăcăind ca un broscoi.

– Ceea ce mi-ar răni amorul propriu, dar nimic mai mult, replică Shawn, deşi n-ar fi vrut să fie pus la încercare. Ce rost au toate astea? Cu ameninţările nu vei reuşi să te apropii de mine.

– Am aşteptat şase vieţi de-ale voastre ceva ce tu ai putea avea într-o clipă, doar întinzînd mîna.

De astă dată însă Carrick oftă. În timp ce vorbea, îşi desprinse punga de la cingătoare.

– Lacrimi din lună am cules pentru a doua oară. Şi la picioarele ei am turnat perlele făcute din ele. Iar ea nu a văzut decît perlele.

Răsturnînd punga, vărsă o cascadă albă de nestemate lucitoare pe mormîntul lui Maude.

– Sclipeau în iarnă, sub lumina lunii, albe şi netede ca pielea lui Gwen. Dar ea nu a observat că la picioarele ei deşertasem nu perle, ci inima mea – cu tot dorul din ea şi, da, puritatea acelei iubiri. Nu ştiam că avea nevoie să i se spună, nici că era deja prea tîrziu, de vreme ce eu nu-i oferisem acea parte din mine pe care o dorea.

Glasul lui Carrick era acum plin de deznădejde şi atît de nefericit, încît Shawn îl atinse pe braţ.

– Dar ce voia?

– Iubire. Numai cuvîntul. Un singur cuvînt. Eu însă i-am dat diamante – giuvaeruri desprinse din soare – şi aceste perle, şi ultima oară, pietrele pe care voi le numiţi safire le-am cules din inima mării.

– Îţi cunosc bine povestea.

– Ie dară, cum se şi cuvine. Iar noua ta soră, Jude, a pus-o în cartea ei cu basme şi legende. Sfîrşitul e tot nefericit, cum am legat-o pe Gwen a mea cu descîntecul, la mînie şi durere – în chip pripit, Gallagher. De trei ori iubirea să găsească iubire, inima să primească altă inimă, cu toate cusururile şi nesocotinţele. Abia după aceea, Gwen şi cu mine vom fi liberi să vieţuim împreună. De trei ori cîte o sută de ani am aşteptat, iar răbdarea mi-e amarnic pusă la încercare. Tu eşti un om care are cuvintele.

Pe gînduri, Carrick îi dădu ocol lui Shawn şi mormîntului.

– Le întrebuinţezi iscusit, cu muzica ta – o muzică pe care alţii ar trebui s-o audă, dar asta e altă poveste. Un om atît de înzestrat cu cuvintele înţelege ce se află înlăuntrul cuiva, uneori chiar înainte ca acea persoană să ştie ea însăşi. Acesta e un dar al tău. Eu nu-ţi cer decît să-l foloseşti.

Cu o înfloritură prelungă, îşi plimbă mîna pe deasupra mormîntului, iar din perle se desfăcură flori.

– Din nestematele pe care i le-am dăruit lui Gwen au crescut flori. Jude a voastră îţi va spune că florile le-a păstrat. Unele femei doresc cele mai simple lucruri, Gallagher, cum am ajuns să înţeleg.

Ridică degetul. În vîrful lui apăruse o perlă, una singură, desăvîrşită.

Cu un surîs subțire, o aruncă spre Shawn, apoi dădu din cap, mulțumit, cînd Shawn o prinse din zbor.

– Ia-o, păstreaz-o, pînă-ți vei da seama cui i-o vei dărui. Iar atunci, să-i dăruieşti şi cuvintele. Au în ele o vrajă mai mare decît ții tu în mînă.

Aerul se undui, tremurător, iar Carrick se făcu nevăzut.

– Omul ăsta te oboseşte îngrozitor, murmură Shawn, aşezîndu-se iar lîngă mormîntul lui Maude. Este un tovarăş foarte neobişnuit.

Continuă să privească florile din lună, deschise în pofida luminii soarelui, care dansa peste mormînt.

Cercetă perla, frecînd-o între degete.

O puse în buzunar şi întinse mîna să culeagă un boboc.

– Nu cred că te vei supăra, de vreme ce este pentru Jude, îi spuse el lui Maude.

Îi mai ținu companie douăzeci de minute, înainte de a pleca înapoi spre casă.

Nu ciocăni. Locuise acolo prea mult timp ca să se mai gîndească la asta.

Dar, în clipa cînd închise uşa în urma lui, se gîndi totuşi că, probabil, o întrerupea pe Jude din lucru.

Cînd aceasta apăru în capul scării, înainte ca Shawn să se fi hotărît dacă să plece sau nu, o privi cu o expresie de scuză.

– Lucrezi. Am să revin mai tîrziu.

– Nu, este în regulă. Nu mă deranjează să fac o pauză. Vrei un ceai?

– Da, aş dori, dar îl fac eu, pentru amîndoi.

– Asta n-o refuz, zîmbi Jude, nesigură, cînd îl văzu întizîndu-i floarea. Mulțumesc. N-a înflorit într-o perioadă nepotrivită?

– E unul din lucrurile despre care aş dori să vorbesc cu tine. Cum te simți azi?

– Bine. Chiar foarte bine. Cred că greturile de dimineață au început să-mi treacă şi nu-mi pare rău deloc.

– Iar munca ta merge bine?

Era tipic pentru Shawn să amîne scopul vizitei pînă găsea el de cuviință. Jude luă o sticlă mică şi puse floarea în ea.

– Da, merge. Mai am momente cînd încă nu-mi vine să cred că o fac. Anul trecut, pe vremea asta, încă mai eram profesoară, o muncă pe care o detestam. Acum, am o carte pe cale să fie publicată şi încă una care ia naştere zi de zi. Sînt puțin cam neliniştită, pentru că asta e o povestire inventată de mine, nu o culegere, dar îmi place foarte mult s-o scriu.

– Probabil că, fiind neliniştită, o vei scrie şi mai bine, nu crezi? comentă el, punînd biscuiți pe o farfurie. Vreau să spun, o lucrezi cu mai multă atenție.

– Sper că ai dreptate. Tu nu eşti nelinişit cînd îți compui cîntecele?

– La melodii, nu, răspunse Shawn, după un moment de gîndire. La cuvinte, uneori. Încerc să găsesc modul potrivit de a transmite ceea ce-mi spune muzica. Poate fi dificil.

– Şi cum te descurci?

– Ei, îmi frămînt mințile, un timp. Apoi, dacă nu mă aleg decît cu o durere de cap, fac o plimbare sau mă gîndesc la cu totul altceva. De cele mai multe ori, după aceea, cuvintele vin de la sine, ca şi cum m-ar fi aşteptat să le culeg.

– Mie mi-este frică să plec, cînd nu-mi reuşeşte. Mereu îmi spun că, la întoarcere, nu voi mai putea scrie deloc. Sistemul tău e mai sănătos.

– Da, dar tu eşti o autoare publicată, nu? răspunse Shawn, luînd ceştile, cu ceaiul pus la aşezat.

– Vrei şi tu ca muzica ta să fie publicată, Shawn?

– Poate, într-o zi... Nu e nici o grabă.

Lucru pe care, după cum bine ştia, îl spunea de ani de zile.

– O compun pentru propria mea plăcere, ceea ce pentru moment mi-e de ajuns.

– Agentul meu s-ar putea să cunoască pe cineva din domeniul muzicii. Voi întreba bucuroasă.

Shawn simţi un spasm în stomac.

– A, nu e nevoie. De fapt, Jude, am venit ca să vorbesc cu tine despre cu totul altceva.

Jude aşteptă, lăsîndu-l să aducă ceainicul pe masă şi să toarne ceaiul. Cînd văzu că nici după ce se aşezase nu continua, îl îndemnă:

– Shawn, spune-mi ce te frămîntă.

– Păi, încerc să-mi găsesc cuvintele. Voi începe aşa...

Scoase perla din buzunar şi o puse pe masă, lîngă ceaşca ei.

– O perlă?

Nedumerită, Jude dădu s-o ia, apoi ridică brusc privirea spre el, oprindu-şi degetele la un centimetru de nestemata rotundă şi albă.

– Aha... Carrick...

– Vorbeşte cu drag despre tine.

– Ce ciudat. E atît de... straniu.

Luă perla în căuşul palmei.

– Şi floarea lunii. Celelalte perle s-au prefăcut în flori.

– Pe mormîntul lui Maude. Ce părere ai de toate astea?

– Ce părere are o femeie modernă, instruită şi

destul de inteligentă, despre existenţa zînelor? replică Jude, rostogolind perla prin palmă, apoi clătină din cap. Cred că e miraculos. Literalmente. Acest Carrick e arogant şi nerăbdător, şi cam teribilist, dar întîlnirea cu el e unul dintre lucrurile care mi-au schimbat viaţa.

– Cred că şi-a pus în gînd să mi-o schimbe şi pe a mea. Altfel, nu mi-ar fi dăruit asta.

– Da, sînt sigură că ai dreptate, spuse Jude, înapoindu-i perla. Şi cum te simţi?

– Simt că are mult de aşteptat, de vreme ce viaţa mea îmi place aşa cum e.

Pe gînduri, Jude îşi luă ceaiul.

– Eu n-am avut niciodată fraţi sau surori, aşa că nu ştiu ce se cuvine şi ce nu. Dar mă întreb dacă te gîndeşti la Brenna.

– M-am gîndit mult la O'Toole. Şi, nu doar în treacăt, la ideea că legătura mea cu ea poate fi următorul pas pentru Carrick.

– Şi?

– Şi...

Shawn luă un biscuit şi muşcă din el.

– Repet, are mult de aşteptat.

Buzele îi tresăriră, cînd Jude îşi coborî privirea în ceaşca de ceai.

– Am zărit cumva o lucire de combinatoare în ochii tăi frumoşi, Jude Frances?

Jude pufni.

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

– Vorbesc despre o femeie fericită în căsnicie, care se uită la cumnatul ei burlac şi se gîndeşte: „Ce frumos ar fi ca dragul nostru Shawn să-şi găsească femeia potrivită şi să se aşeze la casa lui – şi ce bine ar fi să-l ajut şi eu."

– Nu mi-aş permite să mă amestec, răspunse ea

pe un ton înțepat, deşi ochii îi luceau ştrengăreşte. Deloc nu mi-aş permite.

– Îți mulțumesc, spuse Shawn, punînd perla la loc în buzunar. Totuşi, ştii bine ce gîndesc şi simt în privința asta. Îți spun eu că, dacă între mine şi O'Toole se întîmplă ceva, va fi din cauză că noi o vom decide, nu datorită amestecului cuiva.

– Nu doresc decît să fii fericit.

– Şi aşa am de gînd să rămîn. Aşa că acum mai bine mă duc la cîrciumă, ca să nu-mi rupă gîtul Aidan pentru că am întîrziat.

Capitolul 11

Brenna nu considera că spiona. Ba chiar, l-ar fi repezit pe cel care ar fi acuzat-o de aşa ceva. Întîmplător, avea puțin de lucru în camera lui Finkle.

Acesta se plînsese că scurgerea duşului era cam înfundată şi, dacă tot era acolo, conducerea hotelului o rugase s-o desfunde.

Era vina ei că Finkle vorbea la telefon cu patronul, tocmai cînd sosise în cameră? În nici un caz. Şi putea fi acuzată că Finkle nu era genul de om care să le dea atenție celor de la întreținere?

Doar dacă nu cumva arătau ca Darcy, pe care numai un bărbat orb, surd şi eventual mort cam de un an n-ar fi învrednicit-o nici cu o privire. Dar asta nu avea nici o importanță.

Aşa că o primise, cu un gest nervos şi grăbit, îi indicase baia şi revenise la telefon.

– Vă rog să mă scuzați pentru întrerupere, domnule Magee, a venit un tînăr să repare instalația de la baie.

Un tînăr? Brenna îşi muşcă limba, dîndu-şi ochii peste cap.

– Vă trimit prin fax raportul imediat ce i-am dat o formă coerentă. S-ar putea să fie după orele de program de la New York, domnule, aşa că vă voi trimite un exemplar şi la faxul de-acasă.

În baie, Brenna zăngăni cu sculele. Din locul unde stătea, vedea numai pantofii lustruiţi ai lui Finkle şi o şosetă gri.

– Nu, n-am reuşit să aflu numele firmei din Londra pe care o interesează proprietatea. Fratele cel mare, Aidan, susţine că nu e nimic serios, că celălalt e cam aiurit, ceea ce mi se pare foarte posibil. E destul de binevoitor, dar nu arată prea inteligent.

Brenna pufni, apoi începu să introducă şarpele în gaura de scurgere.

– Totuşi, judecînd după reacţie, trebuie să spun că acolo se desfăşoară unele negocieri.

Finkle tăcu un moment. Brenna ciuli urechile, pentru a-l auzi cum bătea cu degetele în birou.

– Da, e un loc foarte frumos. Pitoresc, neîntinat. „Simplu", aş spune eu. Şi retras. După ce am petrecut un timp aici, sînt nevoit să revin la părerea iniţială, domnule. Nu mi se pare deloc că acest proiect teatral va fi un succes financiar. Mult mai potrivit ar fi la Dublin. Sau, dacă nu reuşim...

Din nou tăcere, apoi un oftat slab.

– Da, firește. Înţeleg că aveţi motivele dumneavoastră. Vă pot asigura că terenul fraţilor Gallagher se află în cel mai avantajos loc din Ardmore. Cîrciuma pare să fie la nivelul aşteptărilor dumneavoastră. Acum e în afara sezonului, firește, dar afacerile merg bine, iar Aidan Gallagher o conduce cu pricepere. Mîncarea e de prima mînă, ceea ce recunosc că m-a surprins.

Nu e deloc un birt oarecare... Sora? Da, este... este...

Ezitarea lui o făcu pe Brenna să-şi stăpînească un hohot de rîs. Bărbaţii erau atît de previzibili!

– Pare să fie eficientă. Şi are o voce excepţional de muzicală. De fapt, toţi trei sînt foarte muzicali, ceea ce s-ar putea să fie un avantaj. Dacă sînteţi hotărît să plasaţi sala aici, în Ardmore, cel mai logic ar fi, după părerea mea, să fie legată de *Gallagher's Pub.*

În patru labe, Brenna dădu din fund, de vreme ce avea mîinile ocupate şi nu putea face gestul tipic al victoriei, cu pumnul în aer.

– A, puteţi fi sigur că voi negocia să mai lase din procentajul pe care l-au cerut. Ştiu că aţi prefera să cumpăraţi terenul de-a dreptul, dar acest sentiment al lor s-a dovedit pînă acum de neînvins. În termeni reali, locaţia pe care o oferă e mai puţin riscantă pentru dumneavoastră şi, în perspectivă, v-ar asigura o legătură mai strînsă cu firma. Cred că e în avantajul dumneavoastră să vă folosiţi de *Gallagher's* şi de reputaţia sa, pentru a vă lansa sala de spectacole.

Bătăile din deget se auziră din nou, iar pantofii îşi schimbară poziţia, Finkle punînd celălalt picior peste primul.

– Da, e de la sine înţeles. Nu mai mult de douăzeci şi cinci la sută. Puteţi avea încredere în mine. Sper ca tranzacţia să fie încheiată în douăzeci şi patru de ore. Nu mă îndoiesc că-l pot convinge pe Aidan Gallagher că nici o firmă din Londra nu-i va oferi mai mult.

Simţind că discuţia se apropia de sfîrşit, Brenna se ridică şi deschise robinetele. Privi cum se scurgea apa, fredonînd. După ce le închise la loc, mai zăngăni puţin, apoi îşi săltă trusa de scule şi trecu în camera alăturată.

– Se scurge perfect, zău că da. Scuze pentru deranj.

Finkle nici nu ridică privirea, făcîndu-i doar semn să iasă, cocoşat peste laptopul de pe birou.

– Şi bună ziua vă urez, domnule! mai salută veselă Brenna, auzind ţăcănitul keyboardului, în timp ce ieşea.

Imediat ce ajunse pe culoar, o luă la fugă. Finkle nu era singurul care ştia cum să dea raportul.

– I-auzi, se pare că numărul cu Londra a fost inspirat.

Aidan îşi bătu fratele pe umăr, aruncîndu-i Brennei o privire aprobatoare.

– I-a pus în mişcare, nu?

– Unii nu suportă concurenţa.

Întrucît se aflau în bucătărie, Shawn se întoarse să scoată patru sticle de bere din frigider.

– Cred că se cuvine să bem pentru O'Toole aci de faţă şi pentru urechile ei agere.

– Numai din întîmplare s-a nimerit să fiu acolo, răspunse Brenna, luînd totuşi sticla.

– Eşti o agentă operativă excelentă, Sergent O'Toole, o lăudă Aidan, ciocnind, apoi cu Shawn şi Darcy. Douăzeci şi cinci la sută, nici un procent mai mult. Păcat că nu ştie că am fi acceptat şi douăzeci, fără o vorbă.

– Acel Magee... începu Brenna. E hotărît să obţină ceea ce vrea, deşi lui Finkle nu-i convine. Dar îi convine mîncarea lui Shawn, mutra lui Darcy şi mîna ta de gospodar, Aidan. Şi te crede cam tolomac, Shawn, dar un tolomac cumsecade. Iar cînd vorbeşte despre Darcy, dă în bîlbîială.

Încîntată, Darcy izbucni în rîs:

– Mai lasă-mă o zi, două, şi-am să-i iau piuitul. După aia, să-mi ziceţi mie cuţu dacă nu împuşcăm treizeci la sută!

Aidan o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

– Luăm douăşcinciul şi batem palma. Vă spun eu, lui tata îi place ce-a auzit despre Magee pînă acum. Azi dimineaţă mi-a dat telefon ca să mi-o spună, iar detaliile le lasă în seama noastră. Şi-acum, la treabă. Brenna, iubito, crezi c-ai putea să nu te prea învîrteşti pe la cîrciumă pînă batem în cuie tîrgul?

– Sigur că pot, dar pentru alde Finkle sînt invizibilă. Nu vede mai departe de trusa mea cu scule. Mai mult, m-a crezut bărbat.

– Atunci, are nevoie de ochelari, îi atinse Aidan bărbia cu sticla şi o sărută. Îţi sînt recunoscător.

– Eu repet că pot scoate treizeci fără prea multă bătaie de cap, declară Darcy, urmîndu-l pe Aidan în cîrciumă.

– Are toate şansele, comentă Brenna.

– Nu e nevoie să ne lăcomim. Şi-aşa îţi sînt foarte recunoscător.

Brenna înclină capul, cu buzele arcuitè într-un zîmbet ironic – una dintre expesiile favorite ale lui Shawn.

– Ai de gînd să mă săruţi şi tu, la fel ca Aidan?

– Mă mai gîndesc.

– A, da, tu te gîndeşti o droaie la toate.

– Nu mai mult decît e nevoie.

Îi cuprinse faţa în mîini şi, înclinîndu-i capul într-o parte, îşi lăsă gura peste a ei. Încet, alene, ca o briză caldă într-o dimineaţă de vară.

Brenna se relaxă, cu buzele începînd să savureze dulceaţa afectuoasă. Apoi, treptat, iscusit, Shawn intensifică sărutul, ameţind-o înainte ca ea să-şi dea seama ce se întîmpla.

Scoase un sunet, undeva între oftat şi geamăt. În timp ce inima îi bubuia în piept, îşi strecură mîinile în sus, apucîndu-l de umeri. Însă, tocmai cînd trupul îi intra în alertă, gata să primească mai mult, Shawn se retrase.

– Pe moment, nu sînt în stare decît de recunoştinţă.

O zăpăcea de cap, fir-ar să fie. Şi o lăsa cu tot trupul urlînd.

– Intenţionat ai făcut-o.

– Sigur că da.

– Afurisitule. Mă întorc la treabă.

Se aplecă să-şi ia trusa şi, încă nesigură pe picioare, cînd se răsuci spre uşă se ciocni de masă. Shawn, însă, avu atîta minte încît să-şi păstreze o expresie indiferentă.

Brenna pufni şi deschise uşa din spate, din pragul căreia îi mai aruncă o ultimă privire.

– Ştii, cînd încetezi să mai gîndeşti, te descurci destul de bine.

Shawn nu zîmbi decît după plecarea ei.

– Spre norocul meu, de vreme ce am încetat să gîndesc aproape complet.

În seara aceea, cînd veni Finkle, Shawn nu se arătă, dar îi pregăti o cină regească.

Întrucît Darcy anunţă, cînd aduse vasele, că individul ar fi fost în stare să-şi lingă farfuria dacă nu-l vedea nimeni, Shawn consideră că îşi jucase bine rolul.

Aşa că, nu numai din simţ al datoriei ci şi cu o oarecare ştrengărie, îi duse lui Finkle o porţie de prăjitură cu brînză şi lămîie. Relaxat de masă şi de atenţiile lui Darcy, Finkle îl învrednici cu un fel de zîmbet.

– Nu ştiu cînd am mîncat un peşte mai gustos. Ai un mare talent culinar, domnule Gallagher.

– Ce drăguţ sînteţi, domnule Finkle. Sper să vă placă şi asta. E reţeta mea proprie, după una pe care mi-a spus-o scumpa mea bunică. Nu cred că veţi găsi ceva mai bun, cînd vă întoarceţi la Londra.

Finkle, care era gata să ia prima îmbucătură, se opri cu linguriţa în aer.

– La New York, preciză el, răspicat.

Shawn clipi din ochi.

– La New York? A, sigur, New York, aşa voiam să zic. Omul de la Londra era slab ca o scîndură şi avea ochelari mici, cu lentile rotunde. Doar nu mă credeţi un încurcă lume, nu-i aşa, domnule Finkle?

Cu aceeaşi expresie amabilă, Finkle luă o bucăţică de prăjitură.

– Deci... aţi vorbit cu cineva de la Londra despre un restaurant, aşa e?

– A, de vorbit se ocupă Aidan. Eu n-am deloc cap de afaceri. Vă place prăjiura?

– E excelentă.

„E greu de cap," medită Finkle, „dar are un talent fără cusur la bucătărie."

– Omul de la Londra, insistă el. Întîmplător, îi ştiţi cumva numele? Am unele cunoştinţe acolo.

Shawn ridică privirea spre tavan, frecîndu-şi bărbia.

– Finkle să-l fi chemat...? Nu, ăsta sînteţi dumneavoastră...

Cu o expresie dulce şi inofensivă, ridică mîinile a neputinţă.

– N-am deloc memoria numelor. Dar era un domn simpatic, la fel ca dumneavoastră, domnule. Dacă mai doriţi o porţie de prăjitură, spuneţi-i lui Darcy.

Şi reveni agale la bucătărie, făcîndu-i cu ochiul lui Aidan.

Peste zece minute, Darcy vîrî capul pe uşa bucătăriei, şoptind:

– Finkle l-a chemat pe Aidan pentru cîteva momente. Au intrat în birou.

– Perfect. Dacă ai nevoie de ajutor la bar, să-mi spui.

– Gîndeşte-te că ţi-am şi spus. A venit Frank Malloy, cu fraţii lui.

– Iarăşi s-a certat cu nevastă-sa?

– După mutra pe care o face, aşa se pare. N-am cum să mă descurc, şi cu ei, şi cu toţi ceilalţi.

– Atunci, vin.

Shawn tocmai umplea al doilea rînd de halbe pentru fraţii Malloy – care erau cu toţii nişte malaci blonzi ce-ţi cîştigau existenţa pe mare – cînd Aidan şi Finkle ieşiră din birou.

Finkle îi ură noapte bună lui Aidan, apoi lui Shawn. Aruncă o privire şi spre Darcy, cu chipul său sever îmblînzit ca al unui căţelandru.

– Vă duceţi la culcare aşa de devreme, domnule Finkle? întrebă Darcy, cu un zîmbet care ar fi putut topi ciocolata de la douăzeci de paşi.

– Mă...

Finkle fu nevoit să-şi smucească nodul meticulos aranjat al cravatei, căci tocmai i se pusese un nod în gît.

– Mă tem că n-am încotro. Mîine dimineaţă trebuie să iau avionul.

– A, ne părăsiţi? îi întinse Darcy mîna. Îmi pare rău că nu mai puteţi sta, dar sper să mai veniţi, cînd puteţi.

– Nu mă îndoiesc să am să revin.

Neputîndu-se stăpîni, Finkle făcu un lucru la care înainte nu s-ar fi gîndit în ruptul capului, nici chiar faţă de soţia lui. Se aplecă şi sărută mîna lui Darcy.

– Mi-a făcut mare plăcere.

Şi, cu obrajii roşii ca racul, ieşi din cîrciumă.

– Ei? întrebă Darcy, răsucindu-se spre Aidan.

– Stai o clipă, să fim siguri că Finkle nu dă buzna înapoi, să-ţi ceară în genunchi să fugi cu el în Tahiti.

Darcy chicoti, clătinînd din cap.

– Nu, omul ăsta îşi iubeşte soţia. Poate că-şi permite cîte un vis ceţos despre ce-am putea face noi doi într-un asemenea loc, dar nu mai mult de atît.

– Atunci, să-ţi spun, puse Aidan o mînă peste a ei, pe cealaltă aşezînd-o pe umărul lui Shawn. Am încheiat tîrgul, aşa cum am discutat toţi trei cu Jude, şi am bătut palma. Se întoarce la New York, iar actele vor fi întocmite cît se poate de repede.

– Douăzeci şi cinci la sută? întrebă Shawn.

– Douăzeci şi cinci şi un cuvînt de spus la aprobarea proiectului sălii. Mai sînt de stabilit unele detalii, dar împreună cu Magee şi avocaţii le vom pune la punct pe toate.

– Deci, am reuşit? întrebă Shawn, lăsînd jos cîrpa cu care ştergea barul.

– Aşa se pare, de vreme ce mi-am dat cuvîntul.

– Perfect. Rămîn eu aici. Du-te şi anunţ-o pe Jude.

– Mai aştept. Avem prea multă treabă.

Shawn avea un plan. Se pricepea la făcut planuri. Asta nu însemna că-i reuşeau întotdeauna, dar ştia să pregătească toate detaliile.

Era vorba de gătit, aşa că se afla în elementul lui. Dorea ceva simplu, un fel pe care să-l poată pregăti dinainte, lăsîndu-l apoi pînă la momentul potrivit. Aşa

că prepară un sos de roşii, puţin iute, şi îl lăsă să fiarbă la foc mic.

Mai trebuia să pregătească şi decorul. Îşi spunea că avea nevoie de toate avantajele, cînd era vorba de Brenna O'Toole.

Şi mai trebuia să dea şi un telefon, ceea ce făcu de la cîrciumă, după schimbul de prînz, cînd era sigur că Brenna nu-şi mai vedea capul de treburi.

La fel de sigur era şi că Brenna avea să treacă mai tîrziu pentru a se uita la maşina de spălat stricată despre care îi spusese.

Aşa că, ajuns acasă, simţi aroma apetisantă a sosului pe care-l lăsase pe aragaz. Culese cîteva petunii şi pansele care iernau încîntate în grădină şi le puse în dormitor, împreună cu lumînările pe care le cumpărase de la piaţă.

Apoi, mai era şi muzica. Făcea parte din viaţa lui, aşa că nu putea s-o neglijeze. Alese CD-urile preferate ale Brennei, le puse în micul player pe care şi-l cumpărase cu cîteva luni în urmă şi le lăsă să cînte, în timp ce se ducea la bucătărie să termine şi restul.

Ceasul arăta ora şase fără zece, cînd auzi camioneta Brennei sosind.

– Punctuală mai e, murmură el, simţind surprins cum i se răzvrăteau nervii în burtă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i decît Brenna, îşi spuse. O cunoşti de-o viaţă.

Dar nu şi în *acel* mod, adăugă Shawn în gînd. Şi nici ea pe el. Dintr-o dată, îi venea să se repeadă în mica spălătorie, să smulgă un fir al maşinii de spălat şi să uite de orice altceva.

Brenna intrase deja, cu trusa în mînă. Avea blugii rupţi, deasupra genunchiului, şi o uşoară dîră de murdărie pe obraz.

Închise uşa, făcu doi paşi şi îl văzu. Mai că nu căzu de pe picioare.

– Iisuse, Shawn, dacă tot ai de gînd să mă sperii, de ce nu-mi dai una-n cap? Ce cauţi aici, la ora asta?

– Am seara liberă. Doar ţi-ai parcat maşina lîngă a mea, nu?

– Da, dar crezusem că ai plecat pe jos.

În timp ce aştepta ca bătăile inimii să-i revină la normal, Brenna adulmecă prin jur.

– Îmi miroase ca şi cum ai fi profitat de seara liberă. Ce găteşti?

– Un sos pentru spaghetti. Mă gîndeam să-l încerc, înainte de a-l folosi şi la cîrciumă. Ai mîncat? o întrebă el, deşi ştia deja.

– Nu, mama mă aşteaptă în curînd.

N-o aştepta, căci Shawn îi telefonase lui Mollie, ca s-o anunţe că o reţinea el pe Brenna la masă.

– Mai bine stai şi mănîncă de cină aici, îi spuse el, luînd- o de mînă, pentru a o conduce în bucătărie. Ca să-mi spui cum ţi se pare sosul.

– Poate, dar mai întîi să văd ce are maşina de spălat.

– N-are nimic.

Shawn îi luă din mînă trusa şi o puse pe jos, într-un loc ferit.

– Cum adică, n-are nimic? N-ai dat tu telefon la hotel ca să spui că nu mai merge?

– Am mintit. la gust-o pe-asta, îi vîrî el în gură o măslină umplută.

– Ai mintit?

– Da. Şi sper ca păcatul să merite pedeapsa.

– Dar de ce-ai...

Începea să înţeleagă, ceea ce o făcea să se simtă nervoasă şi încurcată.

– Pricep. Deci, ăsta e momentul şi locul care îți convine.

– Mda. I-am spus mamei tale că mai rămîi un timp, aşa că n-ai de ce să-ți faci griji.

– Hmm.

Brenna privi în jur, mai atentă. Sos aromat pe foc, un platou drăguț cu aperitive tentante, o sticlă de vin.

– Puteai să mă anunți dinainte. Ca să mă obişnuiesc cu ideea.

– Ai timp să te obişnuieşti acum, replică el, turnînd vinul în pahare. Ştiu că vinul îți dă dureri de cap, a doua zi, dar un pahar sau două nu strică.

Brenna era gata să rişte o mahmureală, dacă vinul reuşea să-i răcorească beregata.

– Ştii bine că nu trebuie să te deranjezi cu toate astea pentru mine. Ți-am spus de la început că m-am nevoie.

– Ei bine, eu am, aşa că va trebui să le suporți.

Shawn se simțea din nou relaxat, tocmai fiindcă Brenna era crispată. Făcu un pas spre ea.

– Scoate-ți...

Cînd o văzu făcînd ochii mari, fu cît pe ce să izbucnească în rîs.

– ...şapca, încheie el, după care i-o scoase cu mîinile lui, răsfirîndu-i părul pînă cînd i se revărsă pe umeri în chip fermecător.

– Ia loc.

O aşeză pe un scaun şi se instală în fața ei.

– De ce nu te descalți?

Brenna se aplecă, trase de şireturi, apoi de îndreptă la loc.

– Trebuie neapărat să te uiți la mine? Mă faci să mă simt prost.

– Dacă te simți prost cînd mă uit la tine cum îți

scoți bocancii, nu peste mult îți va veni să intri în pămînt de ruşine. Descalță-te, Brenna, îi ceru el, încet, stîrnindu-i fiori pe şira spinării. Doar dacă nu cumva te-ai răzgîndit.

– Nu m-am răzgîndit.

Nemulțumită, Brenna se aplecă din nou să-şi desfacă şireturile.

– Eu am început-o, şi vreau să termin ce-am început.

Dar nu mergea deloc aşa cum îşi imaginase. Ea nu făcuse decît să şi-i închipuie pe amîndoi, goi deja, în pat, apucîndu-se de treabă. Nu se gîndise prea mult la drumul pe care-l aveau de parcurs pînă acolo.

Îşi aruncă bocancii sub masă şi făcu un efort să-l privească din nou.

– Ți-e foame?

– Nu.

Într-o asemenea situație, numai de mîncare nu-i mai ardea.

– Am luat prînzul cu tata.

– Cu atît mai bine. Mîncăm pe urmă. Hai să mergem sus, cu vinul.

Sus. Bine, să se ducă sus. În fond, ea fusese cu ideea. Dar, cînd Shawn o luă din nou de mînă, fu nevoită să facă un efort pentru a n-o zbughi din loc.

– Nu se cuvine aşa, Shawn. Sînt după o zi de muncă şi n-am apucat să mă spăl.

– Atunci, ai dori să faci un duş?

În timp ce urcau pe scara din spate, Shawn îi şterse pata de pe obraz.

– Te spăl bucuros pe spate.

– Am spus şi eu o vorbă, nimic mai mult.

Nu putea face duş de față cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Cum, aşa, hodoronc-tronc?

Acordurile muzicale pluteau spre ea, corzi de harpă virbînd. Nervii îi urlau de atîta încordare.

Intră în dormitor, văzu florile, lumînările, patul cu aşternut proaspăt spălat... Şi înghiţi vinul ca apa.

– Uşor... îi luă Shawn paharul din mînă. Nu vreau să te îmbeţi.

– Mă descurc şi singură. Şi nu aprinde lumînările, nu e nevoie. Încă nu s-a întunecat.

– O să se-ntunece. Te-am mai văzut la lumina lumînărilor, spuse el, în timp ce apropia chibritul de lumînările puse pe consola căminului, unde focul ardea deja. Dar nu te-am admirat cum se cade. Am s-o fac astă seară.

– Nu înţeleg de ce trebuie să creezi o situaţie mai romantică decît e.

– Nu cumva te sperii de puţin romantism, Mary Brenna?

– Nu, dar...

Shawn se întoarse, cu pîlpîirile subtile ale flăcărilor dansîndu-i pe faţă, în spatele lui, în jur. Parcă ar fi ieşit dintr-un tablou de-al lui Jude.

Sau din neamul zînelor, cu prinţi, cavaleri viteji şi menestreli poetici.

– Arăţi într-un fel, de-mi lasă gura apă, îngăimă Brenna. Nu-mi prea convine, drept să-ţi spun, şi aş prefera să-mi treacă.

– I-auzi, replică el cu un glas la fel de suav pe cît de enervat era al ei. Ce-ar fi să căutăm o soluţie?

Şi, fără a o slăbi din ochi, începu să se apropie.

Capitolul 12

Oricît de ciudată ar fi fost situaţia, îşi zise Brenna, era totuşi Shawn, un bărbat pe care îl cunoştea şi la care ţinea de-o viaţă.

Oricît de ridicol părea totul, totuşi îl dorea.

Aşa că, în momentul cînd Shawn îi puse mîinile pe umeri, cînd şi le coborî încet în lungul braţelor ei pentru a-i înlănţui mîinile, înclină capul spre el.

– Dacă rîd, îi spuse, n-o lua ca pe ceva personal. Doar că toată povestea asta mi se pare amuzantă.

– Bine.

Întrucît Shawn nu făcea decît să stea privind-o, parcă aşteptînd, Brenna se înălţă pe vîrfuri şi îi atinse gura cu a ei. Nu voia să se grăbească, fiind deja convinsă că Shawn n-ar fi fost de acord cu aşa ceva. Dar, în clipa cînd îi simţi gustul, vru mai mult, vru totul. Şi cît mai repede. Mîinile i se flexară într-ale lui, în timp ce-i rodea buza de jos.

– Simt o mare dorinţă de tine. Nu mă pot stăpîni.

– Cine-ţi cere să te stăpîneşti?

Nici el nu voia să se repeadă, dar era tentat să grăbească pasul. Trupul ei, scund şi fascinant, vibra deja lipit de al lui, iar gura-i era cuprinsă de febrilitate. Shawn, însă, se gîndea că ar fi fost mult mai satisfăcător pentru amîndoi dacă o lăsa să-l mai scoată din minţi un timp.

– Vino aici.

Îi eliberă mîinile pentru a o apuca de şolduri şi o săltă astfel încît ajunse cu picioarele încolăcite pe după talia lui, aşa cum mai făcuseră o dată.

– Şi mai sărută-mă. Îmi place.

Brenna izbucni în rîs, toată nervozitatea risipindu-i-se.

– Ei, nu mă-nnebuni?! Dacă nu mă-nşel, prima oară cînd am făcut-o...

Îşi apropie gura şi mai mult de a lui, apoi se retrase – o dată şi încă o dată.

– Arătai de parcă te-aş fi pălit cu ciocanu-n cap.

– Fiindcă nu mă aşteptam, şi m-ai întors pe dos, o strînse el de fund, intim şi amical. Punem pariu că a doua oară n-ai să mai reuşeşti?

– A, deci e un rămăşag?

Cu un licăr provocator în ochi, Brenna strînse pumnii în părul lui.

– Vezi c-ai să-l pierzi.

Acorduri de harpă, lumină de lumînări şi o femeie cu sînge fierbinte încolăcită în jurul lui.

Shawn îşi lăsă pasiunea şi romantismul să i se infiltreze în trup. Aţîţătoare. Excitante. Plăcerea devenea tăioasă ca un brici.

Brenna îi simţi degetele înfigîndu-i-se în şolduri, îi auzi respiraţia accelerîndu-se ca a unui om care urcase în goană un deal. Cînd îşi schimbă poziţia, întorcîndu-se spre pat, simţi un val de triumf.

Respiraţia i se întretăie într-un gîfîit vesel, cînd Shawn o răsturnă peste aşternut şi se lăsă peste ea, apăsînd-o în saltea.

– Unu-zero pentru tine.

În ochii ei se zărea o lucire ce nu făcu decît să se ascută cînd Shawn îi ridică mîinile deasupra capului, imobilizîndu-i încheieturile.

– Dar acum e rîndul meu. Din cîte-mi amintesc, prima oară cînd te-am sărutat, aveai ochii tulburi şi orbi. Şi tremurai.

Cu deliberare, îşi arcui şoldurile, îndesîndu-se în el.

– Pariez că a doua oară nu mai poţi.

Un bărbat atît de excitat, atît de pregătit, nu se mai încurca. Brenna era sigură.

Totuşi, se încordă. Şi iarăşi începu să temure, cînd buzele lui lunecară tandru, chinuitor, peste ale ei. Braţele i se înmuiară, din minte i se şterse orice gînd.

Prima rază de lună se strecură în cameră, lucind argintie prin aura lumînărilor.

Shawn îi cuprinse sînii în mîini, urmărindu-le forma cu degetele prin materialul bluzei de lucru, înainte de a trece la nasturi.

Pe dedesubt, Brenna purta un tricou bărbătesc. După ce trase materialul în lături, Shawn fu fascinat să vadă cît de sexy arătau sînii ei mici, prin acel strat de bumbac simplu.

– Întotdeauna mi-au plăcut mîinile tale.

Brenna închisese ochii, pentru a absorbi mai bine micile şocuri ale senzaţiilor.

– Acum îmi plac şi mai mult.

Dar, cînd Shawn se aplecă din nou, cînd gura lui îi atinse sînul prin tricou, ochii i se deschiseră brusc.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Shawn poate că ar fi chicotit, dacă ar fi avut suflu. Dar plămînii îi erau înecați, iar capul începuse deja să i se învîrtească. Unde fuseseră, toată viața lui, acel gust, acea textură, acea formă? Cît de multe pierduse?

Brenna începu să-l tragă de pulovăr, în timp ce el o sălta în sus. Cu respirațiile îngroşate, se priviră. Dădură din capete în acelaşi timp.

– Prea tîrziu...

Atît spuse Shawn şi îi scoase cămaşa peste cap.

– Slavă Domnului.

Se repeziră unul la altul.

Acum, mîinile lui s-ar fi putut mişca mai repede, mai aspru, pe ici pe colo. Gura lui ar fi putut să fie mai fierbinte, mai nerăbdătoare.

Dar asta nu-l oprea să procedeze pe îndelete. Dorea s-o savureze pas cu pas şi să țină minte toată viața gustul pielii ei, locul acela sensibil de sub sîn, modul cum unghiul devenea linie curbă de la piept spre şold şi senzația mătăsoasă sub palmă şi vîrfurile degetelor. Brenna îşi îngropă fața în gîtul lui, chinuindu-se să-şi recapete suflul.

– Shawn, pentru Dumnezeu. Acum.

– Nu încă, nu încă, nu încă...

O intona ca pe o melodie.

Dorea ca mîinile ei mici şi puternice să nu se mai oprească niciodată din goana peste trupul lui. Dorea să descopere mai mult şi mai mult din ea.

Picioarele acelea fermecătoare nu-i meritau atenția, acum cînd înlăturase docul rupt al pantalonilor? Iar partea dinapoi a umărului era un loc delicios unde să zăbovească.

– Pentru o ființă atît de mică, ascunzi atît de multe comori...

Disperată, Brenna îşi înfipse dinții în el.

– Încă un minut şi-am să mor.

– Hai, fii cuminte. Gata.

Iar gura lui o cuceri din nou pe a Brennei, în timp ce-şi strecura mîna între coapsele ei, cu degetele în fierbințeala dintre ele.

Brenna juisă năvalnic, rapid şi deplin, cu tot trupul zbuciumîndu-i-se sub al lui.

Shawn îi înghiți țipătul şocat de eliberare, îl absorbi, îl savură, chiar în timp ce sîngele îi ardea să mai primească. Apoi, Brenna deveni maleabilă, moale precum ceara care se aduna la baza lumînărilor, iar Shawn fu liber să se ospăteze din gura ei, din gîtul şi sînii ei.

– Lasă-mă doar să te savurez, un timp.

Presiunea crescu din nou, strat cu strat, alunecoasă şi umedă pînă cînd Brenna alunecă peste margine pentru a doua oară.

Cum putea Shawn să reziste? se întrebă ea.

Avea pielea la fel de umedă ca a ei, inima îi bătea la fel de repede, trupul îi era la fel de încordat şi pregătit.

Încă o dată se arcui sub el, încă o dată îi cuprinse strîns mijlocul cu picioarele. Ochii li se întîlnită în lumina pîlpîitoare.

– Acum, murmură Shawn strecurîndu-se într-însa, mătăsos şi lin, ca şi cum s-ar mai fi împerechea de o mie de ori înainte.

Brenna inspiră tremurător, apoi expiră. Mîinile lui i le acoperiră pe ale ei, cu degetele înlănțuindu-li-se. Se priviră, în timp ce începeau mişcarea.

Uşor, drăgăstos, ca un dans reamintit. Ridicîndu-se şi coborîndu-se, plăcere întîlnind plăcere. Apoi, ca şi cum muzica ar fi cerut-o, o subtilă accelerare.

Ochii lui erau mai întunecați acum, albastrul acela visător devenind opac, în timp ce se pierdea complet cu firea.

Cînd Brenna îl cuprinse strîns, cînd pleoapele i se închiseră tremurătoare şi din gîtlej i se desprinse un geamăt, Shawn se opri, se mai abținu puțin...

Şi în sfîrşit, îşi îngropă fața în părul ei şi-şi dădu drumul.

Avea nevoie de un minut de răgaz. Poate o oră.

O zi, două, ar fi fost cel mai bine. După aceea, îşi imagina că avea să se poată mişca din nou, sau cel puțin să se gîndească la o mişcare.

Deocamdată însă cea mai bună idee părea aceea de a rămîne aşa cum era, culcată pe patul lui Shawn, îndesată de el în saltea.

Trupul îi părea prefăcut în aur. Îşi imagina că, dacă ar fi avut energie să-şi deschidă ochii şi să privească, l-ar fi văzut lucind în întuneric.

Era întocmai aşa cum spusese înainte. Cînd înceta să mai gîndească, Shawn se descurca de minune.

– Nu ți-e frig, nu-i aşa?

Glasul lui răsuna înfundat, somnoros.

– Cred că nu mi-ar fi frig nici dacă aş zăcea goală pe un sloi de gheață plutind spre Groenlanda.

– Bine, îşi schimbă el poziția, potrivindu-se mai bine. Să mai stăm puțin aşa.

– Numai să nu adormi pe mine.

Shawn scoase un sunet, frecîndu-şi nasul în părul ei.

– Îmi place cum îți miroase părul.

– A rumeguş?

– Puțin. E destul de plăcut. Şi are un iz de lămîie.

– Probabil de la şamponul pe care l-am şterpelit de la Patty.

Trupul i se deştepta din nou, iar Brenna începu să observe cît de bine se potrivea Shawn peste ea, cum li se încolăceau picioarele.

În timp ce interesul îi creştea, mai remarcă şi cît era de greu.

– Eşti mai greu decît pari.

– Regret.

Shawn îşi strecură un braț sub ea şi se răsuci într-o parte.

– Acum e mai bine?

– Nici înainte nu era prea rău.

Dar era într-adevăr mai bine să-şi poată încrucişa brațele peste pieptul lui, privindu-i fața. Era atît de chipeş, încît puțin îi păsa de surîsul lui înfumurat.

– Trebuie să spun, Shawn, că eşti mult mai priceput decît mă aşteptasem.

Shawn deschise ochii. Albastrul lor devenise iar visător.

– Mă rog, recunosc că am avut parte de practică, de-a lungul anilor.

– Nu mă plîng, dar este totuşi o problemă.

– Serios? întrebă el, răsucindu-i o şuviță de păr pe deget. Şi care să fie aia?

– Păi, la început, ideea mea era să facem sex.

– Parcă țin minte că ai menționat-o. Şi, mărturisesc, a fost o idee foarte bună.

– Dar ăsta n-a fost decît începutul. Am mai menționat şi că doream s-o fac pentru a scăpa de pofta asta de tine care mă macină.

– Îmi amintesc şi asta. O mîncărime, spuneai, continuă el, zgîriindu-i uşor spatele cu unghiile. Mi-am dat toată silința să te scarpin.

– Într-adevăr, şi n-am s-o neg. Dar asta-i partea cu problema.

Privindu-l, Brenna îşi plimnă un deget de-a lungul claviculei lui, spre gît. Îi văzu genele tresărind, pînă cînd ochii i se îngustară cît două mici fante albastre.

– Şi care e problema, O'Toole?

– Înţelegi, se pare că n-am reuşit. Se pare că mîncărimea continuă. Aşa că trebuie să facem sex din nou.

– Dacă trebuie, trebuie.

Shawn se ridică în capul oaselor, săltînd-o o dată cu el.

– Hai să facem mai întîi un duş şi să mîncăm, şi pe urmă vedem ce se poate rezolva.

Chicotind, Brenna îi puse mîinile pe obraji.

– Am rămas prieteni, nu-i aşa?

– Am rămas prieteni.

O strînse mai tare, cu gîndul de a o săruta uşor, afectuos. Dar nu se mai putu opri.

Cînd se întoarse s-o culce la loc, mintea Brennei era cufundată în ceaţă. Întinse braţele spre el, întrebînd:

– Dar duşul şi masa?

– Mai tîrziu.

Mai tîrziu, mult mai tîrziu într-adevăr, mîncară amîndoi ca lupii. La masă le era mai uşor să redevină prieteni, doi oameni care mai mîncaseră împreună de sute de ori.

Ştiai că toţi copiii lui Betty Clooney s-au îmbolnăvit de varicelă?

Ai observat că Jack Brennan îi face ochi dulci Theresei Fitzgerald, iar Betty şi Colin Riley s-au despărţit?

Printre înghiţituri, Brenna îi povesti despre ultima

criză de plîns a surorii ei, Patty, care nu se putea hotărî dacă să-şi facă buchetul de mireasă din trandafiri roz sau galbeni.

Închinară un pahar pentru încheierea tîrgului cu Magee.

– Crezi că va trimite un om aici să măsoare terenul şi să proiecteze sala?

Brenna se ridică să-i deschidă lui Bub, care zgîria la uşă.

– Dacă ăsta e planul lui, la mine încă n-a ajuns.

– Sigur, altfel nu se poate. Nu poate sta în turnul lui de fildeş din New York City, proiectînd o construcţie de-aici, din Ardmore.

– Şi de unde ştii că are biroul într-un turn de fildeş?

– Bărbaţilor le place să stea la înălţime, zîmbi Brenna. Întreab-o pe Darcy dacă nu urmăreşte asta, pentru cînd îl va găsi pe bogătaşul pe care-l vînează. În orice caz, trebuie să vadă cine sîntem şi ce avem, înainte de a lua o hotărîre.

– Cu asta sînt perfect de acord, spuse Shawn, ridicîndu-se să strîngă masa. Mi-a plăcut proiectul tău. Poate reuşeşti să-l desenezi puţin mai clar. I-am putea cere şi lui Aidan să arunce o privire. Dacă îi place la fel de mult ca mie, nimic nu ne opreşte să i-l trimitem lui Magee, ca să-l analizeze.

Un moment, Brenna nu făcu decît să-l privească.

– Ai face asta?

– De ce nu? o privi peste umăr Shawn, în timp ce umplea chiuveta cu apă fierbinte şi săpun.

– Ar însemna mult. Chiar dacă Magee nu-i dă nici o atenţie, ar însemna mult pentru mine. Nu sînt arhitectă, ingineră, nimic de soiul ăsta, continuă ea ridicîndu-se în picioare, dar dintotdeauna mi-am dorit să

participi la proiectarea şi construirea a ceva, pornind de la zero.

– Ai în minte o imagine. Un teren viran şi ceea ce ai construi pe el.

– Aşa e, da. De unde ştii?

– Nu e prea diferit de compunerea unui cîntec.

Brenna se încruntă, pe gînduri. Nu se aşteptase să aibă ceva în comun cu Shawn, în acest sens.

– Cred că ai dreptate. Am să-l desenez cît pot de bine. Indiferent dacă Magee îi aruncă vreo privire sau nu, îţi sînt recunoscătoare că te-ai gîndit la asta.

Îl ajută să spele vasele, iar spre miezul nopţii îui spuse că trebuia să plece.

Shawn o conduse la uşă, iar acolo se răzgîndi. O luă în braţe, o săltă pe umăr şi o mai cără o dată pînă în dormitor.

Astfel, Brenna ajunse acasă abia pe la unu şi jumătate. Se strecură în pat, cu un oftat prelung, închise ochii şi adormi pe loc.

Şi, în somn, visă un palat de argint, sub o colină verde. În jur creşteau flori şi copaci mari, ca un tablou scăldat în lumină poleită.

Copacii erau încărcaţi cu mere aurii şi pere argintii. O clipă, fu ispitită să culeagă un fruct şi să muşte, gustînd din miezul savuros, dar ştia că, dacă vizitai o plută a zînelor, nu puteai mînca nimic, bînd numai apă, altfel rămîneai legat acolo pentru o sută de ani.

În timp ce se apropia de uşa palatului, aceasta se deschise, lăsînd să se reverse muzică de fluiere şi flaute.

Urmînd sunetul muzicii, urcă scara, cu mîna pe balustrada netedă ca mătasea, ce strălucea într-un albastru de safir. Nu se auzea decît muzica, nimic nu se mişca, numai ea.

În capul scării găsi un coridor lung şi lat de două ori cît un stat de om.

Pornind pe coridor, văzu în stînga o uşă de topaz, iar la dreapta, una de smarald.

Drept în faţă se afla o a treia, care strălucea ca perlele.

De acolo se auzea muzica.

Deschise uşa albă şi intră.

Pe pereţi se căţărau flori. Mese mari cît nişte lacuri gemeau sub povara platourilor pline cu mîncare. Aromele erau îmbătătoare.

Peste tot se vedeau fotolii, canapele şi perne de pluş, dar toate erau goale, cu excepţia tronului din capătul sălii.

Acolo stătea măreţ un om cu pieptar argintiu.

– N-ai şovăit o clipă, spuse el. E nevoie de curaj pentru aşa ceva. Nici un moment nu te-ai gîndit să faci calea-ntoarsă. Ai intrat drept în ceea ce ţi-e necunoscut.

O învrednici cu un zîmbet şi, dintr-un gest, făcu să-i apară în mînă un măr de aur.

– Poţi să guşti din el.

– Pot, dar n-am un veac de prisos.

Carrick rîse, iar mărul dispăru.

– Oricum nu te-aş fi lăsat, de vreme ce-mi eşti mai de folos deasupra decît aici.

Curioasă, Brenna privi în jur.

– Aşadar, eşti singur?

– Nu, singur nu sînt. Pînă şi zînelor le place să doarmă. Lumina era aprinsă ca să te călăuzească. Aici e noapte, la fel cum e şi în lumea ta. Voiam să-ţi vorbesc şi am preferat s-o facem între patru ochi.

– Bine, ridică Brenna braţele, apoi le lăsă să cadă pe lîngă trup. Iată-mă.

– Am să-ți pun totuși cîteva întrebări, Mary Brenna O'Toole.

– Voi încerca să-ți răspund, Carrick, Prinț al Zînelor.

Buzele lui se arcuiră cu amuzament aprobator, dar cînd se aplecă spre ea ochii erau foarte serioși și pătrunzători.

– Ai primit o perlă de la un iubit?

Ciudată întrebare. Dar, la urma urmei, era doar un vis, iar Brenna avusese visuri și mai ciudate.

– Aș primi-o, dacă mi-ar fi dată fără condiții.

Cu un oftat, Carrick bătu cu palma în brațul lat al tronului. Inelul de pe deget arunca scînteieri albastre și argintii.

– De ce, cînd am de-a face cu muritorii, răspunsurile sînt însoțite întotdeauna de obligații?

– De ce zînele nu se mulțumesc niciodată cu un răspuns cinstit?

Ochii lui se înveseliră.

– Îndrăzneață mai ești, nu-i așa? Norocul tău că am o slăbiciune pentru muritori.

– Știu că o ai, se apropie Brenna. Ți-am văzut domnița. Oftează după tine. Nu știu dacă asta îți împovărează inima sau ți-o ușurează, dar e adevărul.

Cu bărbia rezemată în palmă, Carrick o privi meditativ.

– Îi cunosc inima, acum cînd e prea tîrziu ca să mai fac altceva decît să aștept. Trebuie cu tot dinadinsul ca iubirea să conțină și durere, înainte de a se împlini?

– Nu am nici un răspuns.

– Faci și tu parte din el, murmură Carrick, îndreptîndu-se din nou. Faci parte din răspuns. Spune-mi acum, ce ai în inima ta pentru Shawn Gallagher?

Înainte ca Brenna să vorbească, ridică o mînă, în semn de avertisment:

– Înainte de a vorbi, ai grijă. Aici ești în lumea mea și mi-e cel mai simplu să te fac să spui adevărul. Și numai adevărul. Dar amîndoi preferăm să răspunzi de bună voie.

– Nu știu ce e în inima mea. Va trebui să mă crezi pe cuvînt, pentru că alt adevăr nu există.

– Atunci, e timpul să te uiți și să afli, nu-i așa?

Carrick oftă din nou, fără a se osteni să-și ascundă dezgustul.

– Dar nu vei reuși pînă n-ai să fii pregătită. Și-acum, dormi mai departe.

Și, cu un gest, rămase singur cu gîndurile lui, în lumina nestematelor. Iar Brenna continuă să doarmă în patul ei, de astă dată fără visuri.

Își amintea visul, și-l amintea atît de clar, atît de precis, încît se întreba dacă nu cumva umplea fără voie unele goluri.

– Cam asta ar fi pe ziua de azi, nu crezi, Brenna draga mea?

Mick se ridică, își întinse spinarea, apoi privi spre fiica sa, care stătea pe vine, vopsind mulajele de lîngă pereți. Își țuguie buzele, cînd observă că își plimba la nesfîrșit pensula, cu mișcări leneșe, peste aceiași cîțiva centimetri.

– Brenna?

– Hmm?

– Nu crezi că ai vopsit de-ajuns partea aia?

– Ce? A!...

Își înmuie din nou pensula în vopsea și trecu mai departe.

– Cred că eram distrată.

– E timpul să încheiem.

– Deja?

Clătinînd din cap, Mick începu să strîngă pensulele, rulourile şi cutiile.

– Mîine, trecem la camera următoare. Meritäm porţiile mari de friptură pe care ni le-a promis mama ta pentru seara asta.

– Eşti obosit, tată. Lasă că strîng eu. Şi, ştii, mă gîndeam să trec pe la Darcy. Îi spui tu mamei că voi mînca un sandviş, la cîrciumă?

Cînd Brenna îi luă pensulele, Mick făcu o mutră întristată.

– Vrei să mă laşi singur, cînd ştii bine că mama ta şi Patty vor începe cu planurile de nuntă, de-o să-mi ţiuie urechile?

Brenna zîmbi. Uitase de asta – cea mai valabilă scuză ca să nu se ducă direct acasă.

– Vii şi tu cu mine?

– Ştii că aş vrea, dar atunci mama ta mi-ar pune capul pe cel mai bun platou de porţelan al ei. Cel puţin, dă-mi cuvîntul tău că, atunci cînd îţi va veni vremea, n-ai să mă întrebi ce-mi place mai mult, dantela sau mătasea, ca pe urmă să te buşească plînsul că n-am ales ce voiai tu.

– Îţi promit solemn.

Şi-şi pecetlui cuvintele cu o sărutare pe obraz.

– Iar dacă acasă se-mpute treaba, s-ar putea să mă vezi şi pe mine la *Gallagher's*.

– Îţi fac cinste cu-o halbă.

Întrucît Darcy se afla la capătul barului, lăsîndu-l pe bătrînul domn Riley să flirteze cu ea, Brenna se aşează pe taburetul alăturat, aplecîndu-se să sărute obrazul pergamentos al bătrînului.

– Ca să vezi, te găsesc făcîndu-i ochi dulci alteia, cînd mi-ai spus de nenumărate ori că ţi-i păstrezi numai pentru mine.

– Ei, iubito, omu' se uită încotro stă cu capul. Dar te-am aşteptat să vii şi să te-aşezi pe genunchii mei.

– A, noi femeile din neamul O'Toole sîntem geloase, dragă domnule Riley. Mă şi gîndesc s-o iau pe Darcy deoparte şi s-o muştruluiesc pentru că a încercat să mi te sufle.

Cînd bătrînul chicoti, Brenna se îndreptă spre o masă, făcîndu-i semn lui Darcy s-o urmeze.

Ochii albaştri ai lui Darcy se îngustară, în timp ce-şi proptea o mînă în şold.

– Deci te-ai culcat cu el, aşa-i?

– Ce tot spui?

Deşi Darcy vorbise încet, Brenna întoarse capul, privind în jur cu teamă, pînă se asigură că nu auzise nimeni.

– Crezi că nu pot să-mi dau seama cînd anume o femeie pe care o cunosc de-o viaţă şi-a făcut de cap în noaptea trecută?

– Şi ce dacă am făcut-o? şuieră Brenna, aşezîndu-se. Ţi-am spus doar că aveam de gînd. Şi, nu, n-am să-ţi dau amănunte.

– Cine-a zis că mă interesează? replică Darcy, aşezîndu-se, dar imediat se aplecă spre ea: doar un lucru...

– Nu, nici unul.

– Unul singur – n-am avut nici un secret, de cînd ne ştim.

– La naiba.

Avea dreptate, iar Brenna nu putea strica tradiţia fără a pune în pericol prietenia lor.

– De patru ori, noaptea trecută.

– De patru ori?!?

Darcy făcu ochii mari, privind spre bucătărie ca şi cum şi-ar fi putut ţintui fratele de perete.

– Mă rog, trebuie să-l mai ridic în clasament. Şi nici nu mă mir că arăţi aşa de relaxată.

– Mă simt minunat. Chiar se vede?

– Pentru cine te cunoaşte. Am clienţi, se ridică Darcy, fără tragere de inimă. Îţi aduc o halbă – şi aş încerca puiul la ceaun, în seara asta. Oamenii s-au declarat încîntaţi.

– Bine, dar aş prefera să mănînc în bucătărie.

– Perfect. Pe drum, ia-ţi şi berea. Vrei să stai la mine în noaptea asta? Pariez că voi reuşi să mai scot cîte ceva de la tine.

– Probabil băgăreaţă cum eşti, dar trebuie să ajung acasă devreme. Noaptea trecută n-am prea dormit.

– Lăudăroaso! rîse Darcy şi plecă repede să ia o comandă.

– Şi ce mai faci, Brenna? o întrebă Aidan, cînd Brenna trecu în spatele barului.

– De ce mă-ntrebi? Cum arăt?

Răspunsul ei tăios îl făcu s-o privească mai atent.

– Păi, mi se pare că arăţi foarte bine.

– Mă *simt* foarte bine. Sînt cam obosită, cred. Mă gîndeam să mănînc în bucătărie, dacă n-ai nimic împotrivă, înainte de a pleca spre casă.

– Eşti binevenită, ca de obicei.

Shawn se întoarse de la chiuvetă, unde spăla nişte vase. Ochii i se luminară, cînd Brenna îşi ridică paharul spre buzele lui.

– Ai o masă caldă pentru o femeie flămîndă?

– Am ceva ce cred că s-ar putea să-ţi placă. Mă întrebam dacă aveai să treci pe-aici în seara asta.

– Voiam s-o văd pe Darcy, rîse Brenna, aşezîndu-se. Şi nu mă deranjează că te văd şi pe tine.

Shawn se apropie de scaun, aplecîndu-se peste spătar, cu gura spre urechea ei.

– Vino cu mine acasă, diseară.

Brenna nu-şi putu stăpîni un fior.

– Nu pot. Ştii bine că nu pot. Mi-ar fi prea greu să explic familiei.

– Altă seară liberă nu ştiu cînd am să-mi găsesc.

Vederea începea să i se tulbure, în timp ce Shawn se juca iscusit cu limba după urechea ei.

– Dar dimineţile?

– Întîmplător, toate dimineţile mele din viitorul apropiat sînt libere.

– Atunci, am să vin cu prima ocazie.

Shawn se ridică şi, scoţîndu-i şapca, îşi trecu o mînă prin părul ei, într-un mod care îi trezea cheful de a se întinde ca o pisică. Şi a toarce.

– Uşa e deschisă.

Capitolul 13

Stropii de ploaie cădeau uşor peste florile ce se trezeau pentru primăvară.

O ceaţă foarte subţire, aproape albă, plutea peste pămînt, urmînd să fie risipită de primele raze ale soarelui care începeau să străpungă norii.

Cînd Brenna intră, în Faerie Hill Cottage domnea liniştea. Pînă şi zînelor le place să doarmă, îşi aminti ea. Poate că şi stafiile îşi alegeau zilele ploioase şi mohorîte ca să viseze.

Ea, una, era plină de energie şi ştia perfect cum avea de gînd să şi-o folosească.

Shawn dormea, îngropat sub cearşafuri şi pături, drept în mijlocul patului. „E clar că omul ăsta ştie să profite de spaţiu," îşi spuse Brenna, începînd să-şi descheie cămaşa. „Ei bine, acum va trebui să-l împartă."

Cînd rămase goală, porni spre pat, se strecură sub pătură şi îl încălecă. Îşi potrivi gura peste a lui. Intenţiona să înceapă cu o variantă inversă a deşteptării

Frumoasei Adormite – dar fără a se opri doar la un sărut.

Shawn ridică o mînă, afundîndu-şi-o în claia părului ei răvăşit. În timp ce-i murmura numele, Brenna îşi schimbă poziţia, înconjurîndu-l, absorbindu-l. Primul val de patimă năvăli prin trupul lui încă înaine de a se fi trezit complet.

Se repezi într-însa, neputincios, prins în plasa dorinţei urzite în timp ce visa. Pentru prima oară de cînd se ştia, nu avea nici o putere asupra propriului său trup. Nu mai putea decît să se lase în voia ei.

Cînd deschise ochii, o văzu înălţată deasupra în lumina cenuşie a zorilor, cu părul roşu ca focul şi ochii de un verde scăpărător. Apoi, se ascuţi pe spate, cu pumnii strînşi în propriu-i păr, pe cînd se îndreptau amîndoi către punctul culminant.

– Maică Precistă, abia reuşi el să bîiguie, la sfîrşit, spre marea ei plăcere.

– Bună dimineaţa îţi doresc, răspunse Brenna, simţind că strălucea toată de bucurie. Şi să ştii că n-am timp. Trebuie să plec.

– Cum? De ce?

O apucă de mînă, dar ea se retrase, agilă.

– Păi, am terminat cu tine, băiete, iar acum am alte treburi.

– Vino înapoi. Am să te satisfac mai bine, acum că m-am trezit.

– Lasă că am rezolvat-o eu onorabil pentru amîndoi.

Îşi trase pe ea tricoul, apoi bluza de flanelă.

– Şi sînt aşteptată la hotei.

– Atunci, diseară.

Shawn mormăi, cînd motanul sări pe fundul lui, zgîriindu-l cu ghearele.

– Găseşte o soluţie ca să rămîi peste noapte.

– Mîine seară lucrez la cîrciumă. Pot spune c-am să mă culc la Darcy.

– De ce trebuie să minţi?

– Ştii cum ar începe lumea să vorbească, dacă s-ar afla că sîntem în relaţii de soiul ăsta.

– Şi are vreo importanţă?

– Sigur că are.

De astă dată, cînd îl privi, fu surprinsă să observe că ochii lui nu mai erau somnoroşi, ci limpezi şi atenţi.

– Deci, ţi-e ruşine cu ce facem, Brenna?

– Nu. Dar e ceva privat. Acum mă duc să arunc o privire la maşina ta, de vreme ce i-am spus tatei că pentru asta trec mai întîi pe-aici.

Se aplecă să-l sărute, apoi îşi împinse părul înapoi.

– Mă întorc imediat ce pot.

Rămas singur, Shawn porni spre uşa de la baie, cu gîndul de a face un duş, ca să se mai calmeze.

Lady Gwen stătea în prag, cu mîinile împreunate, privindu-l.

– Sfinte Christoase!

Oricît de prostesc era gestul, smulse pătura pe pat şi se înfăşură cu ea.

– Omul are dreptul la intimitate, în casa lui.

O privi, fîstîcit şi încurcat. Părea absolut materială şi era la fel de frumoasă cum se spunea în toate legendele. Avea ochii plini de compasiune şi o înţelegere care-i puse un ghem în stomac.

– Deci, asta aşteptai ca să mi te-arăţi? Să-mi dau seama de un lucru care mă doare? Da, ştiu că nefericirii îi e urît de una singură, dar prefer să-mi oblojesc rănile fără martori.

Lady Gwen se apropie de el, cu graţie şi demnitate. Shawn o văzu ridicînd o mînă şi, deşi nu simţi nici o apăsare, nici un contact, îi percepu atingerea pe obraz, ca o mîngîiere blîndă.

Apoi, dispăru.

Cînd Darcy intră în bucătărie, Shawn fluiera, amestecînd tocana irlandeză care fierbea în oala mare.

– Am burta goală ca scăfîrlia lui Rory O'Hara. Trebuie să mănînc un sandviş, pînă nu-ncepe schimbul de prînz...

– Ţi-l fac eu, o întrerupse Shawn, înainte de a apuca să se repeadă la frigider. Altfel, ai să laşi numai mizerie în urma ta şi tot eu va trebui s-o curăţ.

– Aş vrea nişte friptură rece, dacă a mai rămas.

– E destulă.

– Ei, atunci nu fi scîrţan.

Darcy se aşeză, cu picioarele rezemate pe scaunul din faţa ei, atît pentru a-şi admira pantofii cei noi, cît şi ca să se odihnească înainte de începerea schimbului.

– Ce-ai în cuptor, tarte cu mere?

– Poate. Şi poate vor mai rămîne şi pentru tine, dacă nu mă baţi la cap.

– Parcă-mi amintesc că Brennei îi plac foarte mult tartele cu mere.

Shawn tăie sandvişul în două, ştiind că altfel Darcy ar fi fost nemulţumită.

– Îţi aminteşti bine.

Şi, fără expresie, i-l puse în faţă.

– V-aţi...

Darcy se întrerupse, luîndu-şi prima jumătate a prînzului.

– Nu, nu vreau să ştiu. Prietena mea cea mai bună, şi fratele meu. În viaţa mea nu m-am gîndit că va

trebui să fac eforturi pentru a-mi alunga din minte imaginea asta.

– Ei, mai străduieşte-te.

Curios, Shawn se aşează în faţa ei.

– Şi cu Jude eşti prietenă şi niciodată nu te-a deranjat că ea şi Aidan...

– Cu Jude abia mă împrietenisem, îl privi lung Darcy, pe deasupra sandvişului, cu ochii ei albaştri şi senzuali. E cu totul altceva. Probabil mutra ta e cauza, conchise ea. Fiindcă te cunoaşte ca-n palmă, deci în nici un caz nu poate fi vorba de personalitatea ta seducătoare. O orbeşte felul cum arăţi, neîncăpînd nici o îndoială că eşti chipeş şi masculin.

– O spui numai pentru că semănăm atît de mult la înfăţişare.

Darcy zîmbi scurt şi muşcă din nou.

– E destul de adevărat. Dar cu propria noastră frumuseţe n-avem ce face, nu-i aşa, iubitule?

– Nu putem decît să-i purtăm cît mai onorabil cumplita povară. Şi s-o oferim altora, spuse el cu pătrundere, făcînd-o să pufnească în rîs.

– Mă rog, e o povară pe care mie îmi place s-o port. Iar dacă un bărbat nu vrea să se uite mai departe de faţa mea, n-am de ce mă plînge. Mi-ajunge să ştiu eu că mai am şi minte, înapoia ei.

– Deci, dublinezul ăla te tratează ca pe un animal de casă?

Darcy ridică din umeri, nemulţumită că n-o putea satisface o relaţie atît de bogată în posibilităţi.

– Îi place compania mea şi mă duce în locuri interesante... Unde-şi petrece jumătate din timp lăudîndu-se şi pretinzîndu-mi să fiu mută de admiraţie. Iar problema este că nu-i nici pe departe aşa de deştept pe cît se crede, iar majoritatea realizărilor, atîtea cîte

sînt, le datorează mai degrabă relaţiilor de familie, decît propriilor lui calităţi.

– Te-ai cam săturat de el.

– Ce să zic, da. Ce-o fi cu mine?

– Dacă-ţi spun, ai să arunci în mine cu farfuria aia.

– Nu arunc, împinse ea farfuria într-o parte, în semn de armistiţiu. Dar numai de data asta.

– Bine, atunci am să-ţi spun ce se întîmplă. Te subestimezi, Darcy, după care eşti nemulţumită cînd şi alţii fac acelaşi lucru. Nu-i respecţi deloc pe bărbaţii care-ţi cad la picioare, făgăduindu-ţi soarele şi luna de pe cer. Toată viaţa ţi-ai ţinut soarta în propriile mîini şi ştii c-o poţi face şi mai departe.

– Vreau mai mult, spuse Darcy cu aprindere, constatînd că, în mod inexplicabil, o podideau lacrimile. Ce e rău în a dori mai mult?

– Nimic. Absolut nimic, se apropie Shawn s-o ia de mînă.

– Vreau să ajung cineva, să văd lumea. Asta-i ce vreau, cer prea mult?

Se ridică de la masă, începînd să se plimbe prin bucătărie ca un animal în cuşcă.

– N-am ce face, asta vreau. Mi-ar fi mult mai uşor dacă m-aş îndrăgosti de el, măcar puţin. Doar puţin, şi mi-ar fi de- ajuns. Dar nu-l iubesc şi nu reuşesc s-o fac. Aşa că azi dimineaţă m-am trezit din somn conştientă că voi rupe relaţia şi voi da cu piciorul unei fermecătoare călătorii la Paris.

– Aşa se cuvine să faci.

– N-o fac pentru că se cuvine.

Frustrată, Darcy îşi aruncă mîinile în sus.

– O fac fiindcă nu vreau să-mi stric prima călătorie la Paris, făcînd-o cu un om care precis m-ar plictisi de moarte.

Reveni le masă şi, aşezîndu-se, îi spuse cu seriozitate:

– Shawn, nu sînt deloc o persoană drăguţă, nu-i aşa?

– Lasă, că eu te iubesc oricum, o bătu el pe dosul mîinii.

După un moment, ochii lui Darcy se luminară cu recunoştinţă.

– Trebuia să m-aştept că n-ai să-mi înşiri calităţile. Dar, oricum, mă simt mai bine. Aş vrea să găsesc pe cineva cu care să mă mai şi distrez puţin, ca tine cu Brenna.

Nu-i observă schimbarea rapidă a expresiei, înainte de a se ridică să strîngă masa. Dar îl cunoştea la fel de bine ca pe sine însăşi – poate chiar mai bine.

– La naiba, mă temeam de asta. Te-ai îndrăgostit de ea, aşa-i?

– Nu-mi duce tu grija.

– Ba cum să nu, cînd vă iubesc pe amîndoi. Capsoman ce eşti! Nu puteai doar să te distrezi, ca orice alt bărbat?

Cu gîndul la cele întîmplate dimineaţa, Shawn linse puţin din umplutura tartelor cu mere.

– Mă distrez.

– Şi cît va mai dura, acum că te-ai îndrăgostit de ea?

Shawn o privi curios, în timp ce reîncepea să lucreze.

– Cînd apare dragostea, distracţia se pierde?

– Da, atunci cînd intră numai pe-o uşă, iar cealaltă rămîne închisă.

– Nu prea ai încredere în mine, că aş putea găsi o cale de a deschide uşa închisă, dacă-mi pun mintea.

– Shawn, nu vreau să te rănesc, şi nici Brenna

n-ar dori-o, dar mi-a spus clar că nu vrea decît să se culce cu tine.

– Îi e destul de clar ce vrea.

De astă dată, Shawn zîmbi.

– Iar eu vreau mai mult. Ce-i rău în a dori mai mult?

– Nu e momentul să-mi răspunzi cu propriile mele cuvinte. Îmi fac griji pentru tine.

– Nu-ţi mai face. Ştiu foarte bine cum stau. Nu-mi pot controla sentimentele. Şi, ca să ţi-o iau înainte, ştiu că nici Brenna nu şi le poate controla pe ale ei. Dar ce e rău în a încerca să fac tot ce pot ca să i le schimb?

– În clipa cînd va crede că-i faci curte...

– Dar nu-i voi face. Mi-o va face ea mie.

Prima reacţie a lui Darcy fu un pufnet, după care însă se opri, pe gînduri.

– Faci pe deşteptul? murmură ea.

– Sînt destul de deştept ca să ştiu că Brenna preferă să convingă, decît să fie ea convinsă, răspunse Shawn, controlînd tartele şi potrivind temperatura cuptorului. Şi sper ca tot ce-am discutat acum să rămînă între noi.

– De parcă m-aş şi grăbi să alerg la Brenna şi să-i spun tot ce-ţi iese ţie pe gură.

Jignită, Darcy înhăţă o tavă. Privirea lui, pe sub sprîncenele înălţate, o făcu să se liniştească.

– Bine, în general aşa fac, dar acum e cu totul altceva. Poţi avea încredere în mine.

Shawn ştia că nu mintea. Darcy îi putea sparge capul cu o tavă, dar mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decît să trădeze o confidenţă.

– Cred că asta înseamnă că nu-mi vei spune nici mie ce are de spus, în legătură cu... anumite lucruri.

– Într-adevăr. Caută-ți spionii în altă parte, băiete.

Şi, cu nasul în vînt, porni spre uşă. Apoi, expiră şuierător şi se opri.

– Consideră că nu are o conformație prea atrăgătoare.

Întrucît acesta era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat, Shawn nu făcu decît s-o privească, mut, pînă cînd Darcy înjură printre dinți.

– Ți-o spun numai fiindcă niciodată nu mi-a spus-o în față, chiar cu cuvintele astea. Dar îşi consideră trupul un element practic şi nu atît de feminin pe cît ar putea să fie. Nu crede că bărbații o găsesc prea atrăgătoare. Şi, din motivul ăsta, în mintea ei sexul nu e decît sex şi nimic mai mult. Nu crede că un bărbat ar putea-o privi cu romantism sau tandrețe.

Tăcu un moment, încercînd să nu se întrebe dacă Brenna ar fi iertat-o pentru că spusese asemenea lucruri.

– Unei femei îi place să i se spună... în fine, dacă ai un dram de creier în cap, ar trebui să ştii ce-i place unei femei să i se spună. Şi nu te mai uita la mine cu gura căscată ca un tolomac.

Şi ieşi, lăsînd uşa să se închidă în urma ei.

Capitolul 14

– Şi-l ții mine pe Dennis Magee care s-a dus în America – mă rog, nimeni dintre noi nu şi-l aminteşte prea precis, că sînt cincizeci de ani de-atunci şi încă nici nu ne născuserăm, sau eu una nu, în orice caz, pe vremea cînd a plecat el din Old Parish. Dar îți aduci amine că ai auzit de el şi ce avere a făcut, cu pămînturi, construcții şi alte alea, în New York City.

Kathy Duffy stătea în bucătăria casei O'Toole, sorbind ceai şi rontăind din prăjiturile cu glazură – deşi, la drept vorbind, în aluat n-ar fi stricat puțin mai multă vanilie – în timp ce depăna noutăți şi bîrfe.

Fiind obişnuită să rostească zece cuvinte pentru fiecare vorbă a altuia, nu observa că prietena ei era distrată, ci continua să turuie cu cel mai recent buletin de ştiri din Old Parish.

– Dennis ăsta a fost întotdeauna un om deştept. Aşa zic toți cei care l-au cunoscut. Şi s-a însurat cu Deborah Casey, care era verişoară cu maică-mea şi se vorbea că şi ea avea capul pe umeri. Şi duşi au

fost, peste gîrlă, cu întîiul născut încă în pantaloni scurți. S-au chivernisit bine în America. Ştii că bătrîna Maude era înrudită cu John Magee, care a murit în război, iar el era fratele lui Dennis. În toți anii ăştia, se pare că Dennis nici nu s-a uitat înapoi spre Irlanda şi spre satul unde s-a născut. Dar a avut şi el un fiu, care a avut un fiu al lui. Şi ăsta, vezi dumneata, se uită bine de tot.

Aşteptă un moment, iar Mollie ridică din sprîncene.

– Zău?

– Zău că da. Şi a luat în cătare Ardmore-ul. Plănuieşte să construiască aici un teatru.

– A, da.

Mollie amestecă în ceaiul pe care încă nu-l gustase.

– Am auzit-o pe Brenna vorbind despre asta.

Era într-adevăr distrată, dar nu atît de mult încît să nu observe expresia prăbuşită a lui Kathy.

– Nu ştiu detaliile, adăugă ea, ca s-o consoleze.

– A, bine, se şi repezi Kathy, încîntată. S-a încheiat un mare tîrg între familia Magee din New York City şi Gallagher. Umblă vorba că vor construi teatrul lîngă cîrciumă. Un soi de music-hall, dacă am auzit eu bine. Imaginează-ți, Mollie, un musical aici, în Ardmore, în mîinile fraților Gallagher.

– Dacă aşa va fi, m-aş bucura să ştiu că au şi unii de-ai noştri ceva de spus în afacerea asta. Ştii cumva dacă Dennis Magee, tînărul, se va întoarce în Ardmore?

– Altfel, nu văd cum se poate face treaba.

Kathy se rezemă de spătar, aranjîndu-şi părul. Nepoata ei îi făcuse un permanent, cu o săptămînă în urmă, şi era foarte încîntată. Toate şuvițele stăteau aliniate ca soldații în front.

– Dennis şi cu mine am cam flirtat în tinerețe, cînd a venit el în vizită, într-o vară, continuă ea, cu ochii visători. Voia să vadă locul unde se născuseră părinții lui şi unde-şi trăise şi el primii ani din viață. Era un bărbat arătos, Dennis Magee, din cîte-mi aminesc.

– Din cîte-mi amintec eu, tu flirtai cam cu fiecare tînăr arătos care venea pe-aici, pînă l-ai agățat pe cel pe care puseseşi ochii.

Expresia lui Kathy se înveseli, amuzată.

– Ce rost mai are tinerețea, dacă nu faci aşa?

Mollie reuşi să zîmbească vag. Era tocmai subiectul care o preocupa.

Nu se îndoia că între fiica ei cea mai mare şi Shawn Gallagher era mult mai mult decît un flirt.

Faptul în sine nu o şoca, dar era îngrijorată că Brenna nu-i vorbea despre asta.

Mollie îşi învățase fetele, încă de mici, să nu-i ascundă nimic.

– Pe unde eşti dusă?

– Hmmm?

Redeveni atentă la fața lui Kathy şi clătină din cap.

– Scuză-mă. În ultima vreme, nu-mi mai pot aduna gîndurile.

– Nici nu-i de mirare. O fată ți s-a măritat acum cîteva luni, alta tocmai îşi plănuieşte nunta. Te amărăşte asta?

– Puțin, cred. Sînt mîndră de ele, fericită pentru ele, dar...

– Nici nu ştii cînd au crescut aşa.

– Într-adevăr. Mai ieri le spălam pe față, iar acum le cumpăr rochiile de mireasă.

Spre surprinderea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

– Of, Kathy...

– Gata, gata, scumpo... îi luă Kathy ambele mîini,

strîngîndu-le. Şi eu m-am simţit la fel, cînd şi-a luat zborul a mea din cuib.

– Şi pe urmă, mai e Mary Kate. A început să ofteze – după vreun băiat, sînt sigură – şi toată ziua stă pe gînduri, se închide în camera ei şi notează în jurnal.

– Sigur, probabil se crede îndrăgostită de vreun flăcău de la hotel. Te îngrijorează?

– Nu prea mult, cred. Mary Kate e foarte melancolică şi a ajuns la vîrsta cînd e o corvoadă să aibă pe cap o soră mai mică.

– Durerile creşterii. Noroc că măcar Brenna nu-ţi dă bătăi de cap, pe moment.

Cu atenţie, Mollie luă ceaşca şi sorbi.

– Brenna e neclintită ca o stîncă, spuse ea.

Existau unele lucruri pe care nu le putea dezvălui nici chiar unei prietene.

După ce închise cîrciuma pentru o oră, între schimburi, Aidan vîrî capul în bucătărie.

– Te poţi întrerupe cîteva minute?

Shawn aruncă o privire spre dezordinea generală rămasă în urma mulţimii de după-amiază.

– Fără o clipă de ezitare. De ce?

– Avem ceva de vorbit şi vreau să ieşim la o plimbare.

– Unde? întrebă Shawn, aruncînd deoparte cîrpa de vase.

– Pe plajă.

În uşa din spate, Aidan se opri un moment, studiind denivelările terenului, pînă la cei cîţiva copaci pe care vîntul îi apleca spre mare.

– Te-ai gîndit mai bine? îl întrebă Shawn.

– Nu, nu despre asta e vorba.

Totuşi, continuă să privească şi să măsoare. Magazinele şi casele din cele două laturi ale cîrciumii, grădinile din dos, cîinele bătrîn care îşi făcea siesta la umbră, colţul din fund, unde sărutase prima oară în viaţa lui o fată.

– O să se schimbe, şi nu puţin, medită el.

– O să. S-a schimbat cînd a ridicat Shamus Gallagher pereţii cîrciumii. Şi, de-atunci, fiecare dintre noi a schimbat-o într-un fel sau altul. Acum urmează schimbarea ta.

– A noastră, îl corectă Aidan grăbit. Trebuie să discutăm despre asta. Pe Darcy n-am prins-o, a ieşit ca din puşcă.

Nisipul scrîşnea încet sub picioarele lor.

La orizont, marea era de un albastru visător. Pe plajă, unde se spărgeau valurile, apa făcea spume albe pe fondul verde-închis.

Crestele valurilor scînteiau în razele soarelui.

– Azi-dimineaţă am vorbit cu tata.

– E bine? Şi mama, la fel?

– Sînt bine sănătoşi. Săptămîna viitoare, tata se întîlneşte cu avocaţii. S-a hotărît să mai întocmească şi alte acte, care să treacă firma pe numele meu.

– Da, a cam sosit momentul, de vreme ce ştim că s-au stabilit la Boston.

– I-am spus ce părere am. Cred că ar fi mai bine şi mai cinstit să trecem cîrciuma pe numele noastre, ale tuturor trei.

Shawn se aplecă să culeagă o scoică şi începu s-o examineze.

– Noi nu aşa obişnuim.

La fel spusese şi tatăl lor.

Aidan răsuflă zgomotos.

– Cristoase, mult mai semeni cu el.

– Nu ştiu de ce, nu mi se pare un compliment, nici la adresa lui şi nici la a mea.

– Nici nu voiam să fie. În unele privinţe, parc-aţi avea amîndoi cărămizi în cap. Dacă putem schimba cîrciuma, de ce naiba n-am putea să schimbăm şi sistemul de succesiune?

Absent, Shawn vîrî scoica în buzunar.

– Fiindcă unele lucruri se pot schimba, iar altele, nu.

– Şi cine, mă rog, hotărăşte?

– Noi. Eşti în inferioritate numerică, Aidan, aşa că las-o baltă. *Gallagher's* e a ta şi i-o vei lăsa moştenire copilului din pîntecele lui Jude. Asta nu înseamnă că nu e şi a noastră, a lui Darcy şi a mea, sufleteşte.

– Eu vorbesc despre lege, nu despre suflet.

– Exact. Va fi o seară frumoasă, schimbă Shawn subiectul. O să avem clienţi.

– S-ar putea să te însori cu o femeie care să aibă alte idei.

Cu gîndul la Brenna, Shawn clătină din cap.

– Dacă o femeie n-ar crede în mine şi în familia mea destul ca să accepte formula asta, n-aş lua-o de soţie.

– Tu nu ştii ce înseamnă să fii îndrăgostit, mai presus de orice raţiune. Eu, dacă mi-ar fi cerut-o, aş fi plecat de-aici, părăsind şi cîrciuma, şi pe toată lumea.

– Dar nu ţi-a cerut-o, nici n-a dorit-o. S-ar fi putut să doreşti o asemenea femeie, Aidan, dar nu ţi-ai fi pierdut niciodată capul din cauza ei.

Aidan dădu să răspundă, apoi pufni nervos.

– La toate ai replică. Şi mă cam irită că fiecare răspuns pare corect.

– M-am gîndit şi eu la astea, de-a lungul timpului. Iar acum, dă-mi şi tu un răspuns. Cînd iubeşti o femeie, mai presus de orice raţiune, e o suferinţă sau o plăcere?

– Ambele, adesea în acelaşi timp.

Shawn dădu din cap, în timp ce porneau înapoi.

– M-am aşteptat, dar e interesant să aud confirmarea.

Era o seară frumoasă, iar treaba mergea din plin. În ciuda agitaţiei, Shawn îşi găsea timp să scoată capul din bucătărie, cînd şi cînd. Şi la un moment dat, văzînd-o pe Brenna cum valsa în jurul meselor cu bătrînul domn Riley, îi veni o idee.

– Uite la ce m-am gîndit, Aidan, spuse el, aducînd două porţii de peşte cu cartofi prăjiţi la bar. O vezi pe Brenna cum dansează?

– Da, răspunse Aidan, în timp ce termina de umplut două halbe cu Guinness. Dar nu cred că va fugi cu el în Sligo, oricît de mult i-o tot promite.

– Femeile sînt născute să înşele bărbaţii. Dar mă uit la ei, şi la ceilalţi care se mai ridică să danseze din cînd în cînd, şi mă întreb dacă n-ar fi interesant să găsim un loc special pentru dans.

– De-asta există scena, nu?

– Nu mă gîndesc la dansul profesionist, ci la cel de genul ăsta. Ştii, ca în restaurantele cu grădină, dar mai intim.

– A, că te gîndeşti, asta-i sigur.

Totuşi, Aidan se opri să privească, meditativ.

– I-am putea strecura ideea lui Magee, cînd vom face proiectul.

– A, Brenna a şi schiţat un soi de proiect. Îl am în bucătărie. Poate-i arunci o privire şi, dacă-ţi place, s-ar putea să te intereseze planul mai profesionist pe care i l-am cerut.

Intrigat, Aidan întoarse capul spre fratele său.

– I-ai cerut un plan?

– Da, pentru că ştie ce vrem şi ce ar trebui să construiască Magee. Ai vreo obiecţie?

– Nu, nici o obiecţie. Dar mă gîndeam că ai avut dreptate cînd ai spus că aspectul legal al lucrurilor nu-l schimbă pe cel sufletesc. Aş vrea să văd ce are în minte Brenna noastră.

– Atunci, e bine. Şi dacă-ţi place ceea ce vezi, i-l poţi trimite lui Magee.

– Aş putea, însă cred că are proiectanţii lui proprii.

– Atunci, trebuie să găsim o cale pentru a-l convinge. Nu strică să ne spunem cuvîntul încă de la început, murmură Shawn, continuînd s-o privească pe Brenna.

– Cu nimic nu strică, fu Aidan de acord.

Oricît de frumos dansa Brenna, Aidan avea nevoie de ea la bar.

Îi atrase atenţia şi-i făcu un semn. Însă, chiar în timp ce Brenna îi răspundea, Aidan îi văzu privirea abătîndu-se spre Shawn – şi îi simţi căldura.

– Ţi-aş fi recunoscător să nu-mi deranjezi barmaniţa, cînd nu ne mai vedem capul de treburi.

– Îmi beau şi eu berea, nimic mai mult.

– Ia du-te tu şi bea-ţi-o în bucătărie, dacă cu vrei ca toţi clienţii să caşte gura la voi.

– Nu m-ar deranja. Pe ea, însă...

Întrucît l-ar fi iritat să mai insiste asupra subiectului, Shawn se duse înapoi la bucătărie.

Nu-i fu greu să-şi găsească de lucru pînă la închidere, şi calculă că mai avea cel puţin o oră pentru curăţenie, pînă să plece acasă.

Tocmai spăla oalele, cînd intră o cîntăreaţă din formaţie.

Era o blondă drăguţă, pe nume Eileen, cu trăsături bine definite, scoase în evidenţă de părul tuns scurt.

Avea o voce plăcută, limpede, şi o dispoziţie cordială.

Shawn profitase de aceasta, într-un mod amical, cu o altă ocazie cînd formaţia ei cîntase la *Gallagher's*.

– Ne-am descurcat bine în seara asta.

– Într-adevăr, răspunse Shawn clătind oala şi se aplecă spre Eileen, s-o ia pe următoarea. Mi-a plăcut aranjamentul pe care l- aţi făcut pentru *Foggy Dew*.

– Este prima oară cînd l-am încercat în afară de repetiţie. Am mai lucrat cîteva piese. Nu m-ar deranja să le cînt cu tine, continuă Eileen, plimbîndu-şi degetul pe braţul lui. Diseară nu e nevoie să mă întorc. Ai vrea să mă primeşti la tine, ca data trecută?

Data trecută se bucuraseră de muzică şi unul de celălalt, jumătate din noapte.

Shawn îşi amintea că Eileen nu se jena deloc cu talentele ei.

Gîndul îl făcu să zîmbească, în timp ce căuta cel mai politicos mod de a o refuza.

Singurul lucru pe care-l văzu Brenna – pe lîngă roşu – cînd intră cu vasele pe tavă, fu felul cum Shawn îşi înclinase capul, iar blonda îşi ţinea o mînă pe braţul lui.

Se apropie şi trînti tava pe bufet, de zornăiră paharele.

– Vrei ceva de-aici?

Eileen descifră imediat ameninţarea în ochii care-i sfredeleau faţa.

– Nu mai e cazul.

Şi, cu un gest vesel, îl bătu pe Shawn pe braţ.

– Cred c-am să plec, totuşi. Altă dată, Shawn.

– M... hmm...

Shawn avu o fracțiune de secundă în care să se hotărească şi, instinctiv, afişă un zîmbet spăşit.

– Păi...

– Întotdeauna e o plăcere să vin la *Gallagher's,* adăugă Eileen, pornind spre uşă, în timp ce se întreba răutăcioasă cum avea să-l pedepsească roşcovana cea scundă pe Shawn.

– Deci, asta-i ultima? întrebă el, începînd să frece din nou oala, ca şi cum alt scop în viață n-ar fi avut.

– Da, de ultima. Şi aş vrea şi eu să ştiu ce se întîmpla.

– Poftim?

– Între tine şi cîntăreața aia cu sîni mari şi tunsoare bărbătească.

– A, Eileen...

Shawn îşi drese glasul, punînd oala deoparte pentru a se apuca de pahare.

– Îmi ura noapte bună, atît.

– Ha!

Brenna îi înfipse un deget în coaste, făcîndu-l să tresară.

– Dacă era cu un pas mai aproape, ți-ar fi ajuns sub piele.

– Ei, aşa e ea, prietenoasă...

– Să-ți intre bine în cap, atîta vreme cît noi doi ne tăvălim în aşternut, să stai la distanță de prietenoasele astea.

Deşi era străbătut de încîntare, Shawn se îndreptă încet.

– Mă acuzi de ceva, Brenna?

Spre plăcerea lui, reuşi o combinație ideală de indignare şi regret.

– Că i-aş face avansuri alteia în timp ce sînt cu

tine? Nu ştiam că ai o părere atît de proastă despre mine.

– Ce-am văzut, aia am văzut.

O mai privi un moment, apoi începu să şteargă bufetul, cu un aer posomorît. Ar fi fost interesant să vadă cît de mult se străduia Brenna să-l împace.

– Pusese mîna pe tine.

– Şi eu, eu o pusesem pe-a mea pe ea?

– Nu asta-i...

La naiba. Brenna îşi încrucişă brațele pe piept, apoi le coborî, vîrîndu-şi mîinile în buzunare.

– Îi zîmbeai.

– Voi avea grijă să nu mai zîmbesc niimănui fără aprobarea ta.

– Păreați să vă simțiți foarte bine.

În buzunar, pumnul îi era încă strîns. Dacă nu s-ar fi simțit atît de prost, i-ar fi tras una.

– Dacă am înțeles greşit, îmi prezint scuzele.

– Bine.

Mulțumindu-se cu atît, Shawn merse la uşă, să le ureze noapte bună celorlalți.

Cînd se întoarse, Brenna arăta atît de nefericită, încît îl făcu aproape să se înduplece.

Dar trebuia să meargă pînă la capăt. Îi vorbi cu răceală, destul de tăios pentru a-i da de înțeles că mai avea de lucrat.

– Preferi să stau în noaptea asta la Darcy.

– Nu. Mai bine nu.

– Bine.

Se duse la uşa din spate, o deschise şi aşteptă. Brenna îşi luă haina şi şapca din cui şi ieşi în frigul serii.

După cîteva minute de tăcere, făcu un efort să nu se foiască.

– Putem stabili că teritoriul ăsta este nou pentru amîndoi?

Aha, îşi spuse Shawn, tocmai direcţia pe care o sperase. O privi tăcut şi dădu din cap.

– Şi n-am discutat niciodată care sînt limitele.

– Ai vrut sex. Îl ai.

Cu coada ochiului, o văzu tresărind. Perfect.

– Aşa este. Aşa e, repetă mormăi Brenna, cînd Shawn opri maşina în faţa casei. Dar... eu doar... La naibă, ai putea măcar să mă asculţi.

– Te ascult. Vrei un ceai? o întrebă el, cu o politeţe veninoasă.

– Nu, nu vreau nici un ceai. Dacă n-ai nici atîta minte încît să vezi că aia se dădea la tine, eşti orb cît şase lilieci şi de două ori pe-atîta de tăntălău.

– Mai importante sînt intenţiile mele, replică el, pornind pe scară.

– E frumoasă.

– Şi tu la fel. Ce legătură are asta?

Brenna rămase cu gura căscată şi abia reuşi să-l urmeze. În toţi anii de cînd îl cunoştea, niciodată nu-i spusese că era frumoasă. O descumpănea. Îşi simţea mintea poticnindu-se.

– Nu te gîndeşti la mine în sensul ăsta, ceea ce e foarte bine. Oricum, nu acolo încerc să ajung.

– Atunci, unde încerci să ajungi, Brenna?

– Ştiu că, atunci cînd am început povestea asta, n-am spus la ce mă aşteptam. Vreau să zic că, în timp ce sîntem împreună, eu nu m-aş gîndi să am de-a face şi cu un alt bărbat.

Shawn se aşeză pe cufărul de la picioarele patului, pentru a se descălţa.

– Vrei să spui că zona asta a relaţiei noastre trebuie să fie exclusivă?

– Mda, aşa consider.

Un prim pas mai categoric, îşi spuse el, spre ţinta pe care şi-o fixase.

– Cam la fel consider şi eu, dar...

– Dar?

– Cum vom şti şi cine va hotărî cînd se schimbă situaţia, Brenna?

– La asta nu-s obligată să-ţi răspund. Nu m-am aşteptat nici un moment să fie atît de complicat. Şi nu-mi place.

– În timp ce te ating pe tine, nu mai ating pe nimeni. Trebuie să ai încredere în mine.

– Pot avea încredere, Shawn.

Mai uşurată, păşi spre el.

– În blondele pieptoase nu prea am.

– Recent, a început să mi se năzărească pe roşcovanele pietroase.

Uşurată că răceala din ochii lui se risipise, Brenna izbucni în rîs.

– Aiurea, pietroase. Deci, ne-am împăcat?

– E un început. Scoate-ţi ghetele şi vom mai progresa.

Bucuroasă, Brenna începu să-şi descheie şireturile.

– Te-am jignit. Îmi pare rău.

– Nu mă deranjează să mă ciondănesc cu tine, Mary Brenna, îi mîngîie el părul cu o mînă. Dar nu-mi convine să crezi că m- aş gîndi la altă femeie, în timp ce sînt cu tine.

– Atunci, n-am s-o mai cred.

După ce-şi aruncă bocancii, Brenna se îndreptă, devenind însă foarte prudentă cînd văzu cum o privea Shawn.

– Ce este?

– Îmi place să mă uit la tine.

– N-ai nimic nou de văzut.

– Poate că şi asta contează.

Îi încadră faţa cu mîinile, apoi îi răsfiră părul printre degete.

– Cunosc faţa asta, zise el încet, la fel de bine cum o cunosc pe a mea. Forma şi culoarea ochilor, şi toanele lor... Gura, continuă el, atingînd-o uşor. Curbele şi adînciturile ei. O faţă atît de frumoasă... Nu mă deranjează să mă uit la ea, chiar şi cînd n-o am înaintea ochilor.

– Ce lucruri ciudate...

Brenna se întrerupse, cînd Shawn îi tăie răsuflarea cu un sărut.

Capitolul 15

În timp ce cobora scara, Shawn întrezărea clar cum putea deveni viaţa lor. Dimineţi ca aceasta, începute cu dragoste pentru a trece pe nesimţite la rutina plăcută a micului dejun, înainte de a-şi vedea fiecare de treburile lui. Ştia că mai aveau cîţiva paşi de făcut pînă să ajungă acolo.

Dar nu putea să creadă, nu voia să creadă că era posibil să fie atît de îndrăgostit de o femeie şi să nu găsească o cale de a-şi petrece toată viaţa cu ea.

Aveau nevoie de o casă a lor, care să le aparţină. O bucătărie mare şi dormitoare pentru toată familia pe care aveau să şi-o întemeieze.

Pusese destui bani deoparte pentru a cumpăra ceva pămînt.

Fu cît pe ce să scape cutia cu lapte din mînă, cînd uşa din spate se deschise.

– Iartă-mă, spuse bine dispusă Mary Kate, intrînd. N-am vrut să te sperii.

Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, veseli.

– Este ziua mea liberă şi m-am gîndit să-ţi fac o scurtă vizită.

Shawn începu să caute înnebunit o soluţie pentru a o expedia, repede şi cît mai firesc. Înainte de a-i veni altă idee decît să strige „Foc!", inevitabilul se produse.

– De ce nu miroase a cafea? întrebă Brenna. Mă obosești în halul ăsta înainte de zece dimineaţa, şi pe urmă nici măcar...

Cuvintele îi pieriră, cînd intră şi îşi văzu sora.

Toată roşeaţa din obrajii lui Mary Kate păli, iar ochii i se dilatară, lezaţi. Un moment, nimeni nu se mişcă. Păreau nişte actori dintr-un spectacol prost, în aşteptarea gongului, ştiind că după ridicarea cortinei avea să se producă o catastrofă.

Shawn întinse mîna, punînd-o cu blîndeţe pe braţul lui Mary Kate.

– Mary Kate... începu el, iar compasiunea din tonul său o smulse din starea de şoc. Mary Kate îl plesni peste mînă şi se răsuci spre uşă.

– Mary Kate, aşteaptă!

Brenna se repezi după ea, pentru a se opri patinînd pe podele cînd Mary Kate se întoarse în loc. Obrajii i se înroşiseră din nou, cu nuanţa intensă provocată de ruşine şi furie.

– Te culci cu el. Eşti o mincinoasă şi-o ipocrită!

Îşi luă elan şi, cum Brenna nu încercă să evite lovitura, palma o aruncă de-a berbeleacul.

– Şi-o tîrfă!

– Destul.

Încruntat, Shawn o apucă de braţ.

– N-ai dreptul s-o loveşti, nici să vorbeşti cu ea aşa.

– Nu contează, răspunse Brenna, ridicîndu-se în

genunchi. Mai mult de-atît, n-o lăsa povara cumplită care-i apăsa pieptul.

– Ba contează foarte mult. Înfurie-te pe mine cît de tare vrei, Mary Kate. Nici nu pot spune cît de rău îmi pare, dacă te-am făcut să suferi în vreun fel. Dar ceea ce se întîmplă între mine şi Brenna n-are nici o legătură cu tine.

Ridicîndu-şi capul, Mary Kate se îndepărtă de el.

– Nu era nevoie să mă faci de rîs. Ştiai prea bine că nu-mi erai indiferent. Şi nici acum nu-mi eşti, numai că de data asta te urăsc. Pe amîndoi vă urăsc.

Deschise uşa şi ieşi în fugă.

– Iisuse.

Shawn o ajută pe Brenna să se ridice în picioare, mîngîindu-i obrazul roşu ca sîngele.

– Îmi pare atît de rău. N-a vorbit serios.

– Ba da. În clipa asta, e cît se poate de serioasă. Ştiu cum e. Trebuie să mă duc după ea.

– Vin şi eu cu tine.

– Nu, trebuie să rezolv totul singură. Dacă ne-ar vedea împreună, ar suferi şi mai mult.

– Şi eu să stau aici, fără să fac nimic?

– E sora mea, mai spuse Brenna, simplu, şi plecă.

O luă la fugă, dar Mary Kate pornise cu cîteva minute înainte şi avea picioare lungi. Cînd Brenna o văzu, cobora deja panta spre curtea din spate a casei lor.

– Mary Kate, aşteaptă!

Brenna mări viteza, pentru a o ajunge la marginea curţii.

– Gata, stai. Lasă-mă să-ţi explic.

– Ce să-mi explici? Că te regulezi cu Shawn Gallagher? Mi-a fost destul de clar, de cînd te-am văzut intrînd în bucătăria lui, cu părul încă ud. Cred că v-aţi

prăpădit de rîs, pe seama mea.

– Nu, niciodată. Nici nu m-am gîndit...

– Nici nu te-ai gîndit la mine?! se răsuci Mary Kate spre ea, strigînd atît de tare încît căţeaua gălbuie fugi speriată. A, perfect, asta le drege pe toate. Te curvăsăreşti cu un bărbat la care ştii că ţin, iar la mine nici nu te gîndeşti.

În ochii Brennei se ivi o strălucire de avertisment.

– Mi-ai mai spus o dată asta, şi am înghiţit-o. M-ai trînti la pămînt şi-am înghiţit-o şi pe aia. Ai spus tot ce aveai de spus. Acum, voi vorbi eu.

– Acum, ai să te duci dracului.

Mary Kate îi dădu un brînci puternic, se răsuci pe călcîie şi porni spre uşă.

Imediat, gîfîi şuierător, cînd Brenna se repezi la ea din spate.

– Dacă vrei s-o rezolvăm cu scatoalce şi brînciuri, mie-mi convine.

O apucă de păr şi trase scurt, cu putere, în clipa cînd mama lor deschise uşa şi ieşi grăbită.

– Ce Doamne Dumnezeule se întîmplă aici? Lasăţi sora în pace, Mary Brenna.

– În clipa cînd îşi va cere iertare că m-a făcut tîrfă de două ori în dimineaţa asta.

– Tîrfă! reuşi Mary Kate să strige din nou, în ciuda lacrimilor care-i împăienjeneau ochii. Cu asta, de trei ori!

Se încăierară într-o încîlceală sălbatică de braţe şi picioare. Fără să ezite o clipă, Mollie se aruncă între ele, le apucă de unde putea şi le despărţi. Întrucît păreau două mîţe turbate, le înhăţă strîns de ceafă, ţinîndu-le la distanţă.

– Mi-e atît de ruşine, *ruşine* mi-e pentru amîndouă.

În casă cu voi şi o vorbă dacă mai scoateţi fără voia mea, vedeţi voi pe dracu'!

Mary Kate se ridică în picioare, se scuturâ şi coborî capul. Cînd observă că Brenna o privea, articulă mut: „tîrfă". Avu satisfacţia de a o vedea vrînd să lovească, gest pentru care se alese cu o palmă după ceafă.

– Femeie în toată firea, bombăni Mollie, ducîndu-şi fetele spre casă, unde Mick se străduia să facă o mutră dezaprobatoare, Alice Mae se zgîia cu ochii cît cepele, iar Patty se uita peste umărul tatălui ei, cu o expresie care voia să spună eu-sînt-cea-mai-grozavă-din-toate.

– Staţi jos! arătă Mollie masa cu dgetul, apoi le aruncă o privire tăioasă celorlalte fiice ale ei. Patty, Alice Mae, cred că aveţi alte treburi la ora asta. Dacă nu, vă găsesc eu destule cu care să vă ocupaţi timpul.

– Bine te-a mai altoit, Brenna, ţistui Alice Mae din limbă, studiindu-i obrazul.

– A doua oară n-o să mai aibă ocazia.

– Gura, se răsti Mollie, ajunsă la capătul răbdării. Afară cu voi.

– Hai, Alice, îşi bătu Patty sora pe umăr. N-are nici un rost să ne holbăm la ciumăfăile astea.

De cum dădură colţul, amîndouă se bulucirâ înapoi lîngă uşă, cu urechile ciulite.

Dar, cînd Mick dădu şi el să se strecoare afară, Mollie îl ţintui cu privirea.

– A, ba nici să nu te gîndeşti, Michael O'Toole, povarea asta e a ta ca şi a mea. Şi-acum, îşi propti ea mîinile în şolduri, de la ce v-aţi luat? Brenna?

– E o problemă personală între mine şi Mary Kate.

– Cînd din cauza problemei ăsteia o soră îi strigă măscări celeilalte şi amîndouă vă săriţi în gît ca nişte

pisici vagaboande, nimic nu mai este personal. Oi fi avînd tu aproape douăzeci şi cinci de ani, Mary Brenna Catherine O'Toole, dar locuieşti sub acoperişul ăsta şi nu permit un asemenea comportament.

– Îmi pare rău, îşi împreună Brenna mîinile pe masă, pregătită să reziste.

– Mary Kate? Tu ce ai de spus?

– Dacă ea locuieşte sub acoperişul ăsta, eu mă lipsesc.

– Cum preferi, replică Mollie, cu răceală. La fel cum toţi copiii mei sînt bineveniţi aici oricînd poftesc.

– Chiar şi tîrfele?

– Ia vezi cum vorbeşti, fato, făcu Mick un pas înainte. Dacă vreţi să vă luaţi la scărmănat, treaba voastră. Dar mamei tale îi vei vorbi respectuos şi nu vei folosi un asemenea limbaj despre sora ta.

– N-are decît să nege.

– Mary Kate.

Vocea Brennei scăzuse ca o şoaptă, mai mult rugătoare decît ameninţătoare.

Deşi buzele îi tremurau, Mary Kate nu-şi putu stăpîni furia.

– Să nege că şi-a petrecut noaptea în patul lui Shawn Gallagher.

Ceaşca de ceai se sparse, răsturnată de Mick de pe marginea mesei. Brenna nu putu decît să închidă ochii, copleşită de durere.

– Nu neg. Şi nu neg nici că am mai fost acolo, şi de fiecare dată m-am dus de bună voie. Îmi pare său că suferi din cauza asta.

Se ridică în picioare, cu genunchii tremurători.

– Dar dacă ţin la el nu înseamnă că sînt tîrfă. Şi să ştii că, dacă m-ai pune să aleg între voi doi, la el aş renunţa.

Cu un mare act de curaj, se răsuci spre părinţii ei. Înţelegerea din ochii mamei sale ar fi alinat-o, dacă nu vedea expresia şocată a tatălui ei.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat. Îmi pare rău că n-am fost sinceră cu voi. Acum nu mai pot vorbi despre asta. Pur şi simplu nu pot.

Ieşi grăbită şi ar fi luat-o la fugă pe lîngă surorile ei, dar Patty întinse o mînă.

– Este în regulă, iubito, murmură ea, îmbrăţişînd-o strîns.

Acest gest o birui, eliberîndu-i lacrimile care-i umpleau ochii. Orbită, Brenna alergă la etaj.

În bucătărie, Mollie rămase cu ochii spre fiica ei mai tînără. O durea inima pentru amîndouă, dar trebuia să abordeze separat consolarea şi disciplina. Nimeni nu observă cînd Mick ieşi pe uşa din spate.

– Shawn o plăcea pe Brenna, spuse ea cu blîndeţe. De mult. Şi ea pe el. Nici unul dintre ei nu este genul nepăsător care să facă rău cuiva. Ştii bine asta.

– Nu le-a păsat de mine, spuse Patty cu sfidare, singura ei pavăză, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

– Au avut ochi numai unul pentru celălalt şi, un timp, nu te-au observat.

– Vorbeşti de parcă ar fi normal să trăiască aşa împreună.

– Problema asta o priveşte pe Brenna, inima şi conştiinţa ei. Nu tu ai căderea s-o judeci, Mary Kate, şi nici eu. În casa asta, nu se aruncă în nimeni cu pietre. N-ai cum să ştii cît de profunde îi sînt sentimentele pentru Shawn, dar dacă e vorba să facă o alegere, Brenna tocmai l-a părăsit pentru tine. Asta vrei, Mary Kate? Aşa, ai fi mai liniştită şi mai mîndră?

Înghiţită de tumultul care-i frămînta sufletul, Mary

Kate îşi lăsă obrazul pe masă şi începu să plîngă ca un copil.

Mick ar fi preferat să-şi taie degetele, decît să bată cu ele în uşa de la Faerie Hill Cottage.

Dar nu avea ce face.

Îi nutrea o afecţiune profundă lui Shawn Gallagher, dar asta nu anula faptul că acel nemernic se atinsese de copila lui Michael O'Toole.

Aşa că ciocăni, pregătit să rezolve problema într-un mod direct şi civilizat. Cînd uşa se deschise, pumnul lui Mick se repezi în mutra lui Shawn.

Lui Shawn îi sări capul înapoi, dar reuşi să se ţină pe picioare.

– Haide, apără-te. Netrebnicule. Am venit să mătur podeaua cu tine.

– Nu.

Îi vîjîia ţeasta şi tare ar mai fi vrut să-şi pipăie maxilarul ca să fie sigur că nu i se rupsese, dar nu făcu decît să stea pe loc, cu mîinile pe lîngă trup.

Mick era de două ori mai scund decît el şi de două ori mai bătrîn.

– Îmi mai poţi da una, dacă-i musai, n-am să mă opun.

– Atunci, eşti un laş.

Mick intră cu salturi mici, ca un boxer pregătit pentru runda următoare. Îi dădu lui Shawn un pumn scurt în piept şi simulă încă unul, spre faţă.

Fu nevoit să-l admire. Băiatul nici nu tresări.

– Îţi aperi fiica. Nu mă pot împotrivi lucrului pe care eu însumi l-aş face, dacă aş fi în locul dumitale.

Cu un oftat obosit, Mick îşi coborî pumnii.

– Ai de răspuns la nişte întrebări, tinere Gallagher.

Shawn dădu din cap:

– Într-adevăr. Doreşti s-o fac aici, în uşă, sau în bucătărie, la un whiskey?

Gînditor, Mick îşi frecă bărbia, măsurîndu-l cu privirea.

– Prefer whiskey-ul.

Continua să tremure de enervare, dar îl urmă pe Shawn şi îl aşteptă să scoată din dulap sticla de Jameson's şi să toarne în două pahare.

– Nu vrei să iei loc, domnule O'Toole?

– Ei, da' manierat te mai comporţi, nu-i aşa, într-un moment ca ăsta.

Încruntat, Mick se aşeză, privindu-l pe Shawn pe deasupra paharului.

– Te-ai atins de fiica mea.

– Da.

Mick strînse din dinţi. Pumnul i se încordă din nou, pregătit.

– Şi ce intenţii ai cu Mary Brenna a mea?

– O iubesc şi vreau s-o iau de soţie.

Cu o respiraţie şuierătoare, Mick îşi trecu o mînă prin păr, dădu whiskey-ul de duşcă şi întinse paharul să-i mai toarne.

– Bine, atunci de ce naiba n-ai spus?

– Păi...

Delicat, Shawn îşi atinse falca lovită, mişcînd-o uşor dintr-o parte în alta. Nu era ruptă.

– Sînt într-o oarecare dilemă.

– Şi de ce, mă rog?

– Încă n-am cerut-o pe Brenna personal. Dacă o fac, înţelegi, se va hotărî să mă refuze. Încerc s-o iau pe ocolite, ca să pară că a fost ideea ei. Aşa, o să mă bată la cap pînă accept.

Mick îl privi lung, apoi clătină din cap, punîndu-şi paharul pe masă.

– Sfinte Iisuse, că bine o mai cunoşti!

– O cunosc. Şi o iubesc din toată inima. Vreau să-mi trăiesc viaţa alături de ea. Nimic nu-mi doresc mai mult. Aşa că...

Epuizat, Shawn îşi turnă whiskey-ul pe gît.

– Asta e tot.

– Da' bine mai ştii să-i iei omului apa de la moară. Îmi iubesc fetele, Shawn. Fiecare dintre ele e o nestemată pentru mine. Cînd am condus-o pe Maureen la altar şi am dat-o în primire, erau mîndru şi mi se rupea inima. În curînd, la fel voi face şi cu Patty. Amîndouă au ales bărbaţi pe care îi numesc cu plăcere fiii mei.

Întinse paharul şi aşteptă ca Shawn să i-l umple din nou.

– Brenna mea are o minte şi nişte gusturi la fel de bune ca ale surorilor ei – cel puţin.

– Mulţumesc.

Uşurată Shawn îşi mai turnă şi el un pahar.

– Aş fi preferat să ajungem la concluzii mai devreme, dar e cam dificilă, dacă nu te superi că ţi-o spun.

– Nu mă supăr. Ba chiar, sînt mîndru de asta.

Apoi, Mick se încruntă puţin.

– Legătura asta a voastră, eu n-o aprob deloc. Dar e mai mult decît majoră, şi tu la fel. Aprobarea mea sau lipsa ei n-o să vă împiedice să... mă rog, nu vreau să mai spun nimic despre lucrul ăla anume.

Băură în tăcere.

– Domnule O'Toole.

– Cred că, după cum merge treaba, ai putea să-mi spui Mick.

– Mick, îmi pare rău pentru Mary Kate. Îţi jur, niciodată n-am...

Mick îl întrerupse cu un gest:

– Nu te pot acuza de nimic. Katie a noastră are fanteziile ei, o inimă tînără şi gingaşă. Nu-mi place să ştiu că suferă, dar nimeni nu e vinovat.

– Brenna se va învinovăţi pe sine însăşi şi o să mă ocolească. Dacă n-aş iubi-o, aş putea s-o las.

– Timpul le rezolvă pe toate. Cînd eşti mai bătrîn, ajungi să ai încredere în timp. Nu c-aş zice să stai cu mîinile-n sîn, lăsîndu-l să treacă.

– Caut un teren, spuse pe neaşteptate Shawn.

Whiskey-ul începea să-şi facă efectul, ceea ce nu-l deranja deloc.

– Ce spui?

– Caut pămînt, de cumpărat. Pentru Brenna. Va dori să-şi construiască propria casă, nu crezi?

Ochii lui Mick se umeziră de emoţie.

– E visul ei de-o viaţă.

– Ştiu că visează să clădească de la zero ceva, şi sper ca teatrul să-i dea ocazia.

– Ie dară, i-am dat şi eu o mînă de ajutor la desenat.

– Te poţi ocupa să primesc proiectul, ca să-l dau mai departe? Acum, s-ar putea să ezite, dacă să mi-l mai dea sau nu.

– Îl vei primi mîine.

– Atunci, e bine. Iar teatrul e foarte important, pentru Brenna, pentru noi, pentru Ardmore. Dar o casă... asta-i mai importantă decît o sală de spectacole.

– Este, şi va fi atît pentru ea, cît şi pentru tine.

– Dacă auzi de ceva convenabil, îmi spui?

Mick îşi scoase batista şi-şi suflă nasul.

– Sigur că da.

Apoi, cu ochii îngustaţi şi cam sticloşi din cauza băuturii, îi privi falca.

– Cum te simți?

– Mă doar ca pe-o cățea în călduri.

Rîzînd din toată inima, Mick îi ciocni paharul cu al lui.

– Ei, e şi asta ceva...

În timp ce Mick şi Shawn se înfrățeau ajutați de whiskey-ul Jameson's, Mollie nu mai ştia ce să facă. După aproape o oră de mîngîieri, alinări şi compasiune, o convinsese pe Mary Kate să tragă un pui de somn. O durea capul, dar îşi apăsă ochii cu degetele ca să-şi mai scadă tensiunea şi porni spre camera Brennei.

O găsi ghemuită pe pat, cu ochii închişi. Aşezată turceşte alături, Alice Mae o mîngîia pe păr. La picioarele patului, Patty se ştergea la ochi.

Mollie le făcu semn să iasă:

– Vreau să vorbesc cu Brenna între patru ochi.

Cînd se apropie de pat, o văzu încordîndu-se. Rămînînd cu ochii închişi, Brenna spuse, cu o voce răguşită şi încordată:

– Nu ştiu ce să spun, dar îmi pare rău. Nu mă urî pentru ce-am făcut.

– Ce prostie, replică Mary Kate pe un ton energic şi, aşezîndu-se, o scutură uşor de umăr. De ce-aş face-o? Crezi că sînt atît de bătrînă încît să nu mai ştiu ce sentimente clocotesc într-o femeie?

– Nu, nu, e numai vina mea, se ghemui şi mai strîns Brenna, nefericită, cu capul în poala mamei ei. Eu am început. Îl doream pe Shawn, aşa că m-am dus la el şi i-am spus-o. M-am ținut după el pînă cînd... ce naiba, e bărbat.

– Numai asta e între voi, Brenna? Doar nevoia şi fapta?

– Da. Şi nu. Nu ştiu. Acum nu mai contează.

– Nimic nu mai contează.

– Nu mai pot rămîne cu el. N-am să-l mai văd în felul ăla. Dacă ai şti cum s-a uitat Mary Kate la noi, la mine. Ce suferință i s-a citit pe față, înaintea furiei. Nici o clipă nu m-am gîndit la ea.

– Răspunde-mi la o întrebare, cît poți de sincer, o îndepărtă puțin Mollie, studiindu-i fața. Dacă nu interveneau tu, Shawn s-ar fi uitat la Mary Kate?

– Dar asta nu e...

– Răspunde-mi şi atît, Brenna.

– Nu, oftă ea, chinuită. Dar nici n-ar fi făcut-o să sufere, dacă nu eram eu.

– Ați făcut greşeli, nu încape nici o îndoială. Dar Mary Kate e răspunzătoare pentru sentimentele ei. Martirizîndu-te, nu vei schimba cu nimic situația. Odihneşte-te, adăugă ea, sărutînd-o pe frunte. Vei gîndi mai limpede cînd nu te doare capul. Şi nu- ncepe să-mi plîngi iar. Dacă mai curg lacrimi multe pe-aici, voi avea nevoie de vîsle.

Trecînd prin dreptul ferestrei, Mollie se opri, făcu un pas înapoi şi îşi privi soțul, care se întorcea acasă pe trei cărări.

– Dumnezeule din ceruri, ăsta-i beat, şi încă nu-i nici ora amiezei. Ce mai familie!

Capitolul 16

Cînd ieşi din casă, Shawn porni spre maşină, din obişnuinţă, apoi se opri, rezemîndu-se de poarta grădinii.

Era sigur că putea conduce.

Doar rezista la băutură, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, era un Gallagher.

Dar, după cum se ţinea pe picioare, avea toate şansele să iasă de pe drum şi să-şi lase dinţii înfipţi în volan.

Mai bine pe jos, hotărî el. Să-şi limpezească gîndurile, să se dezmeticească.

O luă pe drum, atent la hopuri, cîntînd de unul singur ca să-i treacă de urît.

Se împiedică de vreo două, trei ori, dar nu căzu decît o dată. Suficient, desigur, pentru a găsi cu genunchiul singurul bolovan ascuţit de pe tot drumul. Tocmai se aduna de pe jos, cînd lîngă el se opri Betsy Clooney, cu maşina plină de copii.

– Shawn, ce s-a întîmplat? Ai avut un accident?

Shawn îi zîmbi.

– Bună, Betsy. Cum mai merge?

– Te-ai accidentat cu maşina?

Betsy deschise portiera şi porni grăbită spre el.

– Nu, mergeam pe jos.

– Îţi curge sînge din mînă şi ai o vînătaie. Şi pantalonii, ţi s-au rupt la genunchi.

– Serios? Ia te uită, ce căcănărie? Mă scuzaţi, adăugă el grăbit, amintindu-şi de copii.

Dar Betsy ajunsese destul de aproape ca să vadă – şi să miroasă – despre ce era vorba.

– Shawn Gallagher, eşti beat.

– Da, cred că m-am cam cherheclit.

Fuseseră colegi de şcoală, aşa că o bătu amical pe umăr.

– Ce copii drăguţi ai, Betsy, dar vezi că fata cea mai mare încearcă să-l strîngă de gît pe frate-său şi văd că se cam pricepe.

Doar cu o privire peste umăr, Betsy lătră un cuvînt aspru, iar copiii se despărţiră. Apoi îi spuse lui Shawn:

– Treci în maşină, pentru Dumnezeu, şi te duc acasă.

– Mulţumesc, dar mergeam la muncă.

Betsy îşi dădu ochii peste cap, deschizînd smucit portiera.

– Urcă totuşi, măcar să te duc pînă-n sat.

– Drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc, Betsy.

Copiii erau atît de încîntaţi că domnul Gallagher se îmbătase, încît se cumînţiră pînă cînd mama lor îl lăsă în spatele cîrciumii.

Shawn le făcu vesel cu mîna, deschise uşa bucătăriei şi fu cît pe ce să cadă pe burtă pentru a doua oară în acea zi.

Se agăţă de bufet, aşteptînd ca bucătăria să se

oprească din învîrtit. Tocmai se clătina în fața frigiderului, întrebîndu-se ce naiba trebuia să facă în continuare cu cele dinăuntru, cînd apăru Darcy, aruncînd flăcări din ochi.

– Ai întîrziat aproape cu o oră şi, în timp ce tu leneveai în pat, mie mi-au venit două afurisite de autobuze pline cu turişti şi n-am avut să le dau altceva decît alune şi crochete de bere.

– Sigur, rezolv imediat.

– Şi aş vrea să ştiu, ce punem pe menu-ul zilnic, în timp ce...

Se întrerupse, privindu-l mai bine.

Observă că ochii aproape i se dădeau peste cap.

– Uită-te la tine, în ce hal eşti. Cu hainele murdare şi rupte, şi plin de sînge. Ai băut.

– Am, întoarse Shawn capul spre ea, cu zîmbetul dulce şi nevinovat al unui om făcut pulbere. Mult.

– Bine, tembelule, stai jos pînă nu cazi de pe picioare.

– Mă țin pe picioare. Fac nişte plăcintă cu peşte, mă gîndeam...

– Da da, te şi cred.

Amuzată, Darcy îl aşeză cu forța pe un scaun.

– Stai la un loc, îi mai ordonă ea şi se duse să-l cheme pe Aidan.

– Cum adică, beat? întrebă acesta, după ce Darcy îi turui în şoaptă la ureche.

– Cred că ştii termenul, dar dacă ai nevoie de un exemplu, du-te-n bucătărie şi uită-te la frate-tău.

– Christoase, n-am timp pentru aşa ceva.

În cîrciumă erau doar cîțiva clienți, dar pînă-n treizeci de minute aveau să se adune şaizeci, flămînzi după ce veniseră cu autobuzul de la Waterford City.

– Atunci, stai tu la bar, îi spuse el.

– A, nu, nu vreau să pierd scena pentru nimic în lume.

Shawn cînta cu un glas sfîşietor, despre firea rece a lui Peggy Gordon, în timp ce, cu un ochi închis şi trupul clătinîndu-se uşor, storcea zeamă de lămîie într-un vas.

– Of, Shawn, fir-aş să fiu, eşti pe jumătate mangă!

– Ba pe trei sferturi şi ceva, ca să ți-o zic p-a dreaptă. Tu cum o mai duci pe ziua de astăzi, Aidan, scumpule?

– Pleacă de-acolo pînă nu otrăveşti pe cineva.

Jignit, Shawn se răsuci, fiind nevoit să se țină cu o mînă de bufet.

– Sînt beat, nu criminal. Asta-i bucătăria mea, fă bine şi ține minte, aici eu dau ordine.

Pe ultimele cuvinte, îşi dădu un pumn în piept şi fu cît pe ce să cadă în fund.

– Aşa că, afară cu tine, că mă deranjezi, continuă el, ridicînd bărbia.

– Ştii ceva despre cum se prepară plăcinta cu peşte? o întrebă Aidan pe Darcy.

– Nimic! răspunse ea veselă.

– Atunci du-te şi cheam-o pe Kathy Duffy, spune-i că avem o urgență.

– O urgență? se uită Shawn în jur, cu ochi sticloşi. Unde?

– Hai cu mine, băiețaş.

– Unde?

– Dacă-l duci sus, strigă Darcy, în timp ce pornea spre telefon, fă bine şi curățț ce-o lăsa în urma lui pînă se trezeşte.

– Tu sun-o pe Kathy Duffy şi vezi de bar, replică Aidan, în timp ce-l tîra pe Shawn la etaj.

După ce-l vîrî totuşi, cu chin cu vai, în mica baie a

lui Darcy, Aidan îl întrebă:

– Te-ai certat cu Brenna?

– Nu, da' cu toți ceilalți copii ai lui Dumnezeu, da. Toată noaptea am făcut amor cu femeia pe care o vreau de soție. Îți spun eu, Aidan, alta-i treaba cînd te bagi într-o femeie pe care o iubeşti. Ştiai?

– Stai puțin aşa, îi ceru Aidan, rezemîndu-l de perete.

– Bine... Ştii, ea crede că e numai sex.

– Mda, bine...

Mişcîndu-se cît putea de repede, Aidan începu să-l descalțe.

– Femeile sînt cele mai ciudate ființe.

– Eu, unul, le-am plăcut întotdeauna. Sînt aşa de diverse. Dar asta-i ca un trăsnet care m-a lovit drept în inimă, aşa-i de fierbinte şi strălucitoare. N-o mai las să plece, şi cu asta am terminat.

– Bravo ție.

În doi timpi şi trei mişcări, Aidan îşi dezbrăcă fratele la piele, apoi, ştiind ce urma, îşi scoase cămaşa şi pantalonii.

– Hai, mişcă.

– Unde să mă duc? Sînt gol. O să mă aresteze.

– Îți arunc eu chiftele cu praştia, nici o grijă.

Şi, deschizînd robinetul de apă rece la maximum, Aidan îşi împinse iubitul frate sub duşul nemilos.

Urletul care urmă aproape îi desprinse pielea de pe față, însoțit de blesteme care-i spărgeau timpanele. Dar Aidan se ținu bine, mai ferindu-se de cîte un pumn, pînă cînd îl apucă pe Shawn într-un simplu Nelson şi îl ținu cu capul sub duş.

– Mă-neci, nenorocitule.

– Încă nu. Ține-ți gura şi respirația, şi-ai să scapi cu viață.

– Cînd ies de-aici, o să fiu mai mort ca Abraham.

– Crezi că-mi face plăcere, da?

Îi smuci capul înapoi, rîzînd.

– Şi ai dreptate. Te-ai mai înviorat?

Întrucît răspunsul fu un bolborosit, Aidan îl mai ținu acolo un minut, apoi închise apa.

– Ei, arăți ca toți dracii, dar ți s-au limpezit ochii. Acum ai de gînd să verşi pe mine?

Deşi era moleşit ca un copil mic, Shawn îşi înfăşură un prosop pe trup, încercînd să-şi păstreze demnitatea.

– Să mă îneci e una, să mă jigneşti, cu totul alta. Ar trebui să-ți pocesc mutra.

Criza a trecut, conchise Aidan.

– Se pare că totuşi cineva a încercat-o deja. De la Brenna ai vînătaia aia?

– Nu, de la taică-său.

– De la Mick O'Toole? se opri Aidan, care se ştergea pe piept. Ți a dat Mick O'Toole una?

– Da. Dar acum ne-am împăcat.

Shawn ieşi din duş, nemulțumit că efectele euforice ale whiskey-ului trecuseră, aşa că acum îl dureau toate – fața, mîna, piciorul. Şi inima.

– La prima vedere, s-ar zice că v-ați îmbătat împreună.

– A făcut şi asta parte din proces.

– Ai avut o zi grea, îi puse Aidan o mînă pe umăr. O pot ruga pe Kathy Duffy să-ți țină locul pînă la pauză.

– Nu, pot lucra. O să am o ocupație, pînă mă hotărăsc ce fac în continuare. Vreau să fie a mea, Aidan, indiferent pe ce cale.

– Mi-ai dat şi tu un sfat, odată, pe tema asta. Acum, am să mă achit. Găseşte cuvintele cele mai po-

trivite şi dăruieşte-i-le. Cred că pentru fiecare femeie sînt altele, dar în final toate înseamnă acelaşi lucru.

Cînd începu schimbul de seară şi o văzu pe Brenna intrînd, Darcy îi ieşi în întîmpinare.

– Azi ai pierdut o gloată nemaipomenită.

Dintr-o mişcare strategică, o înghesui în colţul de lîngă cuier.

– Shawn a întîrziat dimineaţă, continuă ea în şoaptă, şi a venit beat. Ce se întîmplă?

– Nu pot vorbi despre asta acum. Atîta spun, că am încurcat totul.

Darcy îi puse o mînă pe umăr, privind-o atentă.

– Arăţi îngrozitor. A fost o ceartă mare, sau una mai mică?

– Nu m-am certat cu Shawn.

Privi spre uşa bucătăriei, întrebîndu-se cum aveau să procedeze în continuare.

– Zici că s-a îmbătat? Ei, aş vrea să-mi fi venit şi mie ideea asta. Lasă-mă să mă apuc de treabă, Darcy. Vom avea o seară grea şi e bine să începem cît mai repede.

Dacă s-ar fi aşteptat cineva ca aşa să se rezolve totul, însemna că n-o cunoştea pe Darcy Gallagher. Cu prima ocazie, intră în bucătărie. Îşi privi atentă fratele, în timp ce transmitea comenzile. Deşi încă mai era cam şifonat, părea treaz şi sigur pe sine.

– A venit Brenna, anunţă ea. Pare nefericită. Şi tu la fel.

Shawn continuă să întindă aluatul pentru plăcinta cu carne.

– O să ne revenim noi.

– V-ajut şi eu.

Ridică ochii spre ea.

– De ce?

– Fiindcă e prietena mea cea mai bună, iar tu, printr-un accident al sorţii, eşti fratele meu.

– Ne revenim noi, Darcy, repetă Shawn. Noi trebuie să găsim soluţia.

– Refuzi ajutorul unei experte în domeniu.

Shawn începu să taie aluatul în pătrăţele precise.

– Am să te ţin în rezervă, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Mă rog, cum vrei.

Darcy dădu să iasă, apoi se întoarse din uşă:

– Pot să vorbesc cu ea?

Ştiind cît de bine putea citi sora lui expresiile, Shawn rămase cu capul plecat.

– Crezi că nu ştiu că ce-mi iese mie pe gură îţi intră ţie pe urechi, şi pe urmă ajunge la urechile ei?

– N-o să ajungă. Dacă mi-o ceri.

Loialitatea era cea mai mare calitate a ei, iar Shawn ştia că mai degrabă şi-ar fi călcat inima în picioare, decît cuvîntul.

– Atunci, ţi-o cer. Am senzaţia că viaţa mea e pe muchie de cuţit.

– Fii atent pe unde calci, îl sfătui Darcy şi trecu în cîrciumă.

Brenna mînuia două robinete de bere, ascultîndu-l pe Jack Brennan care spunea un banc cu o prinţesă şi un broscoi. Deşi nu o interesa, la sfîrşit rîse.

Cînd formaţia începu să cînte, Brenna îşi impuse să nu-i dea nici o atenţie.

Dar privirea i se îndreptă totuşi, de la sine, spre cîntăreaţa cea blondă.

Era exact genul la care s-ar fi întors Shawn, îşi spuse ea. Nenorocit fără suflet.

De cît timp avea nevoie?

O lună, o săptămînă, o noapte afurisită, pînă o răsturna pe alta?

– Aproape mi-e frică să cer, spuse Jude, aşezîndu-se pe un taburet. Dar poţi să-mi dai o apă minerală?

– Pot.

Brenna luă paharul, amintindu-şi şi de gheaţă, conform preferinţelor americane ale lui Jude.

– De ce ţi-era frică să ceri?

– Pentru că pari pornită să iei la pumni pe cineva. Şi nu vreau să fiu eu aia.

– Mai degrabă m-aş lua pe mine la pumni, sau pe blonda de-acolo.

– Pe Eileen? De ce?

– Pentru început, are ţîţe.

Brenna puse paharul pe bar, impunîndu-şi să se calmeze.

– Arăţi bine în seara asta, Jude Frances. Veselă şi fericită.

– Sînt. Am mai luat două livre în greutate. Nu mă mai încap pantalonii. Dar tot aş vrea o supă.

– Vrei să mănînci? Atunci, ar trebui să stai la o masă...

Dacă Jude se aşeza la o masă, Darcy era datoare să se ducă în bucătărie.

– Nu, mai bine stau aici. Am auzit cîte ceva despre cearta dintre tine şi Shawn. Să ştii că n-ai s-o poţi rezolva, Brenna, dacă nu eşti în stare nici măcar să deschizi uşa aia şi să strigi o comandă de supă.

– Poate că nu vreau s-o rezolv.

Cum Jude nu răspunse, Brenna continuă, mai nervoasă:

– Ştii, pentru mine măritişul e un cui în cap. Tu ai mintea plină de basme. Aici nu e la fel.

– Ţi-aş putea da dreptate, cu o singură excepţie. Carrick şi Lady Gwen.

Brenna pufni, începînd să umple un nou rînd de beri.

– N-au nimic de-a face cu mine. Am să-ţi spun eu cum aş termina o poveste, continuă, gîndindu-se la bancul lui Jack Brennan. În povestea mea, prinţesa nu sărută broscoiul, ci îi mănîncă picioarele la cină. Merg să-ţi aduc afurisita aia de supă.

Cu capsa pusă, porni spre uşa de la bucătărie şi o deschise.

Shawn era la aragaz, cu o lingură de lemn într-o mînă şi o spatulă în cealaltă.

Nu se deranjase să se bărbierească, lucru ciudat pentru el, dar pe sub ţepii de pe bărbie se distingea o vînătaie.

– Am nevoie de-o supă.

– E gata, fierbinte, răspunse el simplu, simţindu-i starea de spirit. Eu sînt cam ocupat, dacă poţi s-o pui singură...

– Toţi sîntem ocupaţi, bombăni Brenna, în timp ce lua o farfurie. Ce-ai păţit la faţă?

Shawn îşi mişcă falca.

– N-am fost atent.

– Mhm. Am auzit c-ai tras la măsea. Să ştii că asta nu-i o soluţie.

– Mi-a folosit, la vremea respectivă.

– Şi acum?

Shawn ar fi vrut să se aplece spre ea, aşa cum erau amîndoi cu mîinile ocupate, şi s-o sărute pe gură. În schimb, ridică doar din umeri.

– Acum, trebuie să fiu mai atent pe unde calc.

Şi, ce să vezi, începu să fredoneze, în ton cu melodia cîntată de Eileen.

– Crezi că-i aşa de simplu? Ei bine, află că nu e. Discutăm noi despre asta, după ora închiderii.

Exact acelaşi lucru dorise să i-l spună şi el. Cînd Brenna ieşi, cu o expresie feroce, Shawn reveni la treabă, mai liniştit.

Doi turişti din Cleveland nu se mai îndurau să plece. Brenna îl ajută pe Aidan să-i îndrume spre *B and B*, pe jos, temîndu-se că dacă încercau măcar să încalece pe motociclete şi-ar fi rupt gîtul.

Calculînd momentul, Shawn ieşi din bucătărie:

– A, bun, deci i-aţi expediat. Mă gîndeam că poate mai aveţi nevoie de un ajutor.

– Nu, măcar pînă-n pat tot ar trebui să ajungă.

Aidan îi privi cum se îndepărtau, clătinînd din cap la auzul redării în falset a cîntecului *Whiskey, You're the Devil*. Zări privirea lui Shawn şi înţelese aluzia.

– Ei, am avut o seară grea. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Brenna.

– Nici o problemă. Noapte bună, Aidan.

Cînd ajunseră singuri pe stradă, Shawn spuse:

– Pentru noi doi a fost şi mai grea.

– A fost, dar nu s-a terminat. Aş vrea să facem o plimbare pe plajă, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Bine.

N-o luă de mînă, ci continuă să meargă pe lîngă ea, cu mîinile în buzunare.

– E o noapte frumoasă. Cu lună plină.

– Norocul nostru. N-o să îngheţăm, nici n-o să cădem în nas.

Shawn fu nevoit să rîdă.

– Eşti o romantică aiurită, Mary Brenna.

– Aiurită, uneori. Cu tine am fost aiurită, ştiind ce simţea sora mea.

– Cu sau fără tine, nu i-aş fi putut oferi ceea ce doreşte. N-am ce să fac. Îmi pare rău că suferă, îmi pare şi mai rău că s-a descărcat pe tine. Dar, dacă stau să mă gîndesc, nu ştiu dacă am fi putut evita asta în vreun fel.

– Eu puteam aştepta să-i treacă, pînă la urmă tot s-ar fi întîmplat. Are abia douăzeci de ani şi nu poate vedea dincolo de stelele care-i strălucesc în ochi.

– Pe cînd în ochii tăi nu străluceşte nici una.

– Văd destul de limpede. Eu am început povestea asta, cu tine, eu am s-o termin. Eram pregătită s-o termin. Dar asta nu-i o soluţie. Mary Kate n-o să mă ierte şi nici n-o să uite, numai pentru că te las în pace. Dacă e vorba să se maturizeze, trebuie să înveţe cum să facă faţă greutăţilor.

– Deci, ai hotărît în numele nostru, al tuturor.

Shawn se opri, silind-o să se întoarcă spre el. În spatele lui şiroia lumina lunii, revărsîndu-se peste nisip şi mare ca o cascadă de perle.

Iar Brenna văzu că ochii lui nu erau calmi şi nepăsători, ci aproape furioşi.

– Cineva trebuie să se hotărască.

– Şi numai tu întotdeauna? Poate că şi eu m-am săturat de tine. Poate că prefer să-mi echilibrez viaţa, nu să stau între două femei pornite să se ia la păruială.

Pe cît de jignită, pe-atît de şocată, Brenna se răsti la el:

– Nu mă iau la păruială şi n-am vrut să mă bat nici cu Mary Kate, nici cu altcineva, pentru unul ca tine. A fost o întîmplare. Iar dacă te-ai săturat de mine, continuă ea, azi-dimineaţă spuneai cu totul altceva.

– Dacă ai o asemenea părere despre mine, cred că eşti uşurată să ne despărţim acum. Amîndoi ne

putem găsi satisfacția sexuală în alte părți, cînd ne vine cheful.

– Nu e vorba numai de sex.

Aha, îşi spuse Shawn, în sfîrşit.

– Nu?

Se apropie, silind-o să se retragă spre mare.

– Nu asta ai spus că voiai de la mine?

– Ba da.

Ce i se citea în ochi? se întrebă Brenna. Erau negri ca noaptea, plini de gînduri şi sentimente indescifrabile.

– Dar noi ținem unul la altul. Nu trebuie să ieftineşti aşa ceea ce se întîmplă între noi.

– Dar vei spune ceea ce am voie să fac şi ce nu?

O prinse cu cîteva clipe înainte de a ajunge în apă.

– De ce ai accepta să te atingă un bărbat atît de bleg?

– Shawn.

O ținea în brațe, deasupra nisipului. Inima Brennei începu să bubuie.

– Lasă-mă jos.

– Vrei să te ating. Chiar şi acum, cînd crezi că poți să-mi dai un ordin şi eu să mă supun, vrei să-mi simți mîinile pe tine.

– Nu e nici un motiv de mîndrie.

Shawn o săltă şi mai sus.

– Mă fut în ea de mîndrie.

Şi, cînd gura i se lăsă peste a ei, fu nemiloasă şi aspră.

Brenna ar fi putut rezista, ar fi putut să se zbată. Dar nu făcu nici o mişcare.

Se lăsă în voia lui, pentru că Shawn îi cerea atît de rar cîte ceva.

Îi dărui, fiindcă simțea nevoia.

Şi, în timp ce o cuprindea un tremur febril, îi rosti numele.

– Aş putea să te am, acum şi aici, zise el, lăsînd-o brusc jos. Gîndeşte-te. Eu m-am gîndit.

Brenna nu mai putea gîndi deloc, cînd măruntaiele îi clocoteau şi sîngele îi vuia prin cap ca valurile mării în spatele ei.

– Mă duc acasă.

– Du-te. Nu te opresc.

Îşi vîrî mîinile în buzunare, pentru a nu fi tentat să facă tocmai acel lucru.

– Reține, Brenna, că n-am să vin după tine. Cînd descurci singură încîlceala din capul tău, ştii unde să mă găseşti.

Brenna se îndepărtă.

N-o luă la fugă decît cînd ajunse pe asfalt.

– Ăsta-i stilul tău de a fermeca domnişoarele?

Carrick stătea în apa de la mal, cu un fluier de argint la buze.

– Ce obiceiuri ciudate aveți voi, muritorii.

– Lasă că ştiu eu ce fac.

– Crezi că ştii, nu mă îndoiesc. Nătărăule. Dacă o iubeşti, de ce o laşi să-ți scape aşa?

– Tocmai fiindcă o iubesc.

Furia pe care abia şi-o înfrînase izbucni, făcîndu-l să se răsucească spre Carrick.

– Şi ce, tu, la vremea ta, ai fost mai grozav cu propria ta femeie?

Ochii lui Carrick scăpărară, albaştri ca fulgerul care despică bolta înstelată.

– Te bate gîndul să te iei de-alde mine, tinere Gallagher?

Ieşi din valuri, cu cizmele de piele moale uscate. După un moment zise:

– Scumpa ta mamă nu te-a prevenit ce pățești dacă-i sfidezi pe Cei Buni?

– Nu mi-e frică de tine, Carrick. Ai nevoie de mine. Așa că, păstrează-ți amenințările și spectacolele de sunet și lumină. Nu mă impresionează cu nimic.

Temperamentul în clocot al lui Carrick se mai calmă.

– Ha! Femeia asta crede că știe ce ascunzi, dar mai are mult de săpat. Ai grijă să nu-i arăți prea mult și prea repede, c-o să se sperie.

– Du-te dracului.

Carrick își dezveli dinții strălucitori.

– Nu m-ar primi, răspunse el și se făcu nevăzut, în acordurile fluierului.

Capitolul 17

Brenna se strecură afară din biserică la cîteva minute înainte de sfîrșitul slujbei. Așa, îi evita pe toți cei care aveau chef de vorbă sau bîrfă.

Se întoarse acasă cu mașina, cam nervoasă dar știind perfect de bine ce avea de făcut.

– Iată-te, o întîmpină la ușă Mollie, îmbrăcată pentru biserică. Te-am auzit cînd ai ieșit.

– Am fost la liturghie.

– Păi, și noi ne pregătim să mergem.

– Mary Kate va trebui să se ducă mai tîrziu, spuse Brenna, începînd să urce scara. Poate lua camioneta mea.

– Brenna, nu vreau certuri în casa asta, de ziua Domnului.

– Nu vor fi, îi promise Brenna.

Era hotărîtă ca, la nevoie, să se certe în altă parte.

Ajunse în capul scării tocmai cînd tatăl ei ieșea din cameră. Era roșu la față, proaspăt bărbierit, cu urmele pieptenelui prin păr ca niște mici brazde pe nisip. Bren-

nei aproape că i se frînse inima de dragul lui.

– Tată.

Era o situație penibilă şi îşi imagina că, un timp, avea să rămînă aşa. Ochii însă i se umpluseră de lacrimi. Ceea ce Mick nu putea suporta.

– Mama ta ne adună pentru liturghie.

– Eu m-am şi întors.

– A, mă rog...

– Dacă nu pornim în clipa asta, îi întrerupse vocea lui Mollie, de jos, întîrziem la slujbă.

– Tată... mai încercă Brenna să-l rețină.

Mick o atinse uşor cu mîna pe braț, în treacăt, spunîndu-i doar atît:

– Şi mîine e o zi.

Brenna trase adînc aer în piept.

– Nu pentru toate, murmură ea şi deschise uşa de la camera surorilor sale.

Alice Mae stătea aşezată pe marginea patului, cu pantofii cei buni lustruiți şi părul lucitor, aşteptînd-o cu răbdare pe Mary Kate, care se dichisea în fața oglinzii. Avea încă ochii cam roşii de plîns, dar cînd o văzu pe Brenna buzele i se subțiară, tăios.

– Alice, iubito, te cheamă mama. Du-te jos.

Mary Kate îşi mai înfoie o dată părul.

– Vin şi eu cu tine, Alice Mae.

– Ba nu te duci, trecu Brenna în fața uşii. Va trebui să mergi la slujba următoare.

– Nu-s obligată să te ascult pe tine.

– Poți veni să discutăm afară din casă, de vreme ce i-am promis mamei că nu ne vom certa aici. Sau poți să stai îmbufnată toată ziua, ca un copil. Dacă vrei să te porți ca o femeie, Mary Kate, te-aştept în camioneta mea.

În mai puțin de cinci minute, Mary Kate ieşi din casă, țanțoşă, şi se urcă în camonetă. Brenna observă că se rujase. Nu înțelegea de ce atîtea femei găseau în machiaj un soi de armă sau de pavăză.

Dar, la urma urmei, şi strămoşii ei se vopseau cu albastru înainte de a se avînta în bătălie.

Considerînd că era un teren neutru, sau cît de cît favorabil pentru Mary Kate, parcă maşina lîngă hotelul de pe faleză. Coborî şi porni pe jos, ştiind că sora ei avea s-o urmeze.

– Şi unde te duci, mă rog? întrebă Mary Kate. Undeva să mă poți arunca de pe faleză?

– Undeva unde cred că amîndouă vom fi destul de cuviincioase ca să nu ne tragem de păr.

Străbătură cărarea, pe lîngă ruinele catedralei construite cîndva în numele Sfîntului Declan, pînă dincolo de fîntînă, dincolo de cele trei cruci de piatră, spre pămîntul unde se odihneau răposații lor.

– Sîntem într-un loc sfînt, începu Brenna. Şi, stînd aici, îți spun că te-am nedreptățit. Eşti sora mea şi nu am ținut seamă de sentimentele tale, cum ar fi trebuit să fac. Îmi cer iertare.

Aceste cuvinte o descumpăniră pe Mary Kate, ceea ce era suficient pentru a o enerva din nou.

– Şi crezi că rezolvi ceva cu asta?

– Cred că e tot ce pot spune.

– Renunți la el?

– Aşa am crezut, spuse rar Brenna. Parte, din mîndrie. „Renunț pentru ea," mi-am spus. „Atunci, va vedea cum mă sacrific ca să fie ea fericită". Dar mai era şi vinovăția, şi m-aş fi despărțit de Shawn ca să mi-o ispăşesc.

– Cred că în felul cum te-ai comportat e mai multă vinovăție decît mîndrie.

Prin ochii Brennei trecu un fulger de mînie, repede

stăpînită. Îşi cunoştea sora şi ştia cît de bine se pricepea Mary Kate să provoace furia, pentru a tulbura judecata adversarului.

– Nu mă simt vinovată pentru ceea ce se întîmplă între mine şi Shawn, ci numai pentru că asta te-a făcut să suferi şi să te simţi prost.

Răceala tonului nu făcea decît să sporească efectul cuvintelor.

– Iar pentru asta, eram pregătită să renunţ la el, ca amant şi, poate, şi ca prieten. Dar, stînd să mă gîndesc, mi s-a părut că aşa ceva ar fi însemnat să cedez în faţa unor toane copilăreşti, fără să te tratez deloc cu respect, nici pe tine şi nici sentimentele tale.

– Nu faci decît să răstălmăceşti totul ca să obţii ceea ce vrei.

Dintr-o dată, cei patru ani diferenţă dintre ele părură patruzeci.

Ceea ce o făcea pe Brenna să se simtă insportabil de obosită.

– Pe Shawn, adică? Da, îl doresc. Încă n-am desluşit totul, dar dorinţa există şi nu pot s-o neg. Te privesc în faţă, ca de la femeie la femeie, şi-ţi spun că şi el mă doreşte. Îmi pare rău, Mary Kate, pentru că eşti nefericită din cauza asta, dar nu-l interesezi în acelaşi fel.

Mary Kate ridică bărbia, iar Brenna se gîndi că, într-o asemenea situaţie, şi ea ar fi făcut la fel.

– Poate l-aş interesa, dacă nu i-ai încălzi tu patul.

Brenna simţi un junghi în stomac, dar dădu din cap:

– Adevărul este că mă culc în patul lui. Şi n-am să mă dau jos numai ca să-ţi fac loc ţie. Ieri, poate aş fi făcut-o, fiindcă nu suport să văd că suferi, ştiind că şi din cauza mea. Dar te privesc acum, la lumină, cu

mintea limpede, şi văd că nu mai suferi. Eşti doar furioasă.

– De unde ştii ce simt eu pentru el?

– Nu ştiu. Spune-mi tu.

Mary Kate îşi azvîrli capul în sus, cu o mişcare ce-i răsfiră părul în vînt.

– Îl iubesc.

Era o declaraţie pasională şi de un dramatism aproape fermecător. Brenna o lăudă în sinea ei, ştiind că ea, una, n-ar fi putut-o spune niciodată atît de impresionant.

– De ce?

– Fiindcă e frumos, sensibil şi bun.

– Da, are toate calităţile astea – pe care le are şi cîinele lui Clooney. Dar defectele?

– N-are nici unul.

– Ba cum să nu aibă!?

Amintirea lor o calma pe Brenna, făcînd-o să se simtă în chip ciudat sentimentală.

– E încăpăţînat, greoi şi absent. Uneori, parc-ai vorbi cu pereţii, pentru că e dus cu mintea în altă parte. Îi lipseşte ambiţia şi trebuie să fie îmboldit la tot pasul, altfel ar sta bucuros pe loc la nesfîrşit.

– Aşa îl vezi tu.

– Îl văd aşa cum e, nu ca pe o poză frumoasă dintr-o carte. Mary Kate, continuă ea, făcînd un pas înainte, conştientă că era prea devreme ca să se apropie mai mult. Hai să fim cinstite, noi două. Are el ceva, un aer anume, care le face pe femei să-l dorească. Înţeleg ce te face să simţi, în sensul ăsta. Eu însămi l-am dorit, de pe vremea cînd nu eram mai mare decît Alice Mae.

În ochii lui Mary Kate licări ceva.

– Nu te cred. Tu niciodată nu aştepţi nimic.

– Crezusem că avea să-mi treacă. Pe urmă, mi-am spus că m-aş fi făcut de rîs. În cele din urmă, a devenit mai mult decît dorinţă. A fost o necesitate.

– Nu-l iubeşti.

– Cred că s-ar putea să-l iubesc.

În clipa cînd rosti aceste cuvinte, Brenna îşi apăsă o mînă pe inimă, ca şi cum ar fi primit o lovitură.

– Cred că s-ar putea, repetă ea, apoi se lăsă în genunchi.

– O, Doamne, Dumnezeule atotputernice, ce să mă fac?

Mary Kate nu putu decît să se uite la ea cu gura căscată. Sora ei se albise ca moartea şi se legăna în genunchi, ţinîndu-se de piept, ca şi cum ar fi făcut o criză.

– Termină cu teatrul.

– Nu pot. Şi nu joc teatru. Nu mai pot să respir.

Bănuitoare, Mary Kate se apropie şi-i dădu o palmă în spinare.

– Poftim.

Aerul se revărsă din pieptul Brennei, şuierător.

– Mulţumesc.

Obosită, se lăsă pe călcîie.

– Nu pot să mă ocup acum de problema asta, nu pot. Nici n-ar trebui. Şi-aşa a fost destul de rău, dar aşa ceva nu merge. Nu merge deloc. Nu drege nimic, nu face decît să mute povara dintr- un loc în altul. Fir-ar să fie.

Întrucît Brenna nu dădea nici un semn de a se ridica, Mary Kate se aşează alături.

– Cred că aş putea să te iert, dacă ai fi îndrăgostită de el. Nu cumva o spui tocmai de-aia?

– Nu. Şi n-am spus că sînt îndrăgostită de el, am spus că s-ar putea.

Deznădăjduuită, Brenna îşi luă sora de mînă.

– Să nu spui nimănui. Dă-mi cuvîntul tău că nu vei vorbi cu nimeni despre asta, că de nu, te strîng de gît cînd dormi, pe cuvîntul meu. Jură-mi.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-aş spune cuiva? Ca să par şi mai fraieră?

– Probabil va trece.

– De ce-ai vrea să-ţi treacă?

– Îndrăgostită de Shawn Gallagher, îşi frecă Brenna faţa cu mîinile, răvăşindu-şi apoi părul. Frumoasă încurcătură ar mai fi şi asta. Ne-am scoate din minţi unul pe altul în mai puţin de-un an – eu, vrînd mereu noutăţi, el petrecîndu-şi timpul în visare... Of, nu contează. Nu fac decît să mă comport ca orice femeie, şi asta mă nemulţumeşte. De ce trebuie femeile să transforme atracţia în dragoste?

– Poate că tot timpul sub atracţie s-a ascuns dragostea.

Brenna îşi înălţă capul:

– De ce trebuie să devii înţeleaptă aşa, deodată?

– Poate fiindcă nu mă mai tratezi ca pe o fetişcană proastă. Şi poate pentru că în clipa asta, uitîndu-mă la tine, îmi trece prin minte că s-ar putea ca eu să nu-l fi iubit. De-un lucru sînt sigură, niciodată nu m-a făcut să pălesc şi să tremur. Şi... poate pentru că găsesc şi o anume satisfacţie văzîndu-te slabă şi îngrozită. Ieri, eram să-mi smulgi naibii părul din rădăcini.

– Lasă c-ai dat şi tu.

– Mă rog, tu m-ai învăţat să mă bat.

Această amintire umplu de lacrimi ochii lui Mary Kate.

– Îmi pare rău că te-am făcut tîrfă. Prima oară am spus-o de furie, iar dăţile următoare, de ciudă.

Se şterse la ochi.

– Şi-mi pare rău pentru lucrurile pe care le-am scris despre tine în jurnal – sau, mă rog, pentru unele dintre ele.

– N-are nici o importanță. Nu vreau ca între noi două să stea nici el, nici altcineva. Îți cer, doar, să nu mă faci să renunț la el.

– Ca tu să te simți cinstită, iar eu, vinovată? Nu, nici nu mă gîndesc.

Pe buzele lui Mary Kate se ivi un zîmbet vag.

– Îmi pot găsi şi singură un bărbat, cînd am chef. Dar...

Înclină capul.

– Aş vrea să ştiu un lucru.

– Ce anume?

– Sărută atît de bine pe cît pare, cînd te uiți la el?

– Dacă-şi pune mintea, îți topeşte toate oasele din trup.

Mary Kate oftă.

– Bănuiam eu.

Shawn văzuse fumul şi ştia că era Brenna. Ce anume să facă, era mai puțin sigur. Trebuia să spere, la fel ca atunci cînd compunea, că inspirația avea să-l slujească.

Intră în casă, iar Brenna apăru în uşa salonului.

– Diminețile, e încă destul de frig. Ți-am aprins focul.

Shawn dădu din cap.

– Vrei un ceai?

– Nu.

Nu-i putea descifra expresia, iar asta o îngrijora.

– Aseară, erai supărat pe mine. Mai eşti?

– Nu la fel de tare.

– Mă rog...

Senzația se stînjeneală era nouă şi deloc binevenită.

– Mă gîndeam să-ți spun că azi dimineață am discutat cu Mary Kate. Între patru ochi.

– Deci, v-ați împăcat.

– Într-adevăr.

– Mă bucur. Sper ca, nu peste mult, să-şi schimbe atitudinea şi față de mine.

– Va mai fi jenată o vreme, dar în rest... după ce i-am indicat toate defectele tale, şi-a zis că, la urma urmei, s-ar putea să nu te iubească.

Shawn înălță sprîncenele.

– Vicleană ai mai fost.

– Shawn.

Îi puse mîna pe braț, amîndoi oprindu-se în cadrul uşii.

– Îmi pare rău pentru cum ne-am despărțit aseară.

– Şi mie.

– Şi nici defectele tale – mă rog, majoritatea – nu mă deranjează prea mult.

Mirosea a duminică, a şampon şi a săpun, iar ochii îi erau plini de scuze.

– Atunci, ne-am împăcat şi noi?

– Eu aşa vreau.

Shawn se aşeză în singurul fotoliu care nu era ocupat cu partituri.

– Ce-ar fi să stai puțin jos cu mine un timp, Mary Brenna?

Ochii ei se luminară de uşurare.

Nici n-ar fi putut găsi o cale mai potrivită de a se împăca.

Se apropie de el şi i se aşeză pe genunchi, cu fața aproape de a lui.

– Prieteni din nou?

– Ca întotdeauna. Asta vrei să fim acum, doar prieteni?

Drept răspuns, Brenna parcurse distanța dintre ei şi-şi depuse buzele peste ale lui.

– Mă întreb, zise ea, dacă în următoarea ta seară liberă n-ai vrea să vii cu mine pînă la Waterford City. Te invit la cină.

Shawn zîmbi, cu gura în părul ei.

Mult îi trebuise, dar era un mod minunat de a începe să-l curteze.

– O să-ți iei rochia aia pe care ai purtat-o pentru dublinez, acum cîtva timp?

– S-ar putea.

– Îmi place cum îți stă.

– Dacă-mi iau rochie, ar fi mai bine să mergem cu maşina ta. Azi am să-i fac o revizie generală. Motorul dă rateuri, iar uleiul s-a murdărit. Din ce-am văzut, nu ți-ai mai curățit contactele bateriei de cînd ți le-am curățit eu.

– Prefer să las treburile astea în seama experților.

– Eşti leneş, nimic mai mult.

– E şi lene la mijloc. A fost unul din cusururile care au făcut-o pe Mary Kate să se răzgîndească.

– Da. Eşti genul indolent, Shawn Gallagher.

– „Indolent"? Cam dur cuvîntul.

– Iartă-mă dacă e jignitor, dar trebuie să recunoşti că ambiția nu e principala ta calitate.

– Am destulă ambiție, atunci cînd e nevoie.

– Şi pentru muzica ta nu e nevoie?

Shawn se aplecă înainte s-o muşte uşor de ureche, dar Brenna îi perturbase ritmul.

– Ce legătură are muzica mea?

„Atenție, Brenna," îşi spuse ea. „Demontează mecanismul piesă cu piesă, nu-l distruge."

– Stai aici şi o compui, şi pe urmă o laşi împrăştiată peste tot.

– Ştiu unde este fiecare partitură.

– Problema e: ce faci cu ele?

– Îmi găsesc satisfacția.

Un blocaj, remarcă ea, observîndu-i expresia închisă. Era nevoie de mîini abile ca să-l oclească – dar era hotărîtă s- o facă.

– Toate bune şi frumoase, dar mai mult de atît nu-ți doreşti? Nu vrei să le oferi aceeaşi satisfacție şi altor oameni?

– Nici măcar nu-ți place muzica mea.

– Cînd am spus eu una ca asta?

La vederea privirii lui opace, ridică din umeri.

– Mă rog, am făcut-o numai ca să te sîcîi. Îmi place foarte mult. Iar uneori, cînd cînți cîte o melodie de-a ta la cîrciumă sau la cîte un *ceili,* le place şi altora.

– Sînt prieteni şi rude.

– Exact. Iar eu îți sînt prietenă, nu?

– Da.

– Atunci, îmi dai o melodie?

Shawn se eschivă, prudent.

– Cum adică, să-ți „dau o melodie"?

– Aşa, simplu. Lasă-mă să iau una, să fie a mea. La schimb, pentru că-ți repar maşina.

Pradă unui impuls, se ridică, arătînd spre pian:

– Ai zeci şi zeci, şi zac peste tot. Aş dori să iau eu una.

Shawn n-o credea nici o clipă, dar nu găsea nimic rău în cererea ei.

– Ai tu o toană, O'Toole, dar, bine. Îți dau un cîntec.

Se ridică, însă cînd începu să scormonească prin

teancuri, Brenna îi dădu mîna la o parte:

– Nu, lasă-mă să mi-o aleg eu. Aşa e cinstit.

Înhăţă o partitură, recunoscînd-o pe cea care fusese pe pian prima oară cînd apăruse Lady Gwen.

– Asta îmi place.

– Încă nu e terminată.

Shawn nu-şi putea explica panica, ştia doar că o simţea.

– Trebuie s-o mai lucrez.

– Eu pe asta o vreau. Doar nu dai înapoi după ce-am făcut un tîrg, nu?

– Nu, dar...

– Bine.

Brenna împături foile, într-un mod care-l făcu să se strîmbe, şi le vîrî în buzunarul de la spate.

– Acum e a mea şi îţi mulţumesc.

Se înălţă pe vîrfuri, sărutîndu-l uşurel.

– Te iau cu maşina pînă la cîrciumă. Aşa, pot să duc maşina ta la mine acasă, unde am sculele. Pînă mîine, ţi-o fac ca nouă.

– Mai am timp...

– Ei bine, eu nu am. Azi am o droaie de făcut. Dacă-ţi aduc maşina pînă la ora închiderii, mă iei cu tine?

Shawn încercă să-şi alunge din minte melodia. Brenna avea s-o uite destul de curînd, conchise el.

– Pînă unde?

Pe buzele ei se ivi încet un zîmbet.

– Pînă aici mi-ar fi de ajuns.

Mai avea o vizită de făcut, înainte de a merge acasă să se schimbe şi să-şi ia sculele. După ce-l lăsă pe Shawn la cîrciumă, Brenna se îndreptă spre casa lui Jude.

Aceasta era în grădina din faţă, inspirînd aerul începutului de primăvară. Avea mănuşile mînjite cu pămînt, iar lîngă ea, pe alee, se aflau cîteva schiţe. La vederea Brennei, îşi ridică pălăria de paie cu care se apăra de ploaia măruntă.

– S-a-ntîmplat ceva cu camioneta ta?

– Nu, am de lucru la maşina lui Shawn. Vezi că ţi se udă desenele.

– Ştiu. Trebuie să mă opresc. Voiam doar să grăbesc puţin primăvara.

– A, ţi-ai schiţat ideile pentru grădină.

Lăsîndu-se pe vine, Brenna feri hîrtiile de ploaie.

– Ca un proiect. Deşteaptă formulă.

– Mă ajută să le văd mai bine. Hai în casă, la adăpost.

Dădu să se ridice, apoi se clătină şi-şi puse o mînă pe burtă.

– Mi se mută centrul de greutate.

– Peste cîteva luni, n-ai să te mai poţi ridica din genunchi decît cu scripetele. Pe astea le iau eu.

Brenna luă schiţele şi coşul cu unelte de grădinărit.

– Mai deunăzi, am văzut-o pe Colleen Ryan intrînd în magazin. Trebuie să nască de pe-o zi pe alta. Se clatină ca o raţă, spuse Jude, în timp ce intrau în casă. E foarte frumos, dar eu am de gînd să trec prin sarcină lunecînd, ca Madonna.

– Continuă să gîndeşti aşa, iubito.

Brenna duse coşul în cămăruţa de lîngă bucătărie şi întinse desenele pe bufet, la uscat.

Ibricul fu pus pe aragaz. Cutia de biscuiţi apăru pe masă.

– I-am spus lui Aidan că voi lua prînzul la cîrciumă.

Cu un zîmbet spăşit, Jude muşcă dintr-un fursec.

– Dar, de la o vreme-ncoace, mi-e foame încon-

tinuu. Nimic nu-mi alungă pofta de mîncare.

– Sarcina îți prieşte, Jude. Țin minte, prima oară cînd te-am văzut, acum un an, stînd în ploaie la uşa casei de pe Faerie Hill, ce pierdută arătai. Acum, te-ai regăsit.

– Ce frumos spus. Da, m-am regăsit. S-au întîmplat lucruri pe care le doream, dar nu le puteam recunoaşte nici măcar în sinea mea.

– Tu le-ai făcut să se întîmple.

– Pe unele.

Continuă să rontăie din fursec, în timp ce Brenna se plimba prin bucătărie.

– Iar altele erau sortite să se întîmple. Trebuie să ai voință şi curaj, pentru a le lăsa să se întîmple.

– Cînd ai descoperit că-l iubeai pe Aidan, i-ai spus-o? De la început?

– Nu, mi-era frică. Nu aveam destulă încredere în mine însămi.

Privirea Brennei deveni mai pătruzătoare:

– Sau în el?

– Sau în el, recunoscu Jude. Înainte de a veni aici, niciodată nu determinam lucrurile să se întîmple şi nu din curaj le lăsam să se întîmpe în jurul meu, ci din frică şi pasivitate. A trebuit să învăț care e deosebirea. Să îmi iau răspunderea unora, să am încrederea de a le lăsa pe altele în voia lor.

– Dar a trebuit să iei anumite măsuri.

– Într-adevăr. Îl iubeşti pe Shawn?

Încruntată, Brenna se aşează.

– Aşa se pare. Nu mi-e ruşine să spun că e un şoc pentru organism.

– Dragostea îți prieşte, Brenna.

Auzindu-şi din nou propriile cuvinte, Brenna rîse scurt.

– Nu mă simt deloc bine. Dar cred că mă voi obişnui. Pun ceaiul, spuse ea, cînd ibricul începu să fluiere.

– Nu, stai jos. I-ai spus?

– Pe dracu'!

În timp ce Jude turna ceaiul, Brenna întoarse repede capul spre ea, cu teamă:

– Ştiu că perechile căsătorite tind să nu aibă secrete, dar...

– Vrei să nu-i spun nimic lui Aidan.

– Aşa e.

– Atunci, n-o să-i spun.

– Îți mulțumesc, răsuflă Brenna uşurată. Problema e cum să iau măsurile astea şi să aflu în ce ordine. Oricît de bine îl cunosc – pe Shawn, vreau să zic – nu e atît de previzibil cum credeam înainte ca... ca relația noastră să se schimbe.

– Dinamica e altfel între amanți decît între prieteni. Chiar şi decît între prietenii de-o viață.

– Am descoperit. Totuşi, ştiu că adesea are nevoie de un şut în fund ca să se pună în mişcare. Iau prima măsură cu un lucru care mă deranjează cel mai mult şi, cred, înseamnă cel mai mult pentru el în fond.

Ridicîndu-se puțin, scoase din buzunar partiturile.

– Un cîntec de-al lui?

– L-am bătut la cap pînă mi-a dat unul. Are talent, nu-i aşa, Jude?

– Aşa cred.

– Atunci, de ce nu şi-l cultivă? Tu înțelegi cum funcționează mintea omenească.

– Întrebi o fostă profesoară mediocră de psihologie. Dar, rațional judecînd, aş deduce că-i e teamă.

– De ce anume?

– De un eşec în domeniul cel mai important pentru

el. Dacă melodia nu e destul de bună? Dacă nici el nu e un compozitor destul de bun? Mulți dintre noi dau ocol abișului ăstuia, Brenna. Tu nu eşti una dintre noi. Tu îți sufleci mînecile şi construieşti un pod.

– Atunci, voi construi unul şi peste al lui. Mi-a dat cîntecul şi pot face cu el ce vreau. Vreau să-l trimit cuiva care se pricepe la asemenea lucruri. Care ar şti dacă merită să fie cumpărat.

– Fără să-i spui lui Shawn.

– N-am să mă simt vinovată. Dacă nu iese, nu va afla niciodată, nu? Iar dacă iese, cum ar putea să nu se bucure? Nu sînt sigură ce să fac, nici cui să i-l trimit. Mă gîndeam că poate ai tu vreo idee.

– Dacă aş încerca să-ți schimb gîndul, mi-aş răci gura de pomană?

– Da.

Jude dădu din cap:

– Atunci, mă lipsesc. Nu mă pricep la afacerile muzicale. Aş putea-o întreba pe agenta mea, deşi nu cred că...

Lăsă fraza în aer, meditînd la o nouă idee care tocmai îi venise.

– Ce zici de Magee? Construieşte săli de spectacole. Trebuie să aibă cunoştințe în domeniu. Poate are unele relații.

– Bună idee.

– Îți pot da adresa lui, ca să-i scrii.

Brenna îşi plimbă degetele peste notele şi cuvintele de pe partitură.

– Durează prea mult. N-ai un număr de telefon?

Capitolul 18

Ploaia slabă devenise aversă, iar aversa un torent cu vînturi de furtună care biciuiau litoralul şi clătinau bărcile amarate. În cea mai mare parte a săptămînii, vremea a fost prea urîtă pentru a se putea arunca un năvod. De la un orizont la altul, nu se vedea decît cenuşiul furios şi clocotitor, brăzdat de crestele albe ale valurilor ce păreau destul de tăioase ca să spintece coca unei nave.

Cei care-şi cîştigau existența pe mare aşteptau cu răbdarea înverşunată ce li se cizelase de-a lungul generațiilor.

Brenna şi tatăl ei, în pelerine ceruite şi cizme Wellington, stăteau afundați pînă la genunchi în noroi – şi nu numai atît – căutînd spărtura din instalația sanitară a familiei Duffy.

– Ce porcărie, comentă Mick, rezemîndu-se în lopată.

– De-o mai ține mult aşa, nu numai cei din partea de jos se vor bălăci în rahat.

– Dacă veneau nenorociții ăia de la Waterford, măcar ar fi golit rezervorul cu pompele.

– O dată să-i mai văd aici cu pompa aia a lor, că-i şi bag cu capul în mocirla asta.

– Aşa te vreau, fetițo.

– Iisuse Christoase, ce putoare. Dar cred că aici e buba, tată.

Se aplecară sub ploaie, cercetînd fisura veche.

– Aşa e cum ai bănuit, tată. Conducta a cedat sub presiune. Merge de la rezervor pînă pe cîmp şi, spărgîndu-se, a transformat grădina doamnei Duffy într-o căcăstoare.

– Ei, după ce-o curăță, Kathy va avea o grădină fertilizată, nu?

Duhoarea fiind sufocantă, Mick respira printre dinți.

– Bună treabă, că te-ai gîndit să aducem din timp țeava P.V.C. O s-o înlocuim, şi vedem ce se întîmplă.

Cu un mormăit, Brenna se ridică în picioare. Era o muncă neplăcută, dar banală. În timp ce lucrau, îi arunca tatălui ei priviri scurte.

Mick nu suflase o vorbă despre Shawn. Şi, deşi înțelegea că tatăl ei privea situația cu delicatețe, nu suporta acea tensiune. Trebuia s-o risipească.

– Tată.

– Ha, aproape că i-am venit de hac. O fi crăpată, scroafa, da' se ține bine în încheieturi.

– Tată, ştii, continui să mă văd cu Shawn.

Mick bătu cu nodurile degetelor în țeavă.

– Bănuiam.

– Ți-e ruşine cu mine?

După încă un moment de lucru în tăcere, Mick răspunse:

– Niciodată nu m-ai făcut de ruşine cu nimic, Brenna. Dar adevărul e că păşeşti printr-o mlaştină mai mare

decît asta în care ne bălăcărim noi acum. Nici unui bărbat nu-i e uşor să discute asemenea lucuri cu fiica lui.

– Despre sex.

– La naiba, Brenna, se înroşi Mick în obraji, pe sub stratul de murdărie.

– De sex e vorba, nu-i aşa?

Smulseră țeava distrusă, iar Brenna o aruncă într-o parte.

– Te-am crescut cît de bine am putut, mama ta şi cu mine, iar de paşii pe care îi faci ca femeie în toată firea tu răspunzi. Nu-mi poți cere binecuvîntarea într-o situație ca asta, Brenna, însă nici nu te judec.

– E un om cumsecade, tată.

– Am zis eu că nu e?

Exasperat, jenat şi dorind să încheie subiectul, Mick se ghemui să potrivească țeava cea nouă.

– Atîta doar că... în legătură cu ceea ce a spus Mary Kate, săptămîna trecută. Nu vreau să crezi că între noi e o relație ieftină.

– Ceea ce ți-a spus Mary Kate nu se cuvenea între surori, şi mă bucur că v-ați împăcat. Cît despre cealaltă... Ții la el?

– Da, sigur că da.

– Şi îl respecți?

Uşoara ezitare îl făcu pe Mick să ridice ochii peste țeavă, întîlnind privirea Brennei.

– Ia s-auzim.

– Îl respect, da. Are o minte ascuțită, cînd se deranjează să şi-o folosească, inimă bună şi haz. Astea nu mă fac să nu-i văd metehnele. Ştiu că e leneş în unele privințe şi nu-i pasă de propriile lui talente.

– În legătură cu asta am şi eu ceva de spus, deşi tu vei face ce te taie pe tine capul, orice-ar fi. Pe-un

om nu-l dregi ca pe o țeavă spartă sau un acoperiș care curge. Îl iei așa cum e, Mary Brenna, sau nu-l iei deloc.

Brenna se încruntă.

– Nu asta voiam să fac, ci mai degrabă să-l îndrept în direcția potrivită.

– Potrivită pentru cine?

Apoi, o bătu pe braț.

– Adaptările nu se fac numai dintr-o parte, draga tatei, altfel se dezechilibează balanța și se dărîmă tot ce-ai clădit.

Pentru Shawn, apariția Brennei la ușa din dos, în mijlocul schimbului de prînz, fu un șoc total. Era murdară din cap pînă-n picioare, emanînd chiar de la distanță o aromă care-i umplea ochii de lacrimi.

– Maică Precistă, ce-ai făcut?

– Am reparat o instalație sanitară, răspunse ea veselă. Ce-a fost mai rău, am raşchetat şi spălat cu furtunul.

– De unde stau eu, am impresia că v-au scăpat cîteva locuri.

– Mă rog, am făcut ce-am putut ca să lăsăm, în ordine curtea doamnei Duffy, așa că nu ne-am deranjat chiar cu toate. Dar adevărul e că sîntem aproape morți de foame.

Shawn ridică o mînă:

– Dacă vrei să intri aici, O'Toole, stai şi mai gîndeşte-te.

– Nu intru. I-am spus tatei că aduc două sandvişuri, ca să ne țină pe drum. Şi nici două beri nu ne-ar strica.

– Dă-te mai încolo şi închide uşa.

– Nici nu mă gîndesc.

Ca să-l enerveze, Brenna se rezemă de tocul uşii.

– Aici, nu fac nici un rău. Ne mulțumim cu ce ai mai la-ndemînă. Nu facem nazuri.

– Se vede.

Shawn împinse mai în spate comenzile pe care le pregătea şi aduse pîinea şi carnea.

Brenna se amuza văzîndu-l cum lucra, mult mai repede decît de obicei.

– Mai avem vreo două ore. Apoi, ar fi de făcut nişte treburi.

– Sper că printre ele e şi o baie.

– Este pe listă. După cîte văd, vremea nu afectează afacerile.

– Fie noapte, fie zi, jumătate din sat e în cîrciumă. Oameni caută mai mult compania şi să mai schimbe aerul.

– Mă gîndeam să trec pe la Faerie Hill, mai tîrziu. Să zicem, pe la miezul nopții.

– Uşa e deschisă, dar m-aş bucura să-ți cureți mai întîi cizmele.

Shawn puse sandvişurile într-o sacoşă, adăugă două pungi cu cartofi pai şi două sticle de Harp.

– E din partea casei. Nu cred că vreau să mă ating de mărunțişul pe care l-oi fi avînd prin buzunarele alea.

– Mulțumesc. Nu mă săruți?

– Nu, dar am să compensez mai tîrziu.

– Ai grijă.

Şi, cu un zîmbet care în alte împrejurări ar fi fost cochet, Brenna se îndepărtă, lăsîndu-l să închidă uşa.

Era o femeie de cuvînt şi deschise uşa casei tocmai cînd ceasul bătea de miezul nopții. Prea devreme, ştia, pentru ca Shawn să se fi întors de la lucru.

Dar îi plăcea liniştea şi atmosfera din casă, cînd era acolo singură. Se descălță la uşă, aşa cum făcea uneori şi Shawn, şi începu să aprindă lumînări şi lămpi cu gaz, întrucît alimentarea cu curent electric încă nu se restabilise. În acel timp, spera ca Lady Gwen să se arate.

Nu era momentul ideal pentru o fantomă, la urma urmei? O noapte furtunoasă, cu ploaie şi vînt, şi o căsuță luminată de lumînări şi de focul din cămin.

– Ştiu că eşti aici, şi nu mai e nimeni, numai eu.

Aşteptă, dar aerul era încremenit şi nu se auzea decît vuietul neîncetat la vîntului.

– Voiam să ştii că înțeleg, cred, ce-ai vrut să-mi spui prima dată. Inima lui e în cîntec, şi am ascultat. Sper că am făcut bine ce-am făcut.

Tăcu din nou, şi din nou nu-i răspunse decît liniştea.

– Ei, de mare ajutor mai mi-eşti.

Nemulțumită, Brenna urcă la etaj.

Aprinse focul şi acolo, plus două lumînări, apoi se întinse pe pat, rezemată de perne, începînd să aştepte.

Nu peste mult, munca de peste zi îşi spuse cuvîntul.

Nu mai ploua, vîntul nu mai sufla. Cerul de mătase neagră era spuzit cu stele ce licăreau ca rubinele, safirele şi smaraldele.

Luna, plină şi albă, plutea revărsîndu-şi razele peste marea calmă ca un lac.

Aripile calului alb băteau ca o inimă, regulat şi puternic. Călare pe el, un bărbat în argintiu îşi ținea spatele drept şi mîndru, cu pletele negre fluturîndu-i în urmă ca o capă.

– Nu avuție sau vază, nici măcar nemurire, voia de la mine.

Nu i se părea deloc ciudat să călărească împreună cu prințul zînelor, peste Irlanda.

– Dar ce voia?

– Făgăduieli, jurăminte, cuvinte rostite din inimă. De ce unora le este atît de greu să spună „te iubesc"?

– Rostirea acestor cuvinte coboară toate pavezele.

Carrick întoarse capul, cu ochii strălucind înverşunați.

– Întocmai. E nevoie de curaj pentru asta, nu-i aşa, Mary Brenna O'Toole?

– Sau de nechibzuință.

– Dacă dragostea nu ne face nechibzuiți, ce altceva ne face?

Calul începu să coboare, cu o iuțeală care Brennei îi făcu inima să bată mai tare de emoție. Văzu lumina lucind în geam, forma şi umbrele casei de pe Colina Zînelor.

– Un loc simplu, murmură Carrick, pentru o dramă atît de mare. Iată, frumoasa portiță a grădinii. Ar putea fi zidul unei fortărețe, căci nu mai pot trece dincolo, ca odinioară.

– Şi ea se plimbă pe faleză, iubirea ta.

– Da, mi s-a spus, dar nu mai putem să ne vedem, chiar de am sta unul lîngă altul.

Acum în ochii lui nu se mai citea înverşunare, ci amărăciune. Şi, îşi spuse Brenna, un dor chinuitor.

– Uneori, îi simt acolo prezența, sau mirosul părului ori al pielii. Dar niciodată, în răstimp de trei sute de ani, n-am putut s-o văd, necum s-o ating sau să-i spun ce am în suflet.

– Aspră vrajă ai legat peste amîndoi, comentă Brenna.

– Într-adevăr, şi am plătit pentru acel moment necugetat. Ştii cum sînt aceste lucruri.

– Ştiu, ba bine că nu. Şi, din fericire, eu nu am puterea de a descînta sau fermeca.

– Voi, muritorii, se îmblînzi chipul lui, amuzat. Nu vă cunoaşteţi puterile, aşa că le folosiţi cu nechibzuinţă pe cele pe care le aveţi, asupra voastră înşivă şi a altora.

– Rîde ciob de oală spartă.

– După cum vezi, dădu el din cap, a încuviinţare. Dar în ceea ce începuse între mine şi Gwen nu exista nici o magie a zînelor. N-am adùs-o la mine prin vicleşuguri sau amăgiri, cum spun unii cînd deapănă povestea. A venit de bună voie, pînă cînd tatăl ei a oprit-o. Pînă cînd i-a promis-o altuia, de teama mea.

– Cred adevărul acestor cuvinte.

Şi, pentru că aşa era, îi puse o mînă pe braţ, liniştitor.

– Pe-atunci, o fecioară nu avea nici un cuvînt de spus în asemenea privinţe.

Carrick îşi aruncă piciorul peste cal şi descălecă.

– Atunci, spuneţi-l pe-al tău.

– L-am spus, făcu Brenna aceeaşi mişcare, văzînd cum îi tresăreau colţurile gurii. Dar voi merge pînă la capăt în felul meu.

– Ascultă, se mulţumi el să-i mai spună.

Muzica plutea prin văzduh, cuprinzînd-o ca o plasă de mătase.

– Cîntă Shawn. Cîntecul pe care mi l-a dat mie. O...!

Închise ochii.

– Îmi umple inima. Pe pluta voastră nu există nimic atît de frumos, mai spuse Brenna, întinzînd mîna să deschidă poarta.

Dar aceasta rămînea neclintită, oricît o împingea şi trăgea de ea.

– Nu pot s-o deschid!

În panică, se răsuci pe călcîie, dar calul şi călăreţul dispăruseră. Se întoarse la loc, apucînd poarta cu ambele mîini, şi o smuci.

– Shawn!

– Gata, gata...

Era în braţele lui, iar în glasul lui Shawn se simţea amuzamentul.

– Ai visat. Un vis intens.

– Un vis...

Mintea îi era plină de ceţuri, stele şi muzică.

– Nu puteam deschise poarta. Nu puteam intra.

– Ai intrat.

– Am intrat. Doamne, încă mai am minţile tulburi. Probabil am căzut ca un buştean.

Se trase de păr.

– Lasă-mă să mă dezmeticesc.

– Am nişte ştiri care s-ar putea să te învioreze.

– Ce anume?

– Aidan moare după proiectul tău pentru sală.

Aşa cu bănuise Shawn, ochii Brennei se limpeziră imediat.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. E atît de bucuros, încît a vorbit deja despre el cu Magee.

– Şi ce-a spus?

– Care dintre ei?

– Amîndoi, de fapt.

Îl apucă de braţe, zgîlţîindu-l.

– Nu te ţine de jocuri cu mine, Shawn, că nu ştiu ce-ţi fac.

– Sigur, mor de spaimă, aşa că am să-ţi spun. Nu

pot reproduce exact cuvintele lui Magee, dar se pare că îl interesează îndeajuns ca să arunce o privire peste desenele tale. Aşa că se vor duce la New York, şi vom vedea ce urmează.

– E un plan bun.

– Mie aşa mi s-a părut.

– Ar trebui să iasă bine.

Îngrijorată, îşi muşcă buza.

– Pînă şi-un orb ar vedea că se combină cu ceea ce e aici, adăugînd fără să domine. Nici unul din arhitecţii lui cu nasul pe sus nu-i poate oferi ceva mai bun.

– Brenna, o asemenea modestie mi se pare de-a dreptul deplasată.

Brenna pufni.

– Dar cum poate şti Magee, dacă nu *vede* cu ochii lui? Felul cum stă cîrciuma, cum arată terenul şi aşa mai departe.

– Are fotografii, îi aminti Shawn. Finkle a făcut zeci şi zeci, cît a stat aici.

– Nu-i acelaşi lucru. Ar trebui să vorbesc personal cu Magee.

– Poate că ai dreptate, dar n-ar fi mai bine să mai aştepţi cîtva timp, să vezi ce părere are, înainte de a te repezi la el?

– Uneori, prinde bine să te repezi, zîmbi ironic Brenna. Cazul tău e un exemplu perfect. Cînd i le trimite Aidan? Poate-ar fi bine să le mai arunc o privire, înainte.

– Au plecat deja. Le-a expediat cu poşta de ieri, prin curier special, aşa cum a cerut Magee.

– Bine. Atunci, e bine.

Aveau să-l convingă sau să cadă de la sine, la fel ca melodia lui Shawn.

Fu cît pe ce să-i spună că şi ea vorbise cu Magee

şi că, toţi la un loc, îi împuiau capul cu treburi.

Nu, era mai bine să aştepte, să-i ofere lui Shawn rezultatele, nu îngrijorarea aşteptării.

– Ce te frămîntă aşa?

– Paşii următori şi ceea ce va urma. Se pare că, atunci cînd se schimbă un lucru, după el se schimbă toate.

– Şi eu mi-am spus la fel.

„Uită-te la noi doi", adăugă în sinea lui, dîndu-i la o parte părul de pe faţă.

Inima Brennei se poticni în piept. Încă o schimbare, îşi dădu ea seama, faptul că atingerea lui o putea însufleţi atît de brusc şi total.

– Nu te îngrijorează?

– Nu. Dar dacă pe tine te preocupă, aş prefera să visezi din nou.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, în timp ce o culca la loc.

– Dacă te ţii de mine, mergem împreună.

– Vreau să fiu cu tine. Numai cu tine.

Mai mult de-atît nu-şi putea coborî pavezele. Încă.

Capitolul 19

Prețul era la fel de mare ca panta terenului, dar lui Shawn îi plăcea atmosfera. În timp ce stătea în ploaia mult mai slabă, vedea într-o parte marea, oglindind cerul cenuşiu ca gresia.

Drumul care ducea pînă la proprietate era mult mai desfundat decît cel dintre Ardmore, Faerie Hill şi casa O'Toole. Totuşi, nu-şi prea făcea griji, iar dacă pe Brenna o deranja, puteau să-l niveleze sau să-l mai lărgească. Treaba asta avea s-o lase în seama ei.

Nu era o proprietate mare, dar suficientă pentru o casă solidă şi o grădină. Cînd porni înapoi spre sat, se considera deja un moşier, căci bătuseră palma, pecetluind tîrgul.

În prima parte a dimineții, Brenna lucrase acasă. Vîntul smulsese cîteva țigle de pe acoperiş şi începuse să plouă în pod. Era o muncă destul de simplă, două trei petice pe ici pe colo, şi îi dădea posibilitatea să stea la soare şi să privească marea. Cînd avea să-şi construiască o casă, îşi spunea ea, urma să

aleagă un loc aflat mai sus, astfel încît marea să se vadă de la ferestre, nu de pe acoperiş. Îi plăcea să privească bărcile ieşind în larg şi să ştie că viața reintra pe făgaşul firesc. Sosise vremea să-şi facă o casă proprie, deşi avea să-i fie dor de sunetele şi mirosurile familiei ei.

Ceva în ea, însă, îi spunea că acum era momentul pentru următoarea etapă a drumului ei în viață. În noaptea trecută, tonul dintre ea şi Shawn se schimbase, ceva din ea însăşi se schimbase, o dată pentru totdeauna. Acum, inima şi mintea i se aflau în acelaşi loc.

Era momentul să-i spună, să i-o ceară. Cu forța, dacă altfel nu se putea. Cu orice preț. Familia O'Toole avea să plănuiască încă o nuntă.

Dumnezeu să-i ajute pe toți.

Se duse la scară şi coborî de pe acoperiş. Lăsîndu-şi trusa de scule lîngă uşa din spate, intră să-i spună mamei sale că terminase treaba şi pleca.

În momentul cînd telefonul sună, răspunse pe negîndite, după care, vinovată, îşi potrivi receptorul sub bărbie pentru a-şi şterge murdăria de pe mîini.

– Alo?

– Domnişoara O'Toole?

– Una dintre ele.

– Cu domnişoara Brenna O'Toole.

– Da, ați nimerit drept la țintă.

Cu mişcări automate, deschise uşa frigiderului şi studie conținutul.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Vreți să aşteptați un moment, vă rog, pînă vă fac legătura cu domnul Magee?

– A...!

Se îndreptă imediat, închizînd uşa cu şoldul.

Abia îşi stăpîni un chiot.

– Domnişoară O'Toole, Trevor Magee la telefon.

– Bună ziua vă urez, domnule Magee.

Îi recunoscu glasul calm şi profund, de cînd se luptase cu o armată întreagă de asistenţi, pentru a vorbi cu el.

– Vorbiţi din New York City?

– Nu, de fapt sînt în drum spre Londra.

– Aha...

Dezamăgirea iniţială că nu era sunată de la New York se risipi pe dată.

– Deci, vorbiţi din avion?

– Exact.

Îi venea să strige după mama ei să vină imediat, dar se gîndi că ar fi părut prea prefăcută.

– Sînteţi foarte amabil că vă sacrificaţi timpul pentru mine.

– Întotdeauna îmi găsesc timp pentru ceea ce mă interesează.

Părea să vorbească serios.

– Atunci, poate aţi avut timp să vă uitaţi la pachetul pe care vi l-a trimis Aidan Gallagher.

– M-am uitat bine. Dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră faceţi o echipă extraordinară.

– Într-adevăr. Şi trebuie să adaug, domnule Magee, că ştiu foarte bine ce se potriveşte în satul Ardmore, pe care îl cunosc perfect.

– Nu vă pot contrazice, domnişoară O'Toole.

I se păru că simţea în glasul lui o undă de amuzament şi se pregăti pentru o discuţie serioasă.

– Atunci, poate îmi spuneţi ce părere v-a făcut proiectul meu...?

– Mă interesează foarte mult. Trebuie să-l examinez mai atent, dar mă interesează. Gallagher n-a precizat unde aţi studiat desenul tehnic.

Brenna îşi îngustă ochii, apoi hotărî ca, dacă era o capcană, mai bine să cadă acum în ea, decît mai tîrziu.

– La faţa locului, domnule. Tatăl meu a lucrat în domeniu toată viaţa, iar eu am învăţat alături de el. Cred că şi dumneavoastră aţi avut o asemenea experienţă, cu propriul dumneavoastră tată.

– Se poate spune că da.

– Atunci, ştiţi că prin muncă practică se pot învăţa foarte multe. Sînt sigură că veţi fi de acord să folosiţi mînă de lucru locală, cînd veţi putea. Vă trimitem cu plăcere referinţe.

– Iar eu le voi primi cu aceeaşi plăcere. Ştiţi să vă susţineţi argumentele, domnişoară O'Toole.

– Vă garantez că din lemn şi cărămizi construiesc mult mai bine decît din cuvinte.

– O voi vedea cu ochii mei, din moment ce sper să-mi fac o zi, două, pentru a vizita personal locul, nu peste mult.

– Dacă ne daţi datele exacte, tatăl meu şi cu mine vă aşteptăm oricînd.

– Ţinem legătura.

– Ăă... nu vreau să abuzez de bunăvoinţa dumneavoastră, domnule Magee, dar mă întrebam dacă aţi avut timp să vă uitaţi şi peste compoziţia muzicală pe care v-am trimis-o.

– Da, m-am uitat. Nu sînt sigur că am înţeles bine. Îl reprezentaţi pe Shawn Gallagher?

– Da, adică, nu... E... e mai complicat.

– Deci, nu are impresar?

– A, nu. În momentul de faţă, nu.

Cum naiba se făceau lucrurile astea?

– Putem spune că îi reprezint interesele numai în

această situație, la nivel personal.

– Hmm.

Brenna se strîmbă, simțind că acel sunet scurt şi simplu exprima o mult prea profundă cunoaştere.

– Ați putea să-mi spuneți ce părere v-a făcut?

– Destul de bună ca să cumpăr, dacă Gallagher vinde, şi să cer posibilitatea de a negocia şi alte lucrări. Presupun că mai are şi alte compoziții.

– Are, ba bine că nu. Cu tonele.

În timp ce picioarele îi dansau sub trup, se străduia să-şi păstreze tonul profesional.

– Ați spus că vreți să cumpărați melodia. Cu ce scop, anume?

– Cu scopul de a o înregistra, în cele din urmă.

– Dar aveam impresia că vă ocupați de construcții.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am construit e o casă de discuri, Celtic Records.

Făcu o pauză, apoi reluă, părînd amuzat:

– Doriți referințe, domnişoară O'Toole?

– Mă rog, am putea să discutăm cu următoarea ocazie? Trebuie să mă consult cu Shawn.

– Desigur. Cei de la biroul meu din New York ştiu unde să mă găsească.

– Vă mulțumesc pentru timp şi considerație, domnule Magee. Sper să vă cunosc personal, nu peste mult. Şi...

Nu mai avea cuvinte.

– Vă mulțumesc.

În clipa cînd închise telefonul, scoase un strigăt de triumf şi o luă la fugă spre uşa din față.

– Mamă, trebuie să plec! Nu ştiu cînd am să mă-ntorc.

– Pleci? se repezi Mollie din dormitor, la timp pentru a vedea camioneta fiicei sale demarînd în trombă.

Ca să vezi. Dacă nu-i una, e alta. Unde se duce, aş vrea şi eu să ştiu, şi mi-a terminat acoperişul sau nu? I-arăt eu ei, dacă va mai trebui să aud o singură noapte apa clipocind în găleți.

Înainte de a reveni la treabă, văzu maşina lui Shawn sosind.

– Ce mai du-te-vino pe-aici, murmură ea, coborînd scara. Începe să mi se-nvîrtă capul.

Deschise uşa să-l aştepte pe Shawn, care se apropia.

– Bună dimineața, Shawn. Mă tem că Brenna tocmai a plecat. Acu' un minut a întins-o de-aici, fugind de parcă i-ar fi luat nădragii foc.

– Da, mă rog...

Shawn îşi drese glasul.

– De fapt, nu la Brenna veneam.

– Nu? îl privi Mollie gînditoare, ştiind însă că era mai bine să aştepte propriile lui explicații. Bine, doar eu mai sînt acasă. Intră, să bem un ceai.

– Vă mulțumesc. Nu vreau să vă răpesc prea mult timp...

– Băiete, intri şi ieşi din casa asta de cînd mergeai de-a buşilea. Nimeni nu te-a dat pe uşă afară şi n-am să-ncep tocmai eu, acum.

Îi făcu un semn spre masă şi începu să pregătească ceaiul.

– Brenna le ştie numai pe ale ei – cum nu mă îndoiesc că ai aflat.

– Într-adevăr. Mă gîndeam să vin ca să văd... să mă asigur că...

– Te temi că nu te mai iubesc, frumuşelule?

Îngrijorarea din ochii lui se şterse, cînd Mollie îi ciufuli părul, cum făcea de cînd se ştia Shawn pe lume.

– Nu e nici un pericol. Deşi, dacă te luai de Katie, rămîneai fără urechi!

– Niciodată nu m-am gîndit s-o...

– „Încurajezi", cred că vrei să spui. Azi ai limba legată, băiete. Hai, ia o chiflă cu scorţişoară rămasă de la micul dejun. Ţi-o încălzesc, şi-ai să-mi spui ce s-a întîmplat.

– Mă faceţi să-mi fie dor de mama mea, doamnă O'Toole.

– Am să-i ţin locul, cum mi l-ar ţine şi ea pe al meu.

Îşi făcu de lucru prin bucătărie, ştiind că aşa îl ajuta să se simtă mai relaxat.

– Vasăzică, Brenna îţi dă bătăi de cap?

– Sînt obişnuit cu asta, nu mă prea deranjează. Cred că-i dau şi eu ei, cu măsură dreaptă. Mă gîndeam că, ăă, poate domnul O'Toole v-a spus despre discuţia noastră de-acum două săptămîni.

Mollie îi aruncă o privire, mai-mai să-l bage în pămînt.

– Dacă e vorba de ziua aia cînd a venit acasă beat, nu, nu mi-a spus. Am cam înţeles eu că la tine băuse whiskey, cum nu prea avea de unde să aleagă, să bea după pofta inimii şi să vină acasă aşa de repede.

– Deci, nu v-a spus.

– A tăcut mîlc.

– Păi, vedeţi, era supărat, şi pe bună dreptate, pînă i-am spus cum stau lucrurile.

– Şi cum stau lucrurile, Shawn? puse Mollie ceainicul pe masă, în aşteptare.

– O iubesc pe Brenna, doamnă O'Toole, şi vreau să mă însor cu ea.

Femeia stătu un moment nemişcată, apoi îşi rezemă obrazul de creşterul lui.

– Sigur că o iubeşti, băiete, sigur că o iubeşti. Nu mă lua în seamă. Am să mă smiorcăi puţintel.

– Voi fi bun cu ea.

– A, nu am nici o îndoială.

Ştergîndu-se la ochi, se întoarse să ia chifla încălzită.

– Vei fi bun cu ea, şi ea cu tine.

– Mai voiam să vă spun că am dus-o cu vorba, ca să zic aşa, pînă i-a venit şi ei ideea. Ştiţi cum e, cînd îi vine ei o idee.

– Nu se lasă pînă nu şi-o realizează. Întotdeauna am spus că eşti un băiat deştept, Shawn.

– Înţelegeţi, eu credeam că mai pot aştepta. Nu-s omul care să se repeadă. Dar asta se pare că nu mai pot s-o aştept. Azi am cumpărat pămînt.

Mollie nu fu nici pe departe atît de surprinsă pe cît se aşteptase Shawn, în schimb, de două ori pe-atît de încîntată.

– Dumnezeule, băiete, da' ştiu că poţi să te mişti repede, cînd îţi pui mintea.

– Va construi casa aşa cum o doreşte ea. Nu mă agăţ de fleacuri.

După un timp, Mollie murmură:

– Dintotdeauna şi-a dorit să-şi construiască singură casa.

– Ştiu, şi de ce n-ar face-o? Are talent la aşa ceva şi-i place munca. Eu, unul, nu ard de nerăbdare să pun mîna pe ciocan. Dar îmi cîştig bine existenţa şi va merge şi mai bine, cînd se deschide şi teatrul. Nu veţi avea nici o grijă să-mi puneţi un acoperiş deasupra capului.

– Shawn, îmi ceri permisiunea de a o lua pe Brenna de soţie?

– Binecuvîntarea. Şi pentru mine e la fel de importantă ca pentru ea.

– Îți dau binecuvîntarea mea, îi luă Mollie mîinile într-ale ei. Şi, oricît de mult o iubesc, îți dăruiesc şi compasiunea mea. O să te-alerge de-au să-ți meargă fulgii.

– Am nevoie de o favoare.

Brenna năvăli în cîrciumă tocmai cînd Aidan dădea jos scaunele de pe mese. Timpul era totul. Shawn putea să intre din clipă-n clipă.

– I-auzi, pari plină de surprize şi secrete. Ce favoare?

– Mai întîi, nu-ți pot spune secretul, începu Brenna să dea şi ea jos scaunele. Trebuie să ți-o cer pe încredere.

Aidan o privi atent – fața roşie, ochii strălucitori, zîmbetul larg. Îşi aminti că văzuse o expresie asemănătoare pe fața soției lui, într-un anumit moment.

– O, Doamne, Brenna, să nu-mi spui că ne pregăteşti un urmaş.

– Un urmaş? fu ea cît pe ce să scape scaunul din mîini. Nu, nu!

Deşi rîdea, descoperi cu interes că n-ar fi deranjat-o.

– Nimic de soiul ăsta. Aidan, poți aranja cumva ca Shawn să fie liber diseară?

– Toată seara?

– Ştiu că-ți cer mult şi că o fac în ultima clipă. Dar e foarte important. Voi lucra gratis pentru tine în weekend, ca să compensez. Personal am să vorbesc cu doamna Duffy, să văd dacă-i poate ține locul.

– De ce dracu nu mi-o cere Shawn singur, în loc să te trimită pe tine să mă sorbi din ochii ăştia mari cît toate zilele?

– El nu ştie, se apropie Brenna, punîndu-i o mînă pe braț. O altă parte a favorii e să nu-i spui că ți-am cerut-o. Poți doar să-l trimiți acasă, cumva, la începutul schimbului?

– O să se întrebe de ce, nu?

– N-am avut timp să mă gîndesc la toate... Hai, că-ți vine ție vreo idee, Aidan... Te rog...

– Profiți de inima mea, împotriva simțului de afaceri...

Aidan oftă prelung.

– Bine, rezolv eu cumva.

– O, eşti cel mai bun şi mai grozav! sări Brenna în brațele lui, să-l sărute zgomotos pe gură.

– Ia-n te uită! În lipsa unui frate, se ia de celălalt.

Cu un căscat leneş, intră Darcy.

– Vezi că ăsta-i căsătorit, boarfă vicleană.

– Am unul şi pentru tine.

Înainte ca Darcy să scape, Brenna se repezi şi-i aplică acelaşi ratament.

– Maica Ta Christoase, acum se dă şi la fete.

Imediat însă zîmbetul somnoros al lui Darcy se şterse. O apucă de brațe:

– Brenna, eşti însărcinată?

– Of, pentru Dumnezeu. Nu. Nu poate femeia să fie fericită şi fără un plod în burtă? Trebuie să plec, acuş apare. Să nu-i spuneți că am fost aici. Vă rog. Şi mai iau o sticlă de spumos franțuzesc, din spate. Treceți-o în contul meu.

– Cum adică, pot să plec?

Scufundat pînă la coate în cartofi, Shawn îl privi pe Aidan, nedumerit.

– Unde să mă duc?

– În treburile tale. Vine Kathy Duffy imediat.

– Bine, da'... de ce?

– Ca să-ți țină locul. Ai seara liberă, așa cum mi-ai cerut. Deși mă încurci al naibii de tare.

Shawn împinse cojile în lada de gunoi.

– Nu ți-am cerut seara asta liberă.

– Înseamnă că a fost fratele tău geamăn sau m-am ramolit eu.

Încruntat, Aidan deschise frigiderul și scoase o sticlă cu apă.

– Ți-am spus acum două zile, cînd mi-ai cerut, că am să găsesc o soluție.

– Dar eu nu... Ai încurcat borcanele.

– Da, eu le-am încurcat, cînd tu nu ții minte nici să-ți legi șireturile. Afară cu tine, încurcă-lume ce ești.

Al dracului să fi fost dacă ceruse o seară liberă. Încă nedumerit, Shawn deschise poarta grădinii. Nu că n-ar fi avut ce face. Urma s-o sune pe Brenna și să vadă dacă puteau petrece seara împreună.

În clipa cînd intră în casă, simți mirosul de mîncare, apoi văzu lumina pîlpîind în bucătărie. „Acum ce mai e?!" se întrebă el, „S-a apucat Lady Gwen să gătească în lipsa mea?"

Dar, cînd intră, prezența Brennei în bucătărie îl surprinse la fel de mult cum l-ar fi surprins fantoma.

Avea pe ea o rochie, lucru destul de ciudat în sine. Dar stătea în picioare, zîmbind, în lumina lumînărilor, într-o aromă îmbietoare, cu o sticlă de șampanie într-o găleată pe bufetul din spatele ei.

– Ce-i asta?

– Cina. Tocană Beef & Guinness. Singura mîncare pe care pot s-o fac ca să nu se înece toată lumea.

– Ai gătit? își frecă el fruntea, ca și cum i s-ar fi pregătit o durere de cap.

– Mai fac și asta, cu rare ocazii.

Întrucît Shawn nu făcea nici o mișcare, Brenna se apropie să-l sărute.

– Mă bucur că te văd, Shawn.

Dădu să continue cu întrebările, după care, simțindu-i gura caldă peste a lui, își spuse că ar fi fost o prostie să mai piardă vremea.

– E o plăcere să te găsesc acasă cînd vin.

„Obișnuiește-te," replică Brenna în sinea ei, zîmbind, cu un pas înapoi.

– Te-am așteptat. Arzînd de nerăbdare – am o mulțime să-ți spun.

– Ce anume?

– Mai întîi, să deschidem sticla asta.

– O destup eu.

Shawn scoase sticla de șampanie și, la vederea etichetei, ridică sprîncenele.

– De-aia scumpă. Sărbătorim ceva?

– Da. Dar nu mă întreba dacă-ți fac vreun moștenitor, că-ți sparg capul.

Shawn o privi lung, în timp ce desfăcea sîrma.

– Rareori te-am văzut într-o dispoziție ca asta.

– Așa e. Există unele lucruri care nu se întîmplă prea des, iar atunci cînd se întîmplă, ți se schimbă și dispoziția.

Se simțea la fel de efervescentă ca șampania turnată în pahare. Luă un pahar și îl ridică:

– Pentru tine, Shawn.

– Ce-am făcut?

– Mai bine să stăm jos... Nu, nu pot. Eu trebuie să rămîn în picioare. Shawn, tocmai ai vîndut prima piesă muzicală din viața ta.

Capitolul 20

Zîmbetul nedumerit i se şterse de pe buze.

– Ce-am făcut...?!?

– Ţi-ai vîndut cîntecul, şi vor mai urma şi altele. Dar primul e cel mai emoţionant, nu?

Foarte încet, Shawn lăsă paharul pe masă.

– N-am scos nici un cîntec la vînzare, Brenna.

– L-am scos eu. Sau, mă rog, într-un fel. Cîntecul pe care mi l-ai dat. I l-am trimis iui Magee, la New York. Azi-dimineaţă, m-a sunat şi mi-a spus că vrea să-l cumpere. Şi să-ţi vadă şi alte compoziţii. Chiar aşa a spus.

Se învîrti în cerc, prea surescitată ca să-i vadă răceala din ochi.

– Abia am aşteptat să treacă ziua, ca să-ţi spun.

– Cu ce drept ai făcut asta?

Încă radioasă, Brenna sorbi din şampanie.

– Ce anume?

– Mi-ai trimis aşa melodia, i-ai arătat unui străin, cu de la tine putere, ceva ce-mi aparţinea mie.

– Shawn, îi puse Brenna o mînă pe braţ. O cumpără.

– Ţi-am dat-o fiindcă mi-o ceruseşti – fiindcă am crezut c-o voiai pentru tine, că o preţuiai pentru ea însăşi. Asta ai urmărit tot timpul, s-o trimiţi altcuiva ca să-i pună un preţ?

Ceva era în neregulă, în mare neregulă.

Brenna nu avea altă soluţie decît temperamentul.

– Şi ce dacă am făcut-o? A dat rezultate, nu? La ce bun să compui cîntece, dacă nu faci nimic cu ele? Acum poţi să faci.

– Iar tu hotărăşti ce pot şi ce trebuie să fac, şi cum, şi cînd să fac?

– Dacă tu nu făceai nimic...

– De unde ştii că nu făceam nimic, dacă nu plănuiam să fac ceva?

– Nu te-am auzit de-o mie de ori spunînd că nu eşti gata s-o scoţi la vînzare?

În clipa cînd rosti aceste cuvinte, Brenna îşi recunoscu greşeala.

Shawn profită imediat:

– Aşa e, m-ai auzit. Dar asta nu-ţi convenea, nu cădea bine pentrui stilul în care îţi place ţie să se facă lucrurile. La ce bun, te întrebi tu, dacă nu poţi trăi din ceva. Dacă nu-ţi intră parale în buzunar, la sfîrşitul zilei.

– Nu de parale e...

– Muzica asta e cel mai personal lucru din viaţa mea, o întrerupse el. Faptul că scot sau nu un ban de pe urma ei nu schimbă ceea ce înseamnă cîntecele pentru mine. Tu nu înţelegi asta, Brenna, nici n-o respecţi. Şi nici pe mine.

– Nu-i adevărat.

Brenna începea să mai simtă şi altceva pe lîngă

furie. Era o crispare în pîntec, în gît, care nu avea nici o legătură cu nervii.

– Nu voiam decît să te alegi cu ceva de pe urma ei.

– M-am ales cu ceva de pe urma ei.

În viața ei nu văzuse o furie atît de rece, atît de controlată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Shawn, ar trebui să dansezi de bucurie, nu să te iei de mine. Omul ăla vrea să-ți cumpere cîntecul. Consideră că ar trebui să fie înregistrat.

– De cînd contează mai mult ce consideră el decît ce consider eu?

– Hai că le întorci pe toate pe dos. Ai o ocazie şi eşti prea încăpățînat ca să profiți de ea.

– Pentru că nu sînt gata.

– Ei bine, dacă vrei să ne agățăm de asta, eu spun că eşti gata. Şi la fel spune un om care pare să fie expert în asemenea lucruri. Fir-ai să fii, mi-ai dat cîntecul, iar eu am făcut cu el ce-am vrut. Am crezut c-o să te bucuri, dar n-am să mai repet greşeala asta.

Shawn o țintui cu privirea, simțind o bucurie răutăcioasă cînd o văzu începînd să tremure.

– Nici eu.

Şi, cu aceste cuvinte, se întoarse şi ieşi din casă.

– Ticălosule!

Brenna trînti uşa în urma lui.

– Ticălos mărginit, nerecunoscător şi *prost*. Asta-i mulțumirea fiindcă am încercat să fac ceva pentru tine. Dacă-ți închipui c-am s-alerg după tine, poți s-aştepți.

Înhață paharul şi îi goli conținutul pe gît.

Şampania efervescentă îi explodă în gît, umplîndu-i ochii de lacrimi.

Se răsuci, vrînd să se aşeze pînă se simțea mai

sigură pe picioare, şi o văzu pe Lady Gwen.

– De mare ajutor mi-ai mai fost. Cîntecul lui, mi-ai spus. Că cică inima lui e în cîntecul ăsta şi că trebuie să ascult. Nu asta am făcut?

– Nici pe departe, sosi răspunsul.

În clipa următoare, Brenna rămase singură.

– Mîndria e foarte importantă pentru un bărbat, comentă Carrick, de pe stînca unde stătea cocoțat.

Shawn abia dacă îl învrednici cu o privire.

– Am şi eu o criză personală aici, dacă nu ți-e cu supărare.

– Nu te pot acuza. O femeie trebuie să-şi cunoască locul, iar altfel, să-i fie arătat clar.

– Nu a vorba de loc, încrezutule.

– Nu te răzbuna pe mine, băiete, răspunse vesel Carrick. Sînt alături de tine. A întrecut măsura, nu încape nici o îndoială. Şi pe urmă, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, ce- a făcut? A aranjat să ai seara liberă...

– Ea a aranjat?

Negăsind altceva mai bun de făcut, Shawn aruncă o piatră în apă.

– Ştiam eu că nu sînt nebun. Fir-ar a dracului!

– S-a jucat cu mintea ta, asta a făcut. Ți-a pregătit de mîncare, a aranjat totul pentru tine, inclusiv pe ea însăşi. În viața mea n-am cunoscut o femeie mai vicleană. Poate n-ar strica să te uiți mai bine la sora ei, la urma urmei. E tînără, dar ar fi mai maleabilă, nu crezi?

– Mai taci din gură.

Shawn se ridică în picioare şi plecă, încruntîndu-se la auzul rîsului vesel al lui Carrick.

– Te-ai scufundat, tinere Gallagher. Oare de ce

muritorii preferă să sufere decît să danseze?

Dintr-o mişcare a încheieturii, în mînă îi apăru un cristal.

Privi imaginea care plutea înăuntru, trecîndu-şi cealaltă mînă pe deasupra.

Frumoasă mai era, cu ochii verzi şi blînzi ca iarba proaspăt înrourată şi părul auriu pal ca lumina soarelui iarna.

– Mi-e dor de tine, Gwen.

Ducînd cristalul la inimă, Carrick îşi chemă calul alb, pentru a porni călare pe cer, ca în fiecare noapte. Singur.

Nu intenţionase să cînte, ci doar să se aşeze lîngă şemineul rece, pe gînduri.

Dar, pe toţi sfinţii, dacă i se vîrîse o seară liberă pe gît, avea să şi-o petreacă făcînd un lucru care-i plăcea.

Îşi puse degetele pe clape şi începu să cînte.

În timp ce se înapoia spre poarta grădinii, Brenna auzi cîntecul pe care i-l dăruise el.

În primul moment, se simţi uşurată că îl găsise. Apoi, o cuprinse nefericirea, căci cîntecul zgîndărea o rană recentă. Dar trebuia să înfrunte durerea.

Puse mîna pe poartă.

Iar poarta nu se mişcă. Brenna o împinse, smuci de zăvor, apoi, cînd poarta refuză în continuare să se deschidă, făcu un pas înapoi, în panică.

– O... se desprinse din pieptul ei un suspin. O, Shawn. Deci, m-ai închis afară?

Muzica încetă. În tăcere, Brenna îşi înghiţi lacrimile. Nu voia s-o vadă plîngînd. Dar, cînd uşa se deschise, îşi strînse cu putere trupul în braţe, cu unghiile înfipte în carne, pentru a se stăpîni.

Lui Shawn i se păruse că-i auzise strigătul, ca o şoaptă abia înfiripată în minte. Ştia că era afară, prin vreo vrajă sau nu, n-avea nici o importanţă. Era acolo, în lumina lunii. Avea ochii umezi şi-şi ţinea bărbia ridicată.

– Intri sau nu intri?

– Nu pot...

Plînsul încerca s-o biruie, iar Brenna îl înfrunta cu înverşunare.

– Nu pot deschide poarta.

Nedumerit, Shawn porni pe cărare, dar Brenna sări înainte şi apucă marginea de sus a portiţei în mîini.

– Nu, rămîn în partea asta. Probabil e mai bine aşa.

Shawn i-ar fi putut deschide, dar se gîndi mai bine.

– Ţi-am dat cuvîntul că vom rămîne prieteni, la fel cum şi tu mi l-ai dat pe al tău. N-am să mi-l calc.

Brenna îşi apăsă o mînă pe buze, stînd astfel pînă simţi că putea vorbi din nou.

– Însemni atît de mult pentru mine. Unele dintre lucrurile pe care ţe-ai spus erau adevărate, altele erau greşite. Cîteva dintre cele mai importante părţi erau greşite.

– Şi nu-mi spui şi mie care anume?

Sarcasmul lui îngheţat o făcu să tresară, dar Brenna nu mai avea energie să riposteze.

– Ştii la fel de bine ca oricine să ţinteşti şi să tragi, spuse ea încet. Şi e cu atît mai eficient cu cît o faci atît de rar.

– Bine, îmi cer iertare pentru asta.

Trebuia s-o facă, întrucît niciodată nu o văzuse rănită atît de dureros.

– Dar încă mai sînt supărat.

– Sînt repezită...

Brenna trase aer în piept, îl expiră, dar durerea din inimă nu-i trecea.

– Şi pot fi neglijentă cu oamenii, chiar şi cînd înseamnă foarte mult pentru mine. Poate chiar mai mult, atunci.

– Cu asta sînt de acord.

– Dar n-am făcut-o din egoism. Voiam să-ţi dăruiesc ceva, ceva important, care să te facă fericit şi să conteze pentru tine. Nu de bani era vorba, îţi jur. Ci de glorie.

– Nu mă interesează gloria.

– Pentru tine o doream.

– De ce ţii atîta la ea, Brenna? Nici măcar nu-ţi place muzica mea.

– Nu-i adevărat. Ce, sînt surdă şi proastă, pe lîngă că-s repezită? Îmi place la nebunie. E minunată. Dar, oricum, pentru tine părerile mele niciodată n-au contat.

Shawn împinse portiţa, iar aceasta se deschise încet, fără zgomot.

– Intră pe poartă.

– Nu vreau, îşi trase nasul Brenna, dorindu-şi să fi avut o batistă.

– Ai să intri totuşi, replică el, apucînd-o de mînă, pentru a o smuci înăuntru. Am şi eu ceva de zis.

– Nu mă interesează.

Brenna împinse din nou poarta şi, cînd aceasta nu se clinti, înjură violent.

– Vei asculta, o răsuci Shawn în loc, imobilizîndu-i mîinile înainte de a strînge din nou pumnii. Nu-mi place ce-ai făcut, nici cum ai procedat. Dar motivele tale îţi ameliorează considerabil situaţia.

– Puţin îmi pasă.

– Nu mai fi încăpăţînată.

O ridică în braţe, la cîţiva centimetri înălţime.

– Pot să fiu şi dur, dacă altfel nu se poate. Şi ştii că îţi place.

– Ascultă, băi...

– E lună plină, comentă Shawn. Trebuia să se întîmple la lumina lunii, şi să se întîmple aici.

Îşi vîrî o mînă în buzunar, rămînînd cu ea acolo.

– La un moment dat, îmi făcusem un plan, cum să te las să mă baţi la cap, să-mi toceşti rezistenţa şi să mă convingi că nu pot face altceva decît să te iau de soţie.

Ochii Brennei se tulburată, şocaţi.

– Poftim...?

– Chiar crezi că mă poţi manevra ca pe-un căţel în lesă? Un asemenea bărbat îţi doreşti, O'Toole? Ăsta vrei să-ţi fie alături în viaţă, să fie tatăl copiilor tăi?

– Îţi arde de jocuri?

– Parţial, la fel ca ţie. Dar jocul s-a sfîrşit şi descopăr că vreau s-o facem într-un mod mai tradiţional.

Îi luă mîna, constatînd cu plăcere că tremura.

– Te iubesc. Nu ştiu cînd a început, de cîteva săptămîni, de ani de zile... Dar ştiu că mi-am pierdut inima pentru tine, pe tine te doresc, cu tot ceea ce eşti tu. Fii soţia mea.

Brenna nu-şi mai putea lua ochii de la chipul lui. Acolo se reflecta o lume întreagă.

– Mă doare capul, îngăimă ea.

– Dumnezeu să te binecuvînteze.

Rîzînd uşor, Shawn îi sărută mîna.

– Cum aş putea să nu iubesc o asemenea femeie?

Şi scoase inelul din buzunar.

Perla lucea ca o rază de lună, albă şi pură, pe inelul simplu de aur.

– O lacrimă a lunii, îi spuse el, dăruită mie ca să ți-o dăruiesc ție. Ştiu că, de regulă, nu porți inele.

– Da... la cît muncesc eu... pot să se agațe, să se piardă...

– I-am luat şi un lănțişor. Îl poți purta la gît.

Îi strecură inelul pe deget, iar mîna ei rămase nemişcată într-a lui.

– Cred că mi se potriveşte – dar să ştii că n-ai să mă faci să plîng.

– Ba da, îi atinse el fruntea cu buzele. Azi am cumpărat pămînt.

– Ce?

Lacrimile îi împăienjeneau vederea, dar Brenna reuşi să facă un pas înapoi.

– Ce spui? Pămînt? Ai cumpărat pămînt? Fără să-mi spui o vorbă, fără să-l văd şi eu?

– Dacă nu-ți place, poți să mă îngropi acolo.

– Să ştii. Ai cumpărat pămînt, repetă ea, dar pe un ton visător.

– Ca să poți construi o casă şi să ne facem amîndoi un cămin.

– La naiba. Poftim, m-ai făcut să plîng.

Îşi aruncă brațele pe după gîtul lui.

– Stai numai o clipă, sînt în ultimul hal. Credeam că mi-era doar poftă de tine şi că atîta lucru ne-ar fi ajuns la amîndoi. Şi îmi este, dar nu e de-ajuns şi nu e totul. Şi să ştii că te-am hărțuit într-adevăr, te-am bătut la cap, nimeni nu mă poate convinge de contrariul.

Se apropie atîta cît să-i atingă buzele cu ale ei.

– Îmi pregătisem tot ce voiam să-ți spun în seara asta, iar acum nu mai ştiu cu ce să încep. Nu ştiu decît că te iubesc, Shawn. Te iubesc aşa cum eşti. Nu vreau să schimb nimic.

– E mai mult decît destul. Acum vii în casă? Am să-ți încălzesc mîncarea.

– Măcar atîta poți să faci şi tu, după ce-ai lăsat-o să se răcească.

Îşi înlănțui degetele printre ale lui.

– Şi n-ai să insişti să facem nuntă mare, cu pretenții, aşa-i?

– Nici nu văd cum am putea, cînd sînt hotărît să ne căsătorim cît putem de repede.

– Aha, se rezemă Brenna de el. Tare te mai iubesc, Shawn Gallagher. Dar mai e un lucru, continuă ea, în timp ce porneau spre casă. Nu vei avea nevoie de un titlu pentru cîntecul tău, cel pe care-l doreşte Magee?

– Este „Cîntecul Brennei", răspunse el. A fost dintotdeauna.

Sfîrşit